

Na titulní straně foto Václava Šebka

Reportáže

Etudy z odvrácené strany.....2–5
Pestrobarevné centrum velkého města.....20–23

Předsednictví EU

Policejní prezident ocenil policisty.....6–7

Zahraničí

Mrakodrap hlásil morseovkou naprostý nesmysl.....10
Policisté v Paříži používají minikamery.....11
Svatební kyticí sestřelila letadlo.....11
Nový šéf Europolu.....12
Mexiko - válka proti drogovým kartelům.....13

Případ skončil po půl roce

Kauza nevidomého klavíristy.....14–15

Policisté pomáhají

Prvodárci v uniformě.....16–17

Internet

Našli jsme pro vás na internetu (21).....18

Chladné zbraně

Rambovy nože.....25

Volné zbraně

Airsoft dnes.....26–27

Portrét

Až ke kostní dřeni.....28–29

Školství

Vize o pěti P.....30–31

Povídka

Policie, otevřete, prosím.....32–34

Křížky u silnice

Děsuplná vzpomínka.....35

Z policejních archivů

Ke stolku přisedl vrah.....36–37

Případy majora Zahrádky

Devět vzteklých koček.....38–39

Kultura

Smrt není soukromá.....40
Ztracení se neztratili.....40

Krimiokénko

Příběhy z kamer /3/.....44–45

Nadace policistů a hasičů

Pozlacené pobřeží.....46–47

Efektivní metody prevence

Do kraje vyjely cyklohlídky.....48

Čtenářské soutěže

Znaky evropských měst.....24
Křížovka.....42
Deset minut s paragrafem.....43

**POLICEJNÍ
PREZIDENT
OCENIL
POLICISTY**
(str. 6–7)

**PREVENCE
SE MUSÍ VYPATIT**

**PRVODÁRCI
V UNIFORMĚ**
(str. 16–17)

**PESTRO-
BAREVNÉ
CENTRUM
VELKÉHO
MĚSTA**
(str. 20–23)

RAMBOVY NOŽE (str. 25)

AIRSOFT DNES (str.26–27)

**DEVĚT VZTEKLÝCH
KOČEK**
(str. 38–39)

PŘÍBĚHY Z KAMER (str. 44–45)

Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR, odbor prevence kriminality

Ředitelka: Mgr. Jitka GJURIČOVÁ

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná
Příjem inzercí v redakci: tel.: 974 816 570 až 577, Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém
PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplní a případné textové chyby v zaslaných
inzerátech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Adresa redakce: nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4 Tel: 974 816 571, fax: 974 816 846

e-mail: redakce@mvr.cz, <http://www.mvr.cz/clanek/casopisy-policeista.aspx>
MK ČR E 5199 ISSN 1211-7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o.
obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov

tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti
a zahraničních zájemců vyřizuje: **Předplatné tisku, s. r. o.** Obchodní úsek Hvoždanská 5–7 CZ – 148 31
Praha 4 **Roční předplatné** činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin.
Redakční uzávěrka 20. 8. 2009. Číslo 9/15. ročník vychází 11. 9. 2009.

Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odštěpný závod přeprava, č. j. 23/96,
dne 3. 2. 1996.

Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpovídá autor.
Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

„Pojďte a poslyšte příběhy
dávnych věků...“
Ale ne, tak daleko proti
proudu času jako Mistr Alois
Jirásek nepůjdeme.
Naším cílem bude středočeské
město Kladno a jeho takzvaná
krvává paměť.

ETUDY odvrácené strany

Jinak řečeno místa, kde se odehrály zločiny, ty vyřešené, ale také ty, které už desítky let nesou pachut' neúspěchu mužů zákona. Pomníčky skutečné, jindy pouhým okem nepostřehnutelné, jež se zavrtaly do podvědomí protagonistů příběhů, vzrušujících kdysi celé město a široké okolí.

Naneštěstí zasvěceným průvodcem nám bude emeritní podplukovník Jiří Vodička. U Veřejné bezpečnosti sloužil od roku 1962 do roku 1988, pracoval na okresní i krajské kriminálce, zabýval se objasňováním násilné trestné činnosti, patřil k tzv. mordpartě.

Kladno bylo kdysi nepřehlédnutelným punktem zaměstnanosti, dobrých výdělků a samozřejmě i zvýšené kriminality. Stejně jako do Ostravy nebo do chemických provozů na severu Čech se sem stahovala leč jaká sebranka, snažící se přizvít na tučných peněženkách pracantů. Nápad trestné činnosti, bagatelní i té závažné, vždycky převyšoval celostátní průměr. V minulém století prošlo Kladno bouřlivým industriálním rozvojem. *Kladno, ty černé Kladno...* Po roce 1990 ovšem začal těžký průmysl, dávající práci tisícům lidí nejen z okolí, ale taky z celé republiky, povážlivě chřadnout.

Vysoký pece tam omamně vonějí... Tak to už dávno není pravda.

Nicméně urbanizace proměnila výrazně někdejší tvář města. Ubyly lesy a zahrádky, zmizely potoky, přibýlo betonu a asfaltu. Jinak řečeno: "Možná, že některá místa už dneska ani nenajdeme!" varuje pplk. Vodička.

Zabíjákův epilog

Jedna jistota ale každopádně existuje. Míříme do kladenské čtvrti Kročehlavy, na sídliště 9. května, kde se chceme podívat na dům, kde až do svého zadržení bydlel sedminásobný sexuální vrah Václav Mrázek, řádící v letech 1951–1956. Šest vražd ovšem spáchal, převážně pistolí Walther, v okolí Chomutova, odkud se koncem října 1955 nenápadně vytratil...

Důvod? Mrázek měl strach! Vnímal narůstající nenávisť lidí vůči neznámému vrahovi, uvědomoval si, že kdyby udělal chybu a nechal se přistihnout při činu – vedle vražd i pokusů vražd měl na svědomí i sérii znásilnění a napadení žen – dav by ho nemilosrdně zlynčoval!

Tenhle kladenský dům se jmenuje U vraha

Proto se odstěhoval do Kladna, byt měl sice dostat až v lednu 1956, ale milerád vzal zavděk ubytovnou – tak velký byl jeho strach a touha zmizet z horké chomutovské půdy... Ke kladenskému kraji měl vztah, pocházel ze Svinařova, sice spadajícímu územně pod okres Slaný, nicméně blízkost kladenských šachet výrazně ovlivňovala jeho život.

Právě ve Svinařově spáchal v noci z 8. na 9. listopadu 1956 svou poslední vraždu. Měla loupežný motiv, obětí se stala 57letá Alžběta Beranová, manželka důlního, o kterém Mrázek, sám zaměstnanec šachty, dobře věděl, že sfáral na noční. Mrázkova deviantní povaha se ale stejně projevila – poté, co umlátil Beranovou několika ranami sekerou, zneužil její desetiletou vnučku!

Já přece nic neudělala!

„Tak tenhle dům má už několik let předívku U vraha,“ říká pplk. Vodička. „A za rohem existuje stejnojmenná hospůdka. Já Mrázkův případ nepamatuju, to jsem ještě nesloužil, ale někdejší můj kolega Jaroslav Kamiš měl velkou zásluhu na Mrázkově usvědčení. Objevil totiž ve zdejší sklepi důmyně ukrýtu pistoli, kterou Mrázek střílel na Chomutovsku své oběti.“

Poznal jsem taky ještě Mrázkovu družku Dubenovou. Seznámila se s Mrázkem

Pohled na stejnojmennou hospůdku. Co by tomu asi říkal sám Mrázek?

v Chomutově, čekala s ním dítě a v roce 1956 se za ním přistěhovala do nového bytu. Mrázek měl za sebou i velkou šňůru krádeží a vloupání, každou chvíli domů něco přinesl. Dubnová musela vědět, že jde o zlodějnu, o vraždách ale určitě nevěděla... Když Mrázka zavřeli, musela si od lidí leccos nepěkného vyslechnout. Sama si mi osobně stěžovala, že nikomu nic neudělala, že nikoho nezabila, ale že jí to lidé dávají sežrat. Však se taky s dětmi časem z Kladna odstěhovala...

Je obecně známo, že sedminásobný vrah Mrázek byl dopaden jako tuctový zlodějíček. Pracoval na dole jako lázeňský a bral horníkům drobné z kapes... Není to tak dlouho, co jsem byl s někdejšími kolegy

v budově onoho bývalého dolu na exkurzi. A viděli jsme i prostory, kde se vlastně psala kriminalistická historie."

Více jak půl století staré archivní doklady napovídají, že Mrázka dopadl havíř Falcník, který vyfáral, aby si ošetřil drobné zranění. Trvalo asi hodinu, možná déle, než zloděje převzala Bezpečnost, Mrázek byl do té doby sám a prakticky nehlídaný. Je s podivem, že toho nevyužil k útěku.

Kdyby se zbavil stíhacího stroju Niazi – ukradeného v domě Beranových a defakto usvědčující stopy ve svinařovském případu – natož pistole Walther, jak by se asi vyvíjel případ dál? Mrázek sice popisem odpovídal pachateli chomutovské série, to by ale samo o sobě byla jen chudičká důkazová matérie...

Kdyby – to jsou ty chyby... Mrázek byl usvědčen a nenápadný sídlíštní dům se tak

těší chmurné slávě dodnes. Stejně jako hospůdka U vraha.

Případ povětrné žínky

Ted' míříme na místo, kde v rámci čtvrtého kladenského obvodu, nedaleko sportovního stadionu Novo Kladno, existoval kdysi rybníček. Technicky přesně vzato, šlo o vodní nádrž bývalé vodárny Kladno-Rozdělov.

Právě tady našli 28. července 1963 v bahně zapadlý balík z deky, skrývající torzo mrtvoly 32leté Rity Černé, žínky to povětrné, bez bydliště a zaměstnání. Kdysi se takovým dámičkám říkalo příživnice, výdělečným způsobem jejich života byla převážně prostituce. V bahnitě vodě neležela dlouho, možná 24, maximálně 48 hodin.

„Rita byla číslo,“ vzpomíná pplk. Vodička. „Když měla milence v lapáku, vylezla si na protější vršíček, on se postavil k zamřížovanému oknu – a měli radost, že na sebe vidí! V době své smrti byla Rita v 6. až 7. měsíci těhotenství, ale zákazník si sháněl dál. To se jí nakonec stalo osudným.“

Archivní protokol napovídá, že rozčlenění bylo provedeno neodborně, patrně sečným nebo řeznickým nástrojem. Horní část trupu byla oddělena v okolí osmého žebra, k dalšímu oddělení se vrah rozhodl v oblasti kolenních kloubů.

Z protokolů víme, jak byla Rita posledního den svého života oblečená: dámské letní šaty, podélně modrobíle proužkované, u krku s větším výstřihem, dále dámské letní střevíce bílé barvy. Vše zmizelo, stejně jako umělohmotná světlešedá až bílá dámská kabelka. Pachatel oběti nechal jen dvojité řetízek z laciného žlutého kovu na levém zápěstí, dobře patrný na fotografiích z místa činu.

Soudní pitva zjistila dvě zranění na hlavě, způsobená tupým předmětem. Mohla způsobit bezvědomí, nikoli smrt. Pravděpodobná příčina smrti zní téměř hrůzostrašně: možné vykrvácení v důsledku členění těla ještě žijící oběti.

Meditace u dětských prolézaček

Další kolonky jsou výmluvně stručné... Motiv: nezjištěn.

Místo činu: nezjištěno.

Vražděný nástroj: nenalezen.

Stopy:

1) oděv pachatele musel být potřísněný krví.

2) přikrývka rozměrů 140 x 175 cm šedé barvy s jedním hnědým a dvěma červenými podélnými pruhy na obou uších stranách.

Popis pachatele: Neznámý.

Jiná zjištění k osobě pachatele: žádná.

Nula. Zero. Pomník... Dnes na místě někdejšího nálezu nenaleznete ani loužičku vody, zato v řídkém lesíku stojí dětský koutek s nejrůznějšími prolézačkami. Podplukovník Vodička: „Tři roky intenzivního pátrání – vraždy byly v 60. letech výjimečností – jsme pachatele nenašli. K rybníčku vedly stopy po dvoukoláku, na kterém

*Tady byl kdysi rybníček.
Tady skončilo tělo povětrné Rity.*

podle všeho vrah rozřezané tělo oběti přivezl, ale k ničemu nám to nebylo platné...

Měl jsem podezření na jednoho primitivního a surového člověka, v sexuální oblasti vystupoval lidově řečeno jako dobytek – ale nic jsme mu nedokázali. Motiv ostatně nemusel být sexuální. Rita mohla mít v kabelce nějaké peníze. Moc jich určitě nebylo, z vlastní praxe ale vím, že k motivu loupežné vraždy kolikrát stačí směšně malá částka,“ uzavírá tuto část naší exkurze pplk. Vodička.

S kávou se už nevrátila

Psal se 18. únor 1964. Asi v půl sedmé večer poslala paní Jánská, bytem ve Žďárské ulici, svou 11letou dcerku Haničku do obchodu na Gottwaldově náměstí pro kávu. Krám nebyl blízko, ale holčička cestu dobře znala. Když se nevracela, začala ji znepokojená matka hledat. Zjistila, že do obchodu ještě Hanička došla, ale cestou zpět se její stopa prakticky ztratila...

Veškeré hledání po příbuzných skončilo neúspěchem. Zmizení bezproblémového dítěte v noci a v zimě nevěstilo nic dobrého. A skutečně: 20. února v poledních hodinách našli náhodní svědci Hančinu ubodanou mrtvolku na okraji města vedle silnice vedoucí z Tuchorazu do Lesíka, tedy místa notně vzdáleného od trasy mezi obchodem a domovem oběti.

Pachatel si příliš nelámal hlavu s ukrytím těla. Na kraji cesty nechal válet čepici oběti, tělo spustil se srázu, kde se zarazilo o první náletové keře a stromky... Dobové černobílé fotografie ukazují spoře zasněženou severní stráň a tmavou siluetu těla, přitisknutou k neduživému kmenu. Smutný pohled.

Místo činu pracně hledáme s pplk. Vodičkou – a to s nikoli zanedbatelným odstupem 45 let. Svítí sluníčko, přibýlo vegetace, což není jen zásluha ročního období... "Helenka zůstala oblečená, tak jako vyšla z domu. Nicméně bylo jasné, že hledáme sexuálního devianta... Jiný motiv nepřipadal v úvahu. Netrvalo dlouho a padlo jméno Karla Sládka," líčí pplk. Vodička.

Zjizvená tvář

Karel Sládek (nar. 1944) byl z rodu tragikomických smolařů. Coby učeň podpálil při kouření kůlnu. Ze špitálu, kde pracoval jako údržbář, ho propustili pro podezření z krádeže. Pak dělal topiče na lokomotivě a přišel o poslední článek palce. Nakonec ho zaměstnali jako vydavače olejů... Jednou chtěl odejít dřív a protože věděl, že u mistra nemá šanci, chtěl si pomoci benzínou způsobit "malý úraz".

Jenomže benzínu bylo nějak moc a výbuch poničil Sládkův obličej do té míry, že se musel podrobit patnácti plastickým operacím. Jeho tvář s podivně napjatými ústy a zjizveným podbradkem pak připomínala zlého, vyplašeného králíka... Mnohem nebezpečnější stránkou povahy životního outsidera byla sexuální náklonnost k malým děvčátkům. Sládek je lákal na odlehlá místa pod záminkou doručení dopisu vymyšlené osobě a zde je zneužíval.

Krátce si kvůli tomu pobyl v kriminále, několikrát ho hospitalizovali v psychiatrické léčebně...

„Sládek jakoukoli vinu popíral. Alibi měl poměrně neotřelé: prý si v určitou dobu na určitém místě připaloval cigaretu od jistého příslušníka VB. To bych přece nemohl do Tuchorazu stihnout, opakoval stále – a mělo to logiku. Jenomže pravda to byla jen částečná, Sládek si skutečně nechal od dotyčného cigaretu připálit – ale nesedělo to časově,“ vypráví tehdejší peripetie objasnování vraždy pplk. Vodička.

Pak se ale kriminalistům přihlásila svědkyně, která se v inkriminované době procházela v lesíku se svým chlapcem. Nejprve slyšela krátký křik, za nějakou dobu potkala – na místě osvětleném pouliční lampou – Sládku, kterého velmi dobře znala. „Nakonec se Sládek doznal, potkal Helenku na třídě Čs. armády, jen několik bloků domů od obchodu a několik ulic od domova. Použil zase fintu s dopisem a dítě vylákal až k Tuchorazu...“ krčí pplk. Vodička smutně rameny.

Na odlehlém místě se pokusil dítě vysvléknout. Holčička začala křičet a zpanikařený Sládek ji bodl dýkou. Když se

*Povolaný průvodce a vypravěč
o někdejších zločinech podplukovník
Jirí Vodička*

ukojil na chroptícím dítěti, dostal strach a Haničku ubodl dalšími třinácti ranami... Za něco takového znaly tenkrát ještě nezměkčilé soudy jediný trest: smrt oběšením. Posledním dnem Sládkova ničemného života byl 30. listopad 1964.

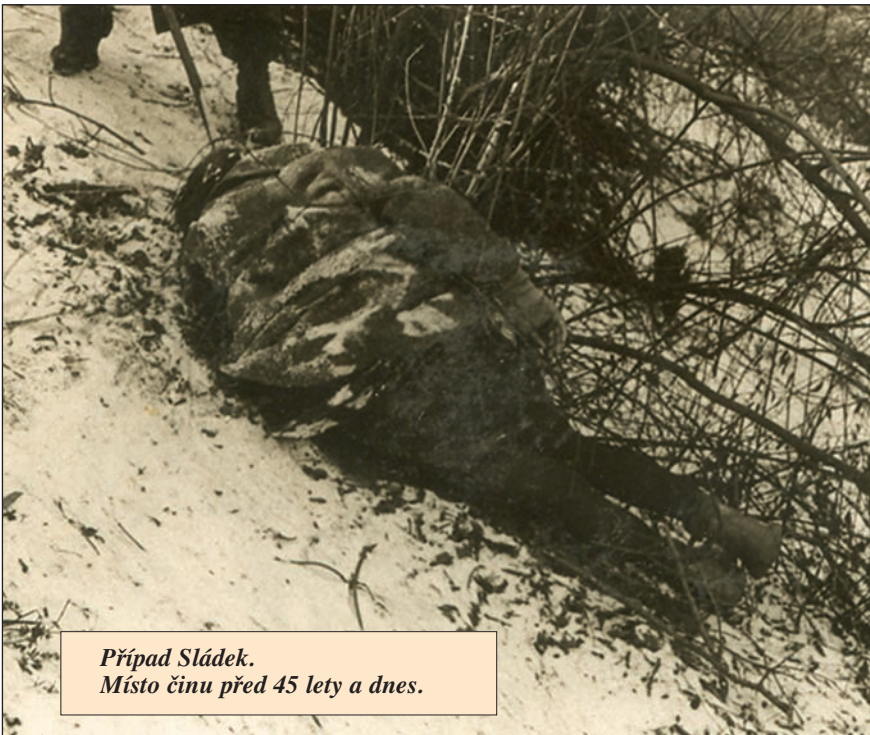
Návrat na místo činu?

Míříme k lesu za nádražím Kladno-výhybka, kde stojí pomníček Jany Majerové, 17leté studentky a cvičenky na spartakiádě. Právě z nedalekého Sletiště odjízďela 18. května 1955 na bicyklu domů, stala se ale obětí pravděpodobně sexuálně motivovaného vraha. Po Mrázkově dopadení kriminalisté zvažovali, zda nemůže být pachatelem on, ale v době nápadu pobýval prokazatelně ještě v Chomutově.

„Pachatele se nikdy nepodařilo vypátrat,“ vzpomíná pplk. Vodička. „V době vraždy jsem ještě nesloužil, ale později, při každé spartakiádě jsme zpozorněli, jestli vrah zase nedostane chuť svůj čin zopakovat. Naštěstí vyšla naše pohotovost vždy naplano... Teď jsem si připomněl kauzu dívky, kterou pachatel zatáhl do výtahu a tam ji znásilnil. Po činu uprchl, domláčená a vysvlečená bouchala na dveře, ale nikdo jí nechtěl otevřít, až se jí zželelo jednomu cikánovi...“

Popis pachatele nám nepodala, pamatovala si jen, že měl ruce drsné jako cihly. To měla půlka Kladna, nicméně nedaleko stála ubytovna – oba baráky si můžeme prohlédnout – tady jsme mohli hledat spojitost... Pak náš náčelník řekl: Budete tři dny u toho domu nenápadně hlídat. A každého, kdo tam bude vočumovat nebo poleze do baráku, tak legitimujte. No a věřte, že se pachatel sku-

Případ Sládek.
Místo činu před 45 lety a dnes.

tečně vrátil na místo činu? Přišel do domu objednat, aby zjistil, co se mezi místními říká, co už bezpečnost ví...

Historka plyne za historkou. „Ale aby to čtenáři nebrali jako nějaké plané chlubení. Vždyť my jsme kolikrát skočili pachateli na špek, když se pak všechno objasnilo, drbali jsme si hlavu, jací jsme pitomci...“ Podplukovník Vodička by nejradši zastavil tok vzpomínek, jenomže my z něho máme ještě jeden případ, epilog naší výpravy.

Studna jakoby zakletá

„To bylo tak. Rozvádějící se paní žila jen se synkem. Blížily se vánoce a lidé v jejím okolí věděli, že shání bony na dárky, že má na ně docela slušnou částku v korunách. Pak žena zmizela, docela záhadně, vypadalo to, že nikam nejela ani autem. Synkovi se po mamince moc stýskalo, pamatuju si, že tenkrát vylepil na okno ceduli se smutným vzkazem:

Maminko, vrať se, budou Vánoce!

Pak jsme operativní cestou zachytili informaci, že nějaký Choura nabízel v hospodě dámský prstýnek, docela podobný tomu, který zmizel společně s onou paní. Tak jsme přes prostředníka ten prsten koupili a ukázali ho otci pohřešované: Jo, to je prsten, co jsme dceři koupili ke svatbě. Netrvalo dlouho a dotyčný Chára seděl u nás na židli. Dlouho nechtěl mluvit, maximálně připustil, že ho někde našel.

Hodně času jsem s ním strávil, ale pořád ne a ne ho rozmluvit. Až jednou, navečer... Jenomže tenkrát byl předpis, že vyšetřovatel musel před 21. hodinou projít branou ruzyňské věznice, jinak nám ho už nevzali... Celý odpoledne zapíráš a teď se začneš přiznávat? Víš co? Necháme to na ráno! Vezli jsme ho do Ružyně, ráno zase přivezli. Já vím, byl to risk, ale štěstí stálo při nás, předseztí mu vydrželo. S trojí podmínkou: chtěl se doznat jenom mně, chtěl si zakouřit a chtěl udělat dobrý kafe. Všeho se dočkal a pak tu vraždu položil...

Vylákal ji někam s autem stranou, tam ji zabil, vzal jí peníze a všechny šperky a pak mrtvolu odvezl jejím autem na okres Praha-západ, kde ji poblíž železniční trati hodil do studny. Ještě si vzpomínám, že poklop studně byl vysoký možná dvacet čísel, Chára se s ním musel pěkně nadřít! Potom, co odstranil mrtvolu, zajel autem k bydlišti oběti a tam odstavil auto... No, udělal to docela chytře, chyba byla až s tím prstýnkem! Život je pěkný převít a dělá si z lidí drsné šprýmy. Když hasiči vytáhli tělo, chytali se lidí, obývající nedaleký strážní

domek, za hlavu: My jsme si z té vody vařili kávu! Aby se to nepletlo, v té studni skončila později ještě jedna mrtvola, byla to bohatá lichvářka. Ležela ve vodě dva a půl roku! Ten případ je dodnes neobjasněný...

Dál a dál zní temný nářek příběhů z odvrácené strany života. Není tak vzdálená, jak si myslíme. Vyprávěči o tom vědí své.

Viktorín ŠULC
Foto Václav ŠEBEK
a archiv autora

Z domova

Pomoc v pravý čas

Z iniciativy manželů Hanákových, kteří jsou oba zaměstnanci Inspektorátu cizinecké policie Praha vzešla sbírka na pomoc lidem v zaplavených oblastech. Manželé po odvysílání relace o povodních va zpravodajství České televize neváhali a s podporou ředitele Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha začali jednat. Telefonicky se spojili s krizovou linkou Krajského úřadu Jihočeského kraje a zjišťovali, které obce utrpěly největší škody. Poté kontaktovali starosty obcí Husinec a Strunkovice, aby zjistili jaká materiální pomoc by nejvíce pomohla lidem, kterým voda poškodila nebo úplně zničila jejich obydli. Během 29 hodin policisté a zaměstnanci cizinecké policie vybrali 35 587 Kč a shromáždili také materiální pomoc. Na sbírce se podíleli policisté a zaměstnanci Ob. ŘSCP Praha, oddělení doprovodu letadel a některé organizační články Ředitelství služby cizinecké policie. Za vybrané peníze nakoupili potřebné věci a vše odvezli do výše jmenovaných obcí a předali jejich starostům.

nprap. Jana DUDOVÁ
tisková mluvčí OB. ŘSCP Praha

POLICEJNÍ PREZIDENT OCENIL POLICISTY

*Odbor mezinárodních
vztahů Kanceláře policejního
prezidenta*

Dne 30. 6. 2009 skončilo historicky první předsednictví České republiky v Radě Evropské unie. V tento den ocenil policejní prezident brig. gen. Mgr. Oldřich Martinů policistky, policisty a zaměstnance Policie ČR, kteří se podíleli na obsahovém zajištění půlročního českého předsednictví.

Čestnou medaili policejního prezidenta obdrželi:

Plk. Ing. Viktor Čech, který předsedal Správní radě Europolu.

Pplk. Ing. Karel Draganov, který měl zásadní podíl na práci věnované vyřešení krize projektu SIS II.

Plk. Mgr. Šárka Havráňková, která předsedala pracovní skupině Policejní spolupráce a pracovní skupině Výměna informací.

Mjr. Mgr. Kateřina Procházková, která předsedala pracovní skupině pro vízový proces – VISION/Rada EU.

Plk. Ing. Martin Šebesta, který zabezpečoval přípravy zahraničních cest vedení policie, domácí podporu pracovních skupin a logistiku příprav

zahraničních návštěv.

Plk. Ing. Miloš Vacek, který předsedal pracovní skupině Rady Hranice/falešné doklady.

Plk. Mgr. Michael Weiss, který předsedal pracovní skupině SIS-SIRENE a souvisejících formací.

Plk. Mgr. Kristýna Žákovcová, která v rámci českého předsednictví plnila koordinující roli po linii Policie ČR. Zároveň byla vedoucí národní delegace v rámci pracovní skupiny Rady EU Hodnocení Schengenu.

Policejní prezident dále vyslovil poděkování útvarům a konkrétním policistkám a policistům z těchto útvarů za jejich práci při zajištění českého předsednictví Radě Evropské unie. Jednalo se o:

Ředitelství služby pořádkové policie
Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál

Hudbu Hradní stráže a Policie České republiky

*Plk. Mgr. Michael Weiss a policejní prezident
brig. gen. Mgr. Oldřich Martinů*

Správu logistického zabezpečení
Policejního prezidia ČR
Časopis Policista
Ředitelství služby cizinecké policie
Úřad služby kriminální policie
a vyšetřování

Centrálu informatiky a analytických
procesů Služby kriminální policie
a vyšetřování

Útvar pro odhalování organizovaného
zločinu Služby kriminální policie
a vyšetřování

Odbor mezinárodních vztahů Kanceláře policejního prezidenta

Plk. Mgr. Šárka Havránková a policejní prezident brig. gen. Mgr. Oldřich Martinů

Plk. Ing. Martin Šebesta a policejní prezident brig. gen. Mgr. Oldřich Martinů

Plk. Mgr. Kristýna Žákovcová a policejní prezident brig. gen. Mgr. Oldřich Martinů

Šéfdirigent Hudby Hradní stráže a Policie České republiky plk. MgA. Václav Blahunek a policejní prezident brig. gen. Mgr. Oldřich Martinů

Dort věnovaný policejním prezidentem účastníkům akce. Podrobnosti se můžete dočíst v příloze tohoto čísla.

Policejní prezident rovněž vyslovil poděkování policistkám a policistům, kteří v rámci českého předsednictví posílili Policejní prezidium České republiky, policistkám a policistům působícím v Evropské Komisi a ze Stálého zastoupení Policie České republiky v Bruselu. Dále vyslovil poděkování policistům z Kriminalistického ústavu Praha, Národní protidrogové centrály Služby kriminální policie a vyšetřování a z Útvaru zvláštních činností Služby kriminální policie a vyšetřování.

Přestože tímto slavnostním aktem zakončila Policie ČR své aktivity v rámci českého předsednictví, nejde o ukončení všech prací na poli EU souvisejících s předsedáním v Radě. I v nadcházejícím půlroce se bude Česká republika podílet na tzv. Troice, kdy i zástupci Policie ČR budou úzce a intenzivně spolupracovat se švédským předsednictvím.

—red—

Foto OMV PP

EU2009.CZ

OSTRAVSKÝ GENTLEMAN SILNIC

Pan Július Adámy je v pořadí již třetím ostravským „Gentlemanem silnic“, neboť dne 25. listopadu 2008 získali tento titul rovnou dva muži z Ostravy. Pan Petr Bystrianský a Aleš Matoga byli oceněni za svou okamžitou reakci, nerozmýšleli se ani chvíli. Poté, co uviděli vozidlo havarované a ponořené ve vodě Ostravice, se oba okamžitě vrhli na pomoc v seatu uvězněné řidičce. Zmíníme-li další statistická data, můžeme říci, že projekt Gentleman silnic probíhá v České republice již pátým rokem a Adámy se stal v pořadí již třiapadesátým oceněným. Společný projekt České pojišťovny a Policie ČR, Gentleman silnic, začínal také v Moravskoslezském kraji a první titul byl udělen muži, který rovněž zachraňoval zraněného muže z hořícího vozidla. Tak jako hrál významnou roli v prvním případě voda, v druhém ostravském případě to byl oheň.

Dne 18. 10. 2008 v 02.50 hodin řídil 38letý muž z Ostravy-Mariánských Hor, motorové vozidlo zn. Škoda Felicie Combi. V místě zvaném „Josefovský kopec“ na silnici č. I/11 (ve směru od Hrabyně na Velkou Polom), mělo řidiče škodovky po vyjetí na horizont oslnit protijedoucí vozidlo. Řidič však pravděpodobně díky rychlosti i vlivem alkoholu jízdu nezvládl, strhl řízení vozidla a uvedl jej do smyku. Vozidlo přejelo do protisměru mimo komunikaci, kde narazilo do stromu a zůstalo převrácené na střeše. Děj zkázy dokonala oheň, vozidlo totiž následně začalo hořet a bylo zcela zničeno požárem.

Ve vozidle byl v tu chvíli bohužel také 20letý spolujezdec, stopař. Mladík utrpěl při havárii lehká zranění hlavy a ruky, která si vyžádala měsíční pracovní neschopnost. Řidič i spolujezdec byli z místa nehody převezeni do nemocnice. Orientační dechová zkouška u řidiče vykazovala pozitivní výsledek, 1,86 promile alkoholu. Rozborem vzorku biologického materiálu řidiče pak bylo zjištěno, že muž měl v době řízení v krvi min. 1,54 g/kg alkoholu. Policejní komisař muže obvinil z trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky. V letošním roce byl řidič odsouzen Okresním soudem Opava k trestu odnětí svobody v délce osmi měsíců, výkon trestu byl podmíněně odložen (délka zkušební doby byla stanovena v délce 18 měsíců).

Dále byl muži uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 30 měsíců.

Július Adámy řídil ve výše uvedené době vozidlo taxislužby směrem na Opavu. V pravém silničním příkopu uviděl hořící vozidlo, okamžitě zastavil a běžel s hasicím přístrojem pomoci. V hořícím autě uviděl dvě osoby, které křičely, aby je někdo vytáhnul. Dnem hasicího přístroje proto rozbil okna a začal hasit oheň. Řidič vozidla se v té době dostal z vozidla ven. Následně u vozidla zastavili dva další muži, ve věku 25 let, kteří pomohli s vyproštěním spolujezdce. Zachránce však posléze pomohl i svědeckou výpovědí. Řidič se zpočátku nechtěl doznat k řízení vozidla, muže proto identifikoval jako řidiče.

Dvacetiletému spolujezdci z felicie ujel poslední spoj z Opavy do Ostravy, a protože nechtěl čekat, vydal se zkusit štěstí „stopováním“. Nicméně až později se ukázalo, že štěstí opravdu měl. Poté, co v Opavě nastoupil do škodovky, za několik minut došlo k havárii vozidla a požáru. Nebýt odvážného a rozhodného J. Adámyho, příslovce štěstí by se k muži odvrátilo zády.

Zachránce Adámy převzal z rukou vedoucího Územního odboru služby kriminální policie a vyšetřování Městského ředitelství policie Ostrava plk. Mgr. Radovana Vojty certifikát. Plk. Mgr. Vojta poděkoval oceněnému za jeho rychlou i účinnou pomoc při nehodě. Vyjádřil také přání, aby takových lidských vzorů přibývalo. Rozhodnost i obětavost budou „Gentlemanovi“ připomínat i značkové hodinky Certina, které předal ředitel ostravské pobočky České pojišťovny Ing. Petr Musil. Ten zmínil, že předával ocenění i prvnímu Gentlemanovi silnic, a tento titul je jeho jubilejní, pátý. Při pohledu na několikarokového přítomného syna J. Adámyho si Ing. Musil přál, aby se chlapec „potatil“ a šel v otcových šlépějích. Nevyloučil proto, že v budoucnu předá ocenění také chlapci za obdobný čin hodný následování.

Co zachránce sdělil? „Nerozmýšlel jsem se a šel jsem pomoci. Udělal bych to znovu. Až později mi došlo, že to nemuselo dobře skončit, vždyť auto následně při požáru explodovalo. Navíc kolem projelo minimálně sedm dalších aut bez povšimnutí nebo nabídky pomoci. Nemám rád podnapilé řidiče.“ Perličkou na závěr byl bezprostřední dotaz malého syna pana Adámyho: „Tati, už půjdeme domů?“

por. Bc. Gabriela HOLČÁKOVÁ
komisařka

Napadená prodejna v Huslenkách

RABOVALI NEJEN VE VALAŠSKÝCH OBCHODECH

Dva muži z Nového Jičína páchali od počátku května tohoto roku na Vsetínsku rozsáhlou majetkovou trestnou činnost. Za měsíc řádění se dokázali vloupat do celkem třinácti obchodů či prodejen potravin. Scénář jejich postupu byl vždy stejný a odehrával se převážně v pozdní noční dobu nebo v časných ranních hodinách.

Organizátorem těchto akcí a současně pachatelem, který vymýšlel a prováděl samotná vloupání do objektů byl sedmatřicetiletý muž z Nového Jičína. Postupně navštívil prodejny v Kelči, Životicích u Nového Jičína, Kladarubech, Choryni, Zubří, Poličné, Mikulůvce, Brankách na Moravě, Zašově, Huslenkách, Halenkově, Valašské Polance a Miloticích nad Bečvou. Aby se do jednotlivých prodejen dostal, neváhal rozbíjet okna, pácit a thrat dveře, vylišťovat skla ve dveřích, přerézat ocelové mříže nebo třeba vyšroubovat pojistky přívodu elektřiny. Potřebné nářadí si s sebou vozil v batohu.

Na místo činu dvojice mužů jezdila vozidlem značky Citroen Berlingo. Jeden z pachatelů z auta vystoupil a šel provést vloupání. Druhý z autem odjel a čekal na telefonický signál, že se může vrátit a odvézt komplice i s nakradeným zbožím. Vždy měli přesně dané, kdo kradl a kdo řídil. Nestalo se, že by si své role vyměnili. Vloupání prováděl sedmatřicetiletý muž, dopravu Berlingem zajišťoval o tři roky mladší čtyřatřicetiletý muž.

Z napadených prodejen a obchodů s potravinami mizely především cigarety a alkohol nejružnějších značek, ale také třeba elektronika, cukrovinky, živýkačky nebo propisky. Pachatelé vyhledávali zboží, které mohli dále „zpeněžit“. Nakradené věci většinou hned na druhý den rozprodávali v Ostravě. Cena, za kterou zboží udávali, byla značně podhodnocená. Za měsíc řádění dvojice pachatelů připravila majitele obchodů o více než čtyři sta padesát tisíc korun.

Osudným se jim stal moment, kdy byli zadrženi kriminalisty přímo při pokusu o vloupání do obchodu v Lidečku. Jejich zpáteční cesta se už neuskutečnila Berlingem, ale s pouty na rukou a v policejním voze. Zbytek noci pak strávili v policejní

V prodejně v Zubří pachatel přešel mříže

cele a v přítomnosti vyšetřovatele. Kriminalisté zjistili, že tato dvojice páchala majetkovou trestnou činnost nejen na Vsetínsku, ale i na Novojičínsku a Přerovsku. Sedmatřicetiletý muž byl v minulosti již šestkrát ve výkonu trestu odnětí svobody. Jeho cesta z policie ní cely vedla přímo do vazební věznice. Mladší z povedené dvojice má za sebou podmíněné odsouzení a je stíhán na svobodě.

Oba muži si převzali obvinění hned ze dvou trestných činů, krádeže a poškození cizí věci. V případě prokázání viny jim hrozí trest odnětí svobody až na tři léta....

nprap. Ludmila BROUSILOVÁ
tisková mluvčí

MIX ZA 11 MILIONŮ

V září roku 2008 začal prověřovat odbor pátrání Celního ředitelství Ústí nad Labem operativní poznatky o podvodném nakládání s pohonnými hmotami. Na základě těchto poznatků byl v únoru roku 2009 zřízen společný tým MIX, složený z pracovníků Celního ředitelství Ústí nad Labem a Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV (expozitura Ústí nad Labem). Tento tým pak zadokumentoval jednání čtyř osob.

Společný tým MIX provedl akci, při které byli zadrženi čtyři pachatelé ve věku 35–50 let. Tito měli v období nejméně od listopadu 2008 do března 2009 zrealizovat dovoz pohonných hmot (vykazováno jako dovoz minerálních olejů pod různým označením) od dodavatelů na Slovensku a v Polsku v celkovém objemu cca 1 milion litrů. Tyto pohonné hmoty byly po dovozu stáčený do zásobníků v průmyslovém areálu ve Stráži pod Ralskem. Vzápětí byly z těchto zásobníků odčerpávány a uváděny do prodeje konečným uživatelům prostřednictvím různých čerpacích stanic již jako motorová nafta. Z takto odčerpaných a následně distribuovaných pohonných hmot však nebyla odvedena spotřební daň (tato povinnost vzniká při uvedení PHM do volného oběhu) a daň z přidané hodnoty. Celková škoda, kterou měli pachatelé způsobit, byla vyčíslena na 11 milionů korun (9,3 mil. korun na DPH a 1,7 mil. korun na spotřební dani).

V rámci akce bylo zajištěno účetnictví tří společností, které se podílely na zmíněných obchodních transakcích. Dále bylo zajištěno účetnictví dalších šesti subjektů, které se podílely na prodeji pohonných hmot konečným uživatelům. Při prohlídkách byly rovněž zajištěny počítače, uložené pohonné hmoty, terénní vozidlo v hodnotě převyšující 1 milion korun, a přibližně 3 miliony korun na účtech. Celníci navíc provedli v areálu úložiště odběr a zajištění vzorků pohonných hmot, které budou v nejbližší době porovnány s dalšími vzorky zajištěnými v zásobnících čerpacích stanic. V rámci akce provedli policisté a celníci devět domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor a pozemků. Proti čtyřem mužům bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3, písm. a), odst. 4 trestního zákona. Státní zástupce navrhl uvalení vazby na všechny obviněné osoby.

V krátké době se jedná již o druhou akci, při které byly odhaleny daňové úniky v souvislosti s dovozem a následnou distribucí pohonných hmot. Včasným zásahem Celní správy ČR a Policie ČR bylo zabráněno ještě větším škodám.

mjr. Bc. Jiří BARTÁK
pplk. Mgr. Roman SKŘEPEK

PŘEVADĚČI SKONČILI V POUTECH

Detektivové ÚOOZ obvinili v rámci realizace akce s krycím názvem „HRBÁČ“ jedenáct osob podezřelých z trestných činů účasti na zločinném spolčení, nedovoleného překročení státní hranice a organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice.

Realizace probíhala na různých místech České republiky od poloviny minulého měsíce. Ve spolupráci s Útvarem rychlého nasazení bylo zadrženo 10 a následně obviněno celkem jedenáct osob, a to jak občanů ČR, tak i cizích státních příslušníků. Detektivové ÚOOZ při vyšetřování tohoto případu prostřednictvím Europolu a Eurojustu úzce spolupracovali s policejními a justičními orgány v zahraničí.

Organizovaná skupina je podezřelá z toho, že od roku 2006 do současnosti organizovala a zajišťovala pro běžence převážně z Iráku neoprávněné překročení státní hranice. Česká republika však nebyla pro tyto osoby zemí cílovou. Směřovaly zejména do SRN, Rakouska, Itálie, Švédska či Norska. Detektivové ÚOOZ zadokumentovali více než dvacet případů, kdy mělo tímto způsobem k trestné činnosti dojít. Přes Českou republiku tak měla nelegálně přejít téměř stovka osob.

V rámci akce „HRBÁČ“ byli obviněni tři cizinci a osm občanů České republiky (z toho jeden v současné době ve výkonu trestu pro jinou trestnou činnost) ve věku od 29 do 51 let, zastávající v organizaci různé posty. Od pomocníků, přes pěší převaděče, řidiče, organizátory, až po hlavu organizace. Tito lidé

měli při páchaní trestné činnosti spolupracovat s dalšími osobami v zahraničí. Hlavní organizátor, devětatřicetiletý cizinec, měl podle detektivů spolu se dvěma nejbližšími spolupracovníky (všichni z Arabského světa) celou organizaci z České republiky řídit.

Zisk za jednu převedenou osobu se měl pohybovat v řádech tisíců Euro či USD a následně byl rozdělen mezi členy organizace podle jejich konkrétního „pracovního“ zařazení a podílu na odvedené práci. Při následných domovních prohlídkách byla zajištěna finanční hotovost ve výši téměř 160 tisíc korun a více než 500 Euro.

V rámci realizace bylo provedeno několik domovních prohlídek a prohlídky nebytových prostor. Detektivové při nich kromě dalších věcí důležitých pro trestní řízení zjistili nejen již zmíněnou finanční hotovost, ale také výpočetní techniku, paměťová média, mobilní telefony a SIM karty. Zajištěno bylo také větší množství českých a zahraničních cestovních i osobních dokladů, včetně pomůcek k jejich padělání. Detektivové našli také menší množství drog (marihuana a kokain).

Z návštěvy policie při domovních prohlídkách neměly rozhodně radost ani další dvě osoby, které původně v hledáčku detektivů vůbec nefigurovaly. Nejspíš si nyní říkají, že byly v nesprávný čas na nesprávném místě. Jednalo se totiž o osoby hledané, na které byly vydány soudní příkazy – u jednoho k dodání do výkonu trestu pro maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní, u druhého k zatčení pro podezření z majetkové trestné činnosti.

Všech deset zadržených je stíháno na svobodě. V případě prokázání viny hrozí obviněným podle konkrétního podílu na trestné činnosti trest odnětí svobody v rozmezí od 2 do 12 let.

plk. Mgr. Pavel HANTÁK

ČÍNA (ZATÍM) ODLOŽILA OMEZENÍ INTERNETU

Program Zelená hráz, který měl oficiálně chránit především děti před závadným internetovým obsahem, Čína údajně zatím nespustí. Možná i kvůli kritice, že tak může omezovat svobodu slova.

Program měl být spuštěn 1. července. Od tohoto data měly všechny nově prodané počítače povinně obsahovat filtr bránící přístupu na „nevhodné“ internetové stránky. Informovala o tom agentura AP. Zatím není jasné, proč tak čínské ministerstvo průmyslu a informačních technologií učinilo a na jaký termín byla platnost opatření posunuta.

Zelená hráz (Green Dam Youth Escort) má podle čínských úřadů ochránit děti před násilím a pornografií na internetu. Podle analytiků, kteří software testovali, však může filtr blokovat také stránky s politickým obsahem, se kterým Peking nesouhlasí. Internet má v zemi podle Reuters asi 300 milionů uživatelů.

Proti Zelené hrázi vystoupily organizace na ochranu lidských práv a Washington. Kritici internetového filtru také poznamenali, že skutečným cílem projektu je další potlačování politického disentu. Podle agentury Reuters americké velvyslanectví v Pekingu odložení vstupu nového nařízení v platnost uvítalo.

Ti, kdo software vyzkoušeli, se nemohli dostat například k diskusním fóřům na téma homosexualita, ale ani k tak neškodným obrázkům, jako jsou komiksy s kočkourem Garfieldem.

Objevily se také spekulace, že program půjde velmi snadno ze zakoupených počítačů odinstalovat.

Podle politologa z Čínské lidové univerzity v Pekingu Mao Šou-lunga je filtr „vážným porušením pravidel trhu“. „Velké společnosti nařízení poslechnou, ale kdo k tomu může přinutit tisíce řadových uživatelů?“ pochyboval o úspěšnosti projektu.

Podle odloženého nařízení měla být Zelená hráz od 1. července nainstalována na pevném disku nového počítače nebo přiložena na kompaktním disku.

Výrobci počítačů také měli mít povinnost hlásit úřadům, kolik počítačů s tímto softwarem dodali prodejcem.

MRAKODRAP HLÁSIL MORSEOVKOU NAPROSTÝ NESMYSL

Mrakodrap nesoucí název The Grant Building od roku 1929 vysílá v Morseově abecedě světelné upozornění pilotům, že prolétávají nad pennsylvánským městem Pittsburgh. Nedávno však jeden mladý Američan zjistil, že kód je vyslán zcela špatně. O tom, kdy k pomýlení majáku došlo, nemá nikdo ani potuchy.

Když piloti spatřili blikající světlo pod sebou, vždy bezpečně věděli, že jsou u amerického města Pittsburgh. Nikoho však nenapadlo průběhem času kontrolovat, zda je slovo vysílané v Morseově abecedě tím, zač ho všichni mají.

Kuriózní chyby si všiml až 29letý Tom Stepleton, který si právě hledal co nejlep-

ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ MÁ SVOU POLICII

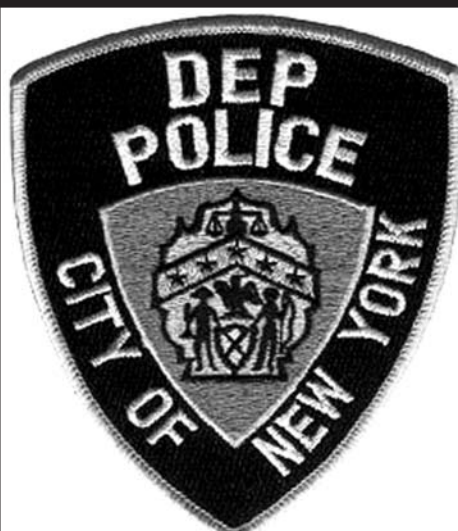
Znečišťovatele ovzduší v New Yorku stíhá zvláštní bezpečnostní síla. Když se například na mostu Triborough objevuje ve směru z Bronxu kamion, který chrlí k nebi hustý černý kouř, začnou ho pronásledovat za zvuku sirén dvě auta „policie životního prostředí“.

Řidič-znečišťovatel vypadá překvapeně, ba pochybovačně, když vidí, jak z tmavě zeleného terénního vozidla s označením DEC vystupuje mladík v zelené uniformě s kloboukem typu Stetson na hlavě. Jedná se přitom skutečně o policejního důstojníka, který jako člen sboru Department of Environmental Conservation (DEC) nosí u pasu pistoli a želízka.

„Často nás považují za hajné. Někteří si dělají i legraci a ptají se nás, kde jsou jeleni. Ovšem smích je přejde, když slyší výšír pokuty a pochopí, že jsou předvoláni k soudu,“ vypráví čtyřřadvacetiletý Timothy Machnica původem ze severoamerického Buffala. V tomto oddělení newyorské policie, které existuje od roku 1880 a je tvořeno asi 300 policisty, pracuje od podzimu 2008.

Sbor má hlavně hlídat, aby se dodržovaly předpisy ohledně lovu zvěře a rybaření ve státě New York. Jen dvacítká z jeho členů má za úkol pronásledovat znečišťovatele ovzduší a další narušovatele životního prostředí ve městě New York. Měsíčně zaznamenávají asi 300 přestupků.

Šestadvacetiletý Machnicanův kolega Brent Wilson bere z kufru svého auta přístroj na měření výfukových plynů a umísťuje ho na výfuk kamionu. Závěr je jednoznačný: zatímco tolerovaná hodnota pro tento vůz z roku 1986 je 55, přístroj ukazuje 81. Je vypsána pokuta na 700 dolarů. Ta může být snížena na 150 dolarů, pokud se kamion přizpůsobí normám do 30 dní. V opačném případě se faktura při dalším používání kamionu za daného technického stavu vyšplhá na 1300 dolarů.

Obě auta „policie životního prostředí“ zanechávají zaraženého řidiče svému osudu, opouštějí Harlem a míří k Chinatownu, aby se strážci zákona věnovali další své každodenní činnosti, a to inspekci rybářského trhu. „Ověřujeme velikost ryb u chráněných druhů a pak hlavně původ darů moře, protože dovoz

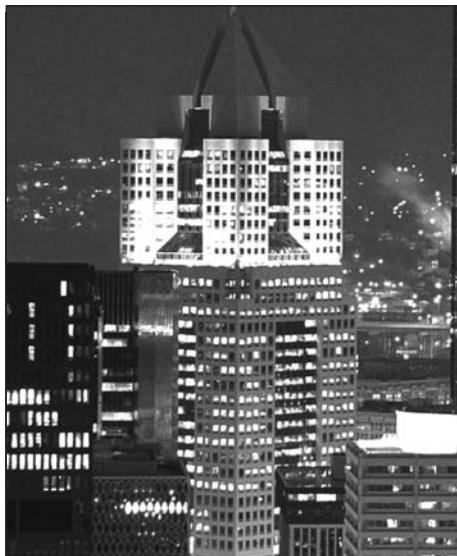
z některých moří je ve Spojených státech zakázán,“ vysvětluje Machnica.

„Robinové Hoodové“ životního prostředí se noří do shonu v ulici Mott, kde se hovoří převážně čínsky. Zastavují se u malého prodejce ryb. Ukazují na košík s mušlemi, který je vedle kbelíku plného živých žab. „Kde je nálepka s označením původu?“ ptají se vedoucího, který nemluví anglicky, vypadá našťavaně a volá někoho, aby překládal.

I on končí s pokutou, a to 500 dolarů za neoznačení zboží, a s předvoláním k soudu na 30. července. „Už zde začínáme být svými vpády známí a obávaní,“ tvrdí Machnica, který vstupuje do velkoobchodu, ve kterém zní čínská popová hudba a kde stánky přetékají obřími zelenými lusky a nohama aligátorů.

„Zítřka půjdeme na velký rybí trh Fulton v Bronxu. Bude nás dvacítká policistů. Není nás dost pro tak velké město. Ale i u nás udeřila recese. Zaslýchli jsme, že se žádní noví lidé nebudou nabírat do roku 2011 a že nebudou ani nahrazováni policejní důstojníci, kteří odejdou do důchodu,“ lituje Machnica.

ší místo k pozorování ohňostroje u příležitosti Dne nezávislosti.

„Ničeho jsem si moc nevšiml, ale morseovku umím. Najednou jsem si uvědomil, že se v těch blikajících záblescích objevilo písmeno „K“ a říkal jsem si, že ve slově Pittsburgh přece takové písmeno není. Vzal jsem tedy tužku a papír a zkusil si to vysílané slovo napsat celé. Místo názvu našeho města mi vyšla absolutní zkomolenina ‘Pitetsbkrh’. Ještě jsem si to jednou zkontroloval, ale bylo to opravdu tak,“ uvedl pozorný mladík.

Vlastníci domů nyní vyšetřují, jak ke kuriózní chybě mohlo dojít, a uznávají, že nemají ani ponětí, jak dlouho známý mrakodrap vysílal do světa absolutní nesmysl.

POLICIŠTÉ V PAŘÍŽI POUŽÍVAJÍ MINIKAMERY

Policisté zasahující na severopářížských předměstích proti žvlům podezřelým z kriminální činnosti dostali do výbavy minikamery, kterými mají registrovat okolnosti incidentu.

Úřady v departementu Seine-Saint-Denis přistoupily k tomuto kroku ve snaze zajistit dokumentaci děje z úhlu pohledu policistů pro případ, že by zásah byl prověřován nadřízenými nebo měl soudní dohru.

Pěticentimetrové kamery umístěné nad uchem příslušníka bezpečnostních sil mají být zároveň obranou proti jiným videozáznamům používaným proti policistům. Kromě bezpečnostních kamer bývají jejich zásahy stále častěji natáčeny náhodnými svědky a pouštěny na internetu. Podle názoru policie z nich ale nevyplývá celý kontext a muži zákona z nich většinou vycházejí jako ti opravdoví násilníci.

Mediální humbuk vyvolal například záznam z mobilního telefonu z října loňského roku v oblasti Seine-Saint-Denis, na kterém dva policisté mlátili zadrženého muže s nasazenými pouty. Policie ale tvrdí, že zatímco z vnějšího pohledu se může zdát, že jde o policejní brutalitu, kamera zaznamenávající událost z bezprostřední blízkosti na hlavě policisty naopak může ukázat, že vše začalo agresivním výpadem zadržovaného.

Od kamer, které vycházejí na tisíc eur za kus, si úřady také slibují, že jejich přítomnost bude mít na výtržníky psychologický účinek. „Vědí, že jsou filmováni, a jsou méně aktivní,“ řekl listu Le Figaro jeden policejní úředník.

POČÍTAČ JE MOŽNÉ „ODPOSLOUCHÁVAT“ PŘES ELEKTRICKOU SÍŤ

Londýn – Ke zjištění důvěrných informací, které někdo jiný právě zaznamenává na svém osobním počítači, se mu nemusíte dívat přes rameno, ani se nabourávat do jeho počítače či emailové schránky. Zcela postačí, když budete v potřebnou chvíli připojeni ke stejné elektrické síti.

Kvůli špatně odstíněným kabelům některých klávesnic mohou totiž do elektrického vedení „prosakovat“ aktuálně zpracovávané informace z počítače.

Vyplyvá to ze studie Andrey Barisaniho a Daniele Biancové ze společnosti Inverse Path zabývající se zabezpečováním počítačových sítí. Jako první o ní informoval server BBC News.

„Cílem výzkumu je ukázat, že informace mohou unikat a být získávány těmi nejméně očekávanými způsoby,“ píše autoři ve studii.

Barisani a Biancová zatím prokázali, že je možné takto „odposlouchávat“ cizí počítač na vzdálenost až patnácti metrů.

Je však pravděpodobné, že nejde o limitní hodnotu. Výzkumníci se zabývali klávesnicemi, které jsou k počítači připojeny skrze konektor PS/2. Uživatelé, kteří jsou připojeni prostřednictvím USB tedy mohou být klidní. V kabelu konektoru PS/2 se však nachází šest drátů, které jsou blízko sebe a nedostatečně odstíněny.

To způsobuje, že informace putující z klávesnice do počítače se zároveň přená-

SVATEBNÍ KYTICÍ SESTŘELILA LETADLO

Tradiční házení nevěstiny kytice skončilo v Itálii nehodou. Pugét vyhozený z letadla skončil v motoru stroje, a ten se následně zřítíl. Informoval o tom list Corriere della Sera.

Incident se udál o letním víkendu nad parkem Montioni u Suvereta poblíž Livorna. Novomanželé měli objednáno malé letadlo, z něhož měla jedna z družiček vyhodit tradiční kytici směrem k řadě neprovdaných žen na zemi.

Kytici ale nasál motor letadla, který začal hořet a explodoval. Letadlo následně spadlo na místní hostel. Asi padesáti obyvatelům hostelu a pilotovi se naštěstí nic nestalo. Mladou ženu, která nehodu způsobila, transportoval s několika zlomeninami a zraněním hlavy vrtulník do nemocnice v Grossetu a v Pise.

**Dvoustranu připravil
Jaroslav LINHART**

ší do uzemněného drátu, který je součástí stejného kabelu.

Přes zemnicí kontakt se informace skrze počítač dostane do elektrické zásuvky a pak dále do místního elektrického obvodu. Podle výzkumníků nahrává potenciálním špiónům v tomto případě ještě jedna věc. V kabelech PS/2 putuje informace bit po bitu a kabel využívá nižšího taktovacího kmitočtu počítače (to, jak rychle počítač provádí základní výpočty, měřeno v hertzích) než jeho ostatní komponenty (ty jsou většinou nad úrovní jednoho mHz).

Je pak jednodušší měřit rozdíly napětí produkované mačkáním kláves. Výkyvy v napětí způsobené ostatními vlivy se výzkumníkům podařilo eliminovat skrze filtry.

„Obdélníkový signál PS/2 je zachován v dobré kvalitě (lehce modifikován předpokládámi efekty zanesenými sem filtry) a může být zpětně dekodován k originální informaci přicházející z klávesnice,“ píše se ve studii.

„Nebyla zaznamenána žádná degradace kvality signálu mezi jedním a patnácti metry vzdálenosti. To napovídá tomu, že zředění informace není v tomto rozsahu problémem.“

Nový šéf Europolu

V evropské policejní centrále došlo ke střídání na nejvyšším místě. V čele úřadu, který sídlí v nizozemském Haagu, Němce Maxe-Petera Ratzela k 15. dubnu 2009 vystřídal Brit Rob

Wainwright. Ten už má s prací v Europolu zkušenosti, protože zde v letech 2000–2003 vedl britskou spojovací kancelář. Potom působil v Londýně jako šéf odboru boje s těžkou a organizovanou kriminalitou.

-pl-

I v Rusku se zabývají ochranou svědků

Agentuře Interfax na toto téma poskytl rozhovor plukovník policie Ruské federace Oleg Zimin. Sdělil, že v Rusku téměř každý druhý svědek v trestní věci čelí ze strany kriminálních struktur násilí nebo výhrůžkám. To může dosvědčit podle hodnocení expertů až 50 % z více než 10 milionů lidí, kteří jsou k dnešnímu dni v registrech MV RF jako svědci v trestněprávních věcech vedení. Mnozí z nich většinou ani o existenci programu státní ochrany osobní bezpečnosti nevědí.

Nicméně lidé, kteří vystupují jako svědci ve všech významných případech, pod ochranou jsou. Zákon počítá s osmi druhy ochrany, výběr je určován individuálně podle operativních požadavků a také podle stupně ohrožení. V těchto případech pod ochranu spadají členové svědkovy rodiny, ale i další blízcí příbuzní. Když to situace vyžaduje, zajistí se ohroženému nová

totožnost, může se spolehnout na pomoc při hledání nového místa, dostane v opodstatněných případech i prostředky pro osobní ochranu a individuální komunikaci.

O nutnosti ochrany svědka rozhoduje vyšetřovatel, který má tři dny na to, aby shromáždil informace o reálnosti hrozby. Požádat o ochranu může i svědek sám. Zimin se domnívá, že povědomost o státní ochraně má v podsvětí jistý odstrašující efekt, ale zároveň vzhledem k tomu, že velmi často o ochranu žádají bývalí příslušníci kriminálních struktur se svérázným chápáním světa, v němž žijí, o konflikty mezi nimi a jejich ochránci není nouze. Speciální oddělení, které se zabývá jen touto problematikou, vzniklo v rámci ministerstva vnitra Ruské federace v září 2008.

-slo-

Policie v Rusku modernizuje vozový park

V nejbližší budoucnosti dostane policie v Rusku do zkušebního užívání několik speciálně vybavených hlídkových vozů, na jejichž vývoji podle zadání ministerstva vnitra (zmodernizovat nejen technickou stránku policejních vozidel, ale i jejich vzhled) pracovalo několik podniků domácího automobilového průmyslu dva roky.auta jsou vybavena nejmodernější technikou, přičemž se využily jak zahraniční značky vyráběné v Rusku, tak i domácí automobily VAZ. Policejní oddělení dostanou tak i hlídkové vozy, vyrobené v Rusku na bázi populárního Renaultu Logan a Fiatu Doblo.

Dopravní hlídky využijí renaulty, které budou vybaveny měřičem rychlosti s videem a navigačním systémem GLONASS, nebude chybět havarijní a záchranné zařízení, vnější zvuková signalizace, vysílačky a v neposlední řadě i stopsystem pro nucené zastavení vozidla a další potřebná zařízení. Fiaty mají podobné vybavení, ale k tomu ještě v zadní části oddělené prostory pro převoz dvou zadržených.

Novináři na informačním brífinku mohli obdivovat také dva nové reprezentační vozy, a sice GAZ Volga Siber na bázi chrysleru sedan a korejský offroad Slang Yong Rexton II. Demonstrován byl i speciální vůz Federal, který chrání posádku před útokem střelnou zbraní nebo výbušninou a je určen pro policisty působící v extrémních podmínkách, například na Severním Kavkaze.

Z materiálů MV RF

přeložila a zpracovala Mgr. Dana SLOŽILOVÁ

Vojáci 24 hodin denně strážejí „americké hotely“ v Acapulku

Mexiko – válka proti drogovým kartelům

Kriminalita v Mexiku dosahuje rozměrů v Evropě těžko představitelných. Organizovaný zločin je vůbec jeden z největších problémů, které tíží obyvatelstvo: obchod s drogami, zejména směrem do sousedních Spojených států, tamtéž směřující obchod s lidmi, války gangů, vraždy, únosy, vydírání... Zločinci nemají nouzi o palné zbraně, především vojenského typu včetně automatických velkorážových.

Zásadní problém představuje pašování drog, především kokainu, z Jižní Ameriky do USA: přes Mexiko jich prý putují po moři, vzduchem i po zemi až tři čtvrtiny dodávaného množství v odhadované hodnotě 40 miliard dolarů za rok. USA trvají na tom, že se tato trasa musí co možná nejtěsněji uzavřít. Praxe je bohužel jiná. Mexické drogové gangy (které dávno nejsou čistě mexické, ale mezinárodní) operují především v severních pohraničních státech s centry v Tijuáně a Ciudad Juarez, kde je jejich skutečná moc už dlouho větší než moc státních úřadů.

Policie v boji s narkomafií prohrává. Mexiko má 67 policistů na 10 000 obyvatel starších 14 let, zatímco ve Francii je toto číslo 59 a v USA jenom 33. Po vzoru USA existuje v Mexiku mnoho policejních sborů: každé město má svou svrchovanou policii. Vedle toho existuje státní a federální policie a také samozřejmě kriminální policie. Snad pro všechny sbory je nejobavějším místem korupce, která je nejúčinnější zbraní drogových gangů. Řadové policisty už snad ani nepodplácují, ale rovnou je na billboardech lákají do svých řad. Kdo se snaží odolávat, ten musí skončit. Loni na podzim vzkázal kartel policejnímu šéfovi v Ciudad Juarez, že musí odstoupit z funkce, jinak bude každých 48 hodin zabit jeden policista. Šéf to vzdal po deseti dnech, když už bylo pět jeho policistů mrtvých. Ale většinou stačí peníze. Těch mají kartely z obchodu s drogami dost, snad až stovky miliard dolarů.

Drogovému kartelu operujícímu v oblasti Mexického zálivu poskytuje palebnou sílu a potřebný důraz v boji s konkurencí ozbrojená kriminální skupina Los Zetas. To jsou bývalí přísluš-

níci elitních zvláštních jednotek mexické armády, které se jinak používají k boji proti ozbrojené narkomafii. Víc než stočlenné a dobře vyzbrojené kamando Zetas je tak mimořádně nebezpečné a dále se zdokonaluje v provádění vražd, únosů a dalších „narco-military“ akcí. Už třeba v srpnu 2003 Zetas fakticky zvítězili ve čtyřicetiminutové přestřelce s armádními a policejními jednotkami v Nuevo Laredo. Zetas ale představují jenom malou část ozbrojené síly drogových kartelů. Podle ministerstva obrany USA a listu Washington Times mohou postavit do boje dokonce až 100 000 nebo i víc ozbrojených „pěšáků“.

Protože tlumení moci a řádění kartelů policejními úřady se ukázalo jako víceméně neúčinné, v roce 2007 mexický prezident Felipe Calderon nasadil armádu. Zpočátku se jednalo jenom o speciální jednotky v síle 3900 mužů, ale v srpnu 2008 už jejich počet musel být několikanásobně zvýšen. V severních pohraničních státech Mexika, stejně jako v přístavech na pobřeží Mexického zálivu a Tichého oceánu od té doby zuří válka.

Příklad z 6. června 2009: 18 osob včetně dvou vojáků bylo zabito v bitvě mexické armády s tlupou zločinců v přístavu Acapulco. Další devět vojáků utrpělo různě těžká zranění, šest členů gangu bylo zatčeno. Na místě děletrvajících přestřelky bylo zajištěno 36 velkorážových zbraní, 13 zbraní malé ráže, dva vrhače granátů, 13 granátů, 3 525 nábojů různých ráží, 180 výbušných náloží a osm automobilů...

Ze strategického hlediska se bohužel nedá jednoznačně tvrdit, že by vládní jednotky vyhrávaly, a konec je v nedohlednu. Letos v březnu mexické síly během jednoho týdne uvěznily 703 členů gangů spojených s kartelem Sinaloa a dalších 52 jich bylo zatčeno na území USA. Jenže vůdce kartelu Joaquín „El Chapo“ Guzmán je stále na svobodě. Předpokládá se, že žije v Sinaloa pod ochranou najatých pistolníků a mexických federálních úředníků.

Mexické drogové kartely na území USA nevystupují zvlášť aktivně a příliš se nepouštějí do bojových nebo jiných násilných operací. To přenechávají „domácím“, například víc než stotisícovému gangu Mara Salvatrucha, který má sice kořeny ve středoamerickém Salvadoru, avšak působí především v bohatě rozvětvené síti obepínající celé území Spojených států. Americká vláda přesto považuje mexické kartely za hrozbu číslo tři pro národní bezpečnost USA, hned za situací v Pákistánu a v Íránu, avšak před Afghánistánem a Irákem.

Přitom ani tolik nejde o sousedství nevypočitatelných banditů podél jižní hranice USA, což je samo o sobě nepříjemné, ale samozřejmě zejména o přísun drog do země se všemi z toho plynoucími negativními důsledky. Ten se dosud podle všeho nedaří významněji oslabovat, natož aby byl zastaven. Těžko říct, co bude dál.

-pl-
Foto autor

Dokonce když jede po mexickém hlavním městě auto s vojáky na korbě, dva nebo tři z nich stojí s připravenými puškami v rukou a bedlivě se rozhlíží, protože nikdy nemohou vědět, kdy a odkud přijde útok.

Vrtulník válečného námořnictva Eurocopter Panther startuje k hlídkovému letu

Není Pražáka, co by neznal smíchovskou Plzeňskou třídu, ale pro přespolní připomeňme, že se jedná o ulici hlavní, neřku-li páteřní, od rána do večera nabitou auty, autobusy a tramvajemi, dlouhou jako Lovosice a v různých částech dosti odlišnou. Zatímco blíže centru a ke křižovatce Anděl se kolem ní tyčí výstavné měšťanské domy, pak přijde pasáž paneláků a dál k Motolu vede pak Plzeňská skoro volnou krajinou, míjí benzínky, tramvajovou vozovnu, golfové hřiště i vyhlášený motel...

KAUZA nevidomého klavíristy

Najdou se tu i místa, jimž je líp se vyhnout, zchátralé budovy, vlastně už takřka squaty, jež čekají na stržení, s nimiž ale těsně sousedí i domy obývané solidní společností nájemníků... Právě v takovém zákoutí se odehrál příběh, jenž chceme vyprávět. Jeho hrdinou je jistý – nu, řekněme mu třeba Bedřich Kučera. Devětatřicet, povoláním hudebník. Pianista. Žádná hvězda koncertních pódii, ale solidní profesionál. Zvláštní znamení – nevidomý.

Ale opět zdůrazněme: žádný chudinka. Chlap, co se umí s hendikepem poprat a postarat se o sebe. Nebydlí v Praze, ale na venkově, ale na Smíchov pravidelně zajíždí za přítelkyní. Vyzná se v domě i v okolí, takže i na nákupy chodí sám. Ostatně, nemá to daleko, zbožím nabitý krámkův úslužného vietnamského majitele se nachází jen pár kroků od domu, kde bydlí zmíněná přítelkyně.

Jednoho červnového dne loňského roku se pan Kučera vydal odpoledne – kolem šestnácté hodiny to bylo – cosi nakoupit: krabici mléka, minerálky, pár rohlíků. Drobnosti. U pultu vyřídil potřebné, zaplatil, uložil si peněženku do ledvinky, kterou je zvyklý nosit na opasku kalhot, a nákup naskládal do batohu. Batoh hodil na záda a vydal se na zpáteční cestu. Ještě v krámku, respektive mezi dveřmi, ale ucítil, že se mu někdo zkouší dobýt do oné ledvinky: dotyčný lomcoval zipem, ale ten byl zvyklý na něžné zacházení, a ne na ruku surovce.

„Hele, nech toho,“ pravil pan Kučera mírumilovně, ale docela zostrá. „Nebor mi můj mobil!“

No, co taky člověku zbývá, když nevidí?

Dotyčný, který zkoušel pana Kučeru okrást, se stáhl. Samozřejmě se neomluvil, nešlo taky o nedopatření, nýbrž zřejmý úmysl krást: a přidal nějakou nadávku. Netuše, že jí začíná psát svůj příští ortel. Kučera, muzikant obdařený dokonalým hudebním sluchem, poprvé zaznamenal zlodějův hlas: mužský, mladý, s typickým přízvukem.

Ale v první chvíli si myslel, že útok na jeho majetek skončil dřív, než se stačil rozvinout. A tak se vydal svižně k domovu: neutíkal ale, nevolal o pomoc, prostě šel jak slepci chodívají a když si připravil svazek klíčů, jal se odemknout domovní dveře.

Vidoucí člověk by nemohl přehlédnout, že lupič se krade za ním. Slepí daleko víc spoléhají na sluch: jenže na Plzeňské panuje neustálý kravál. Kučera neslyšel nic. A ve výklenku domovních dveří zaútočil neznámý podruhé. A aby dodal svému počínání patřičný důraz, popadl nevidomého muže rázně pod krkem, zatřásl jím – a znovu se dal do otvírání ledvinky.

Současně znovu promluvil: „Slepý buzerante, zda budeš něco o mně vykládat, tak tě na moji rodinu zabiju!“

Zní to dosti zmateně, ale přepadený si frázi zapamatoval dokonale – slovo od slova. Navíc měl pocit, že o osobnosti pachatele jeho slova leccos napovídají...

Už jsme řekli, že Bedřich Kučera navzdory svému zrakovému hendikepu není žádný trasořítko. Troufl si útočníkovi vzdorovat, tloukl rukama kolem sebe, několikrát ho zasáhl do břicha, jenže lupič se strefoval líp – ale nakonec se stáhl a zmizel. Slepce rozčesnou rukou znovu nahmátl klíče, jež zůstaly v zámku dveří. Odemkl si, vešel

Starí bezmocní lidé a také slepci se stále častěji stávají obětí nevybíravých útoků a oloupaní: je to hyenismus, který nezřídka provozují pachatelé nejmladších ročníků...

dovnitř domu, zavřel za sebou. A teprve pak sáhl na ledvinku: a běda! Lupič zjevně dosáhl svého. Byla otevřená a skoro prázdná.

V té chvíli udělal nevidomý muž něco, co by si i člověk vidoucí setsakra rozmyslel. Rázně totiž otevřel vchodové dveře a vyšel znovu na ulici. A nastojte! Lupič tam dosud byl, zřejmě obhlížel úlovek. A byl ovšem spokojen, takže dal svou dobrou náladu oloupenému blazeovaně najevo.

„Dobrý, dobrý,“ prohlásil a plácl oškubaného po rameni – snad na znamení, že je opravdu s úlovkem spokojen.

Vrazil zkoprnělému panu Kučerovi do ruky občanský průkaz, po kterém zřejmě netoužil – a definitivně se vypařil.

Spokojenosti neznámého lumpa se nelze divit: z ledvinky nevidomého klavíristy získal patnáct tisíc českých korun, asi tři sta chorvatských kun, dvě stě euro, několik platebních a SIM karet. Bedřicha Kučera by totiž jen muzika neuživila, měl tedy i stále zaměstnání, k němuž patřilo i upravování mobilů pro potřeby nevidomých. Proto měl taky u sebe tolik peněz a dalších cenných věcí, proto souhrnná škoda činila asi pětatisíc tisíc, ale k tomu navíc třeba přičíst i škodu, kterou následně utrpěli Kučerovi klienti: tím, že jim nedodal, respektive nemohl dodat kýžené věci...

Tak či onak, lupič získal dost slušný výdě-

lek za pár minut rizika, přičemž si byl nepochybně jist, že možnost vypátrání se v tomhle případě limitně blíží k nule. Od slepce nelze čekat, že by dal policii popis pachatele – a to je první, s čím by se při pátrání začínalo.

„Byl mladý, podle hlasu řekneme mezi dvaceti a pětatřiceti roky. Podle toho, jak jsme se dostali do křížku, střední postava – tak metr pětasedmdesát! Nesmrděl. A měl přízvuk, rozhodně nešlo o rodilého Čecha. Mluvil takovou hatmatilkou, poskládanou z češtiny a slovenštiny – a pletl do ní i cikánské výrazy...“ vypovídal otřesený Bedřich Kučera policistou. „Určitě bych ho ale podle hlasu poznal. Jednak jsem muzikant, jednak nevidím: a tím pádem jsem si vypěstoval velmi bystrý sluch.“

Nakonec se rozpomněl na všechny výskyty, jež pachatel proslavil. Úctyhodný svědek! Ale stejně si kriminalisté z Nádražní ulice na Smíchově v hloubi duše mysleli, že tohle asi k úspěšnému pátrání po pachateli loupežného přepadení nepostačí... Respektive, pokud už by měli podezřelého, pak by samozřejmě stála prověrka klavíristovy hlasové paměti za pokus: jenže zatím po něm nebylo ani vidu ani slechu.

Pravda, našel se zřejmě i očitý svědek: podle niterného přesvědčení pana Kučery se první pachatelův pokus o jeho ledvinku odehrál buď v krámku samotném, anebo mezi jeho dveřmi, takže drobnému usměvavému vietnamskému prodáváči nemohl uniknout a útočníka asi viděl. Jenže navzdory úsměvům a snaze obchodník při výslechu nepověděl nic. A kriminalisté pochopili – jak se posléze ukázalo, správně – že sice lupiče zná, ale bojí se. Koneckonců, kdo by se chudákovi divil, jestli lump a jemu podobní

bydlí v sousedství a kdykoli by se mohli vrátit a mstít se?

Avšak Bedřich Kučera si vzpomněl ještě na jednu podstatnou věc: uvedl totiž, že dotyčný hlas neslyšel při přepadení první. Že ho zná už z minulosti a slyšel ho z otevřeného okna bytu, anebo když se šli s přítelkyní – rovněž nevidomou – projít po okolí. A že tudíž pachatel bydlí, anebo aspoň čas od času pobývá někde poblíž Plzeňské třídy...

Nejslibnější se kriminalistům z oddělení násilné trestné činnosti SKPV Praha II jevila stopa, kterou představoval Kučerův mobilní telefon. Nešlo o žádný laciný šunt, ale speciální přístroj s klávesnicí pro nevidomé, nový se prodává za zhruba patnáct tisíc. A mezi lidmi jich není moc. Navíc se rychle zjistilo, že dotyčný přístroj někdo čile využívá: pachatel loupeže, anebo někdo jiný, komu ho násilník prodal či daroval? To byla otázka, jež zůstávala dlouho nezodpovězená. Ale smýčka se pomalu zatahovala...

Výpisy hovorů, vedených z uloupeného přístroje, vedly k pachateli sice zdlohavě a oklikou, avšak spolehlivě.

Pro sebe si totiž luxusní přístroj neponechal: jelikož šlo o fetišáka, který si potřeboval „šlehnout“ a zrovna neměl na dávku, nabídl hezký telefon svému dealerovi – v rámci výměnného obchodu. Tak se dostal mobil do dalších ruky – a ježto se buď novému majiteli nehodil, anebo taky šlo o peníze, ten ho svěřil k prodeji svému otci. Sám totiž jaksi nevlastnil občanský průkaz... Nu, a tatíček prodal přístroj do bazaru, kde si sice osobní údaje zapíše, ale... Patnáctitisícový přístroj koupil bazarista za tři a půl litru, obratem ruky ho střelil za sedm. Mimochodem, poslední nabyvatel prý vůbec netušil, do čeho se koupí dostává, šlo o normálního člověka. (Jenže když holt „normální člověk“ nakupuje v obskurních bazarech, musí počítat s leccím.)

O telefon tedy přišel, cestička k pachateli loupeže pak už ale vedla jako po hrášce sypané Budulínkově stezce. Mimochodem, když si pro mladého lupiče přišli, nebyl doma. Seděl totiž už v kriminále, kam ho soud poslal za předchozí majetkové delikty! Pochází z rozvětvené rodiny, která před časem přitáhla do zaslíbené Prahy ze Slovenska a žije jako ptactvo

nebeské: neseje a nesklízí, ale přesto se nějak užívá... Mladý muž sám – říkejme mu Míro – je vzdělání zanedbatelného, narodném Slovensku vystudoval celé čtyři třídy základní školy, zbytek povinné docházky si doplnil ve škole zvláštní. Do práce se jakživ nehrnul, dle vlastní výpovědi však obchodoval s telefony po Evropě! Prostě talent! Alkohol nepije, ale fetovat začal asi před pěti lety: když se přistěhoval do Prahy. To mu tedy bylo celých patnáct...

Oloupený nevidomý klavírista jeho vzhled popsal překvapivě přesně: střední výška, věk dvacet let, docela udělaný mládenec, žádný vágus. A nepřeslechnutelný přízvuk, jenž se na Smíchově člověk nenaučí... Ovšemže zatloukal! Věci z lupu pocházející pochopitelně dávno neměl. A tak tedy došlo na vpravdě nevědění rekognici.

Při té normální se postaví do řady pět individuí obdobného vzezření, mezi nimi i podezřelý. A poškozený či svědek se zpoza průhledného zrcadla na onu sestavu dívá. Má dost času, nikdo ho neruší, a buďto se rozhodne, že ten pravý mezi ostatními stojí, anebo ne. Je to na něm.

Jenže co s poškozeným, který nevidí? Na řadu přišla tedy rekognice hlasová. Záležitost, která nepředstavuje nic zásadně nového, ale moc často se neužívá. Dokonce i v Kriminalistickém ústavu, kde s ní kriminalce z Prahy II – jejímu oddělení násilné trestné činnosti – vydatně pomáhali, vzpomínali technici, že tuhle lahůdku už dost dlouho neprovozovali. Ale připravili ji dokonale – a klaplo to jedna radost. Na místě byl přítomen i ustanovený obhájce obviněného, rekognice je náramně vážná věc a vše musí dokonale klapat i z procesního hlediska, aby pak výsledek u soudu někdo nezpochybnil. V Kriminalistickém ústavu nahráli sérii zvukových záznamů: mezi neutrální, „nezávadné“ výroky byly umně vkomponovány ty, které v průběhu přepadení obětí pronesl pachatel. Včetně oné perly „Slepý buzerante, zda budeš o mně něco vykládat, tak tě na moji rodinu zabiju!“

Čtyři mluvčí – policisté, ale i jeden z kamarádů podezřelého – zopakovali na záznam přesně totéž. Pátý, pachatel, tak činil ovšem tuze nerad. Samozřejmě věděl, která bije, byl řádně předem poučen, a tak v průběhu natáčení usilovně měnil hlas, kroutil se a pitvořil. Jenomže školeného muzikanta a absolutního sluchaře Kučeru neobelstil. Klavírista si prostě poslechl záznamy a suverénně pravil: „Jasně, je mezi nimi pachatel. Číslo dvě!“

Na odpoledne osudného dne se rozpomněl i jeden z pachatelových kámošů: jak se Míro na chvíli vypařil z fetišáckého posezení v bytě jiného kamaráda, a když se vrátil, kasal se, kterak jednomu gádžovi odpomohl od hezkého balíku: dokonce peníze ukázal a taky pěkný mobil měl...

A tak spadla klec – půl roku po spáchání trestného činu. Komisař podal v březnu návrh na obžalobu, v současné době je státním zastupitelstvím žaloba podána k obvodnímu soudu a čeká na projednání. Mladý lupič čeká také – ve vyšetřovací vazbě. Jistota je jistota.

Jan J. VANĚK

Ilustrační foto Václav ŠEBEK

Většina uloupených věcí mizí jako v bezedné propasti v plejádě obskurních pražských bazarů: kontrolují se, ale uhlídat je, zůstává nad síly policie

Na odběr krve může přijít v jeden den maximálně čtyřicet policistů, větší počet by byl pro zdravotníky nezvladatelný

PRVODÁRCI V UNIFORMĚ

Policie České republiky prochází v několika posledních letech zásadní přeměnou, jak personální, tak organizační, a to zejména v souvislosti s účinností nového zákona o služebním poměru. Tyto skutečnosti samozřejmě vytvářejí tlak na všechny policisty a vyžadují plné nasazení a stoprocentní výkony po každém jednotlivci. Proběhla a stále probíhá celá řada pozitivních změn, ať už jsou to rekonstrukce policejních služeben, nákup nových policejních vozů či úspěšná náborová kampaň. Všichni policisté se svým každodenním výkonem služby snaží budovat pozitivní image P ČR a někteří pro to dělají i něco více. A o jedné z takových aktivit vám dnes něco povíme – v Brně již třetím rokem probíhá dárčovství krve z řad policistů Základní odborné přípravy, a protože nás tato aktivita zaujala, zavítali jsme na Vyšší policejní školu Ministerstva vnitra v Brně za garantem této akce, komisařem oddělení služebních činností por. Bc. Michalem Diblíkem a požádali jsme ho, aby nám o celé věci prozradil trochu více.

Pane poručíku, jak vlastně celá tato aktivita vznikla?

Myšlenka o možnosti této spolupráce vznikla někdy v roce 2007, kdy jsem v televizním zpravodajství viděl reportáž z brněnské Fakultní nemocnice v Bohunici, kde se hovořilo o akutním nedostatku dárců krve. Zazněla v ní informace o tom, jak velkým problémem je vůbec přivést veřejnost k myšlence jít darovat bezplatně krev a tím naplňovat registr dárců – a to zejména poté, co zahraniční společnosti začaly za odběr krve vyplácet finanční

hotovost, protože krevní deriváty komerčně využívají. Další zmínkou byla i informace o tom, že spousta potencionálních dárců nevyhovuje ze zdravotního hlediska. Uvědomil jsem si, že na naší policejní škole máme řádově několik set budoucích policistů, kteří prošli přísnými zdravotními testy, a také to, že právě policisté by měli veřejnosti jít příkladem v těchto prospěšných aktivitách.

Jakým způsobem probíhala samotná realizace v počátcích?

Nebylo to samozřejmě tak úplně jednoduché. Bylo nejprve zapotřebí iniciovat schůzku mezi vedením naší školy a Fakultní nemocnice Brno, kdy poté následně proběhla rámcová dohoda o průběhu těchto akcí. Je třeba na tomto místě vyjádřit poděkování vedení školy, konkrétně panu řediteli plk. JUDr. Mgr. Musilovi, za velice vstřícný a pozitivní postoj hned od počátku, protože bez jeho podpory by něco takového bylo samozřejmě naprosto nerealizovatelné a za sebe musím zkonstatovat, že je nesmírně pozitivní, máte-li ve svých aktivitách podporu nadřízeného.

V čem tedy spočívala ona konkrétní dohoda a v čem spatřujete odlišnost od podobných akcí?

Jistě, ono to zatím není tak zcela zřejmé, hned to vysvětlím. Většinou je průběh podobných akcí stejný – vyhlásí se termín, do transfúzní stanice se nahraje několik desítek lidí, plno z nich neprojde vstupní zdravotní kontrolou a velká část z nich se už nikdy nevrátí. A právě proto jsme vedli velice odbornou debatu s vedením FN Brno o tom, jak co nejlépe využít tuto spolupráci, a stanovili jsme si jasná pravidla, vedoucí k daleko větší efektivitě. Prvním krokem je vždy domluva konkrétního termínu, kdy se celá transfúzní stanice uzavře pro veřejnost s dostatečnou informovaností běžných dárců, aby tito přišli v jiný termín a jejich krev nepřišla nazmar –

máme ji tedy celou pro sebe v daný den. Dalším bodem je maximální počet dárců v jednom termínu, který je mezi 35–40 policisty. Větší počet je pro zdravotníky obtížně zvladatelný, a tudíž v konečném důsledku kontraproduktivní.

Důležitým faktorem je samotný výběr dárců z řad dobrovolníků. První podmínkou je, aby se jednalo o prvodárce – tedy, abychom získali nejen pár deci krve z jednoho odběru, ale i dalšího jednotlivce, který zůstane v databázi dárců krve i do budoucna. Dnes zvou transfúzní stanice dárce k odběru například pomocí SMS zprávy, takže je to velice operativní. No a posledním kritériem je maximální počet policistů, kmenově zařazených pod ředitelstvím Jihomoravského kraje, aby jejich návštěva ve FN byla možná i v budoucnu. Samozřejmě je předpoklad, že i ti, kteří po ZOP odjedou na druhý konec republiky, budou dále v dárčovství krve pokračovat a naše zpětná vazba nám to potvrzuje, což je velice pozitivní.

Speciálním bodem naší dohody je připravenost být k dispozici například v případě hromadné dopravní nehody nebo živelné katastrofy, kde by došlo ke zranění většího počtu osob a krevní banka nemocnice by nebyla schopná ze svých kapacit pokrýt potřebné množství krve. V takovém výjimečném případě bychom byli operativně schopní být zhruba do hodiny po zavolání na místě v počtu několika desítek policistů, připravených darovat okamžitě využitelnou krev. Asi každá chápe, že tato možnost, byť pouze hypotetická, a doufáme, že se nestane nic takového, je pro jednu z největších nemocnic v republice nesmírně cenná a naprosto výjimečná i v celorepublikovém kontextu, na což jsme náležitě hrdí.

To je velice zajímavé a přitom tak jednoduché. Je zřejmé, že se jedná o nesmírně pozitivní záležitost. Mimo-

chodem, jak se k této aktivitě studenti ZOP staví?

Musím říct, že jsem zpočátku měl obavu, jak na to naši policisté zareagují, ale byl jsem velice mile překvapen. Od počátku vnímají celou věc velice kladně a zájemců o odběr je vždy daleko více, než je možné provést. Je to pro nás i určitý signál o tom, že s nováčky v policejních řadách pracujeme z pedagogického hlediska správně, pokud chápou společenský rozsah takové aktivity – obzvlášť nyní, kdy v rámci racionalizace průběhu ZOP došlo právě její délky a naši studenti to nemají jednoduché, protože jsme na ně z hlediska nároků na odbornou připravenost velice nároční.

Na začátku rozhovoru jste zmínil veřejnost a vnímání policistů běžnými občany...

Ano, vím, kam míříte. Samozřejmě má tato aktivita i další rozměr, nejen samotnou technickou stránku věci. Jistě všichni velice silně vnímáme potřebu pozitivní prezentace policie v médiích a tím i v očích veřejnosti, a proto jsem velice rád, že tato naše aktivita byla již opakovaně kladně prezentována v masmédiích. O naší návštěvě transfúzní stanice referovala v hlavním zpravodajství největší komerční televize (Nova), vyšlo několik článků

v celostátních denících, například v MF Dnes a Rovnosti, o naší akci referoval Český rozhlas. Jsme tomu rádi, protože jsme škola, která profiluje budoucí policisty, a ono to samozřejmě není jen o samotné výuce a výcviku, ale i o tom, aby z bran Vyšší policejní školy v Brně vycházeli i nadále absolventi, kteří jsou nejenom perfektně připraveni po odborné stránce, ale své práci a samotné policii jsou schopni a ochotni dát i něco navíc, čímž nejlépe naplní motto „Pomáhat a chránit“.

**Děkujeme za rozhovor
-redakce-**

Foto Archiv P ČR

Severomoravští policisté darovali krev

Bezmála 400 severomoravských policistů a civilních zaměstnanců Krajského ředitelství policie Severomoravského kraje zavítalo první červnový týden na transfúzní oddělení krevních center na severní a střední Moravě. Rozhodli se pro jistě dobrou věc: darovat cennou tekutinu a podpořit tak bezplatné dárcovství krve.

Akce nazvaná „Severomoravští poli-

cisté darují krev“ se setkala s opravdu velkou odezvou. Proběhla na všech odběrových místech Moravskoslezského a Olomouckého kraje. Jak již bylo v úvodu napsáno, zúčastnilo se jí bezmála 400 osob, konkrétně 253 za Moravskoslezský a 130 za Olomoucký kraj. Mimo pravidelné dárce krve akce oslovila i policisty, kteří se rozhodli darovat krev poprvé. Byla jich zhruba třetina.

Severomoravští policisté a civilní zaměstnanci jsou si vědomi toho, že darováním cenné tekutiny – krve – mohou zachránit lidský život. Svým rozhodnutím tak vyjádřili skutečnost, že slouží občanům nejen v rámci svého povolání, ale že jsou ochotni darovat i mnohem víc a pomoci tak k záchraně zdraví a života touto formou.

Důležitost a smysl akce jednoznačně podpořilo jak samotné vedení Krajského ředitelství policie Severomoravského kraje, tak i zástupci samosprávy a dalších subjektů. V Ostravě akci zahájil a poté i krev daroval náměstek ředitele krajského ředitelství pro SKPV plk. Mgr. Dalimil Sytáček. Nechyběl ani zástupce hejtmanství, konkrétně náměstek hejtmana Moravskoslezského kraje Ing. Jiří Vzientek. V Olomouci se zahájení akce zúčastnil ředitel krajského ředitelství plk. RNDr. Jaroslav Skřifčíl a hejtmán Olomouckého kraje Ing. Martin Telařík. Podpořit dárce přišli také zástupci Českého červeného kříže, Zdravotní pojistovny ministerstva vnitra ČR a firmy Nef de Santé a. s.

Policisté jsou pravidelnými dárci životodárné tekutiny

Severomoravští policisté jsou pravidelnými dárce krve a na odběry chodí dle potřeby v průběhu celého roku. V současnosti evidujeme v rámci Moravskoslezského kraje 762 policistů a občanských zaměstnanců jakožto dárců krve. V rámci Olomouckého kraje se jedná o 272 osob. Většina z nich má za sebou již značný počet odběrů.

Bronzovou medaili prof. MUDr. Jana Janského obdrželo 239 policistů a občanských zaměstnanců, stříbrnou medaili 202 a zlatou 136 policistů a občanských zaměstnanců. V řadách severomoravských policistů je dále 31 držitelů Zlatého kříže Českého červeného kříže 3. třídy (uděluje se za 80 odběrů), 4 policisté jsou držitelé Zlatého kříže 2. třídy (uděluje se za 120 odběrů) a 3 policisté obdrželi Zlatý kříž Českého červeného kříže 1. třídy (uděluje za více jak 160 odběrů).

por. Mgr. Soňa ŠTĚTÍNSKÁ
Ilustrační foto archiv P ČR

Por. Bc. Michal Diblík, komisař oddělení služebních činností Vyšší policejní školy MV v Brně

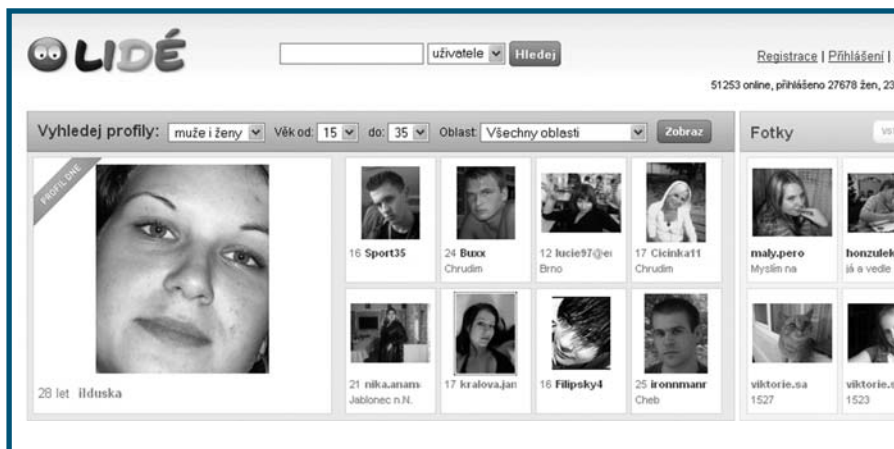
Při odběru krve byli policisté viditelně v dobré náladě

V ten červnový den měli na transfúzních stanicích opravdu napilno

Závěrem se patří poděkovat nejen všem účastníkům akce, ale samozřejmě všem pravidelným dárům krve z našich řad.

NAŠLI JSME PRO VÁS NA INTERNETU

21

Léto se nachýlilo k podzimní rovnodennosti, většina z nás už má týdny lenošení (zajisté aktivního!) za sebou a přichází období pravidelného a klasického dělení času na práci, zábavu a odpočinek. Práci se dnes budeme věnovat jenom letmo, raději se porozhlédneme po internetových stránkách věnovaných aktivitám mimopracovním. A hned na úvod si uděláme malý kvíz. Poznáte, ve kterých filmech pronesli jejich hrdinové následující věty?

Hele Ludvo, já ti něco řeknu: jestli si ten fotbal nevybojuješ, tak jsi u mne mrtvej Homolka! To bylo příliš jednoduché, že. Samozřejmě jde o první film z trilogie o povedené Homolkovic rodině – Ecce Homo Homolka.

To neděláš dobře s tou sirkou, Jaromíre. Jednou se ti to vymstí. Kdo by nepoznal několikrát opakované varování rostlinářů Jaromírovi, kterému se v kapse skutečně ta krabička sirek vznítla. Správně: jedná se o film Vesničko má středisková.

Nemá ten pes blechy? Má, ale to jsou blechy psí a ty na člověka nájdu. Určitě jste nezaváhali ani zde. Těmito slovy ujišťoval děda své „Pražáky“ o neškodnosti psích blech ve filmu Na samotě u lesa.

Vy nás ale zásobujete, pane Karfík! Další populární větu pronesl docent Chcholušek v komedii Jáchyme, hoď ho do stroje. V něm se trénovali automechanici na pravidelných protikorupčních školeních: „Neber úplatky, neber úplatky, nebo se z toho zblázníš!“

Kakaková skvrna velikosti mexického dolaru! Naše drahé společné mateřské znaménko! Jistě, tato věta zazněla v Brdečkově westernové parodii Limonádový Joe. Nakonec se ukázalo, že tu kakaovou skvrnu měl na předloktí „padouch nebo hrdina, všichni jedna rodina“.

To se nám to hoduje, když nám lidi půjčujou peníze. Poznali jste feldkuráta Otto Katze (hrál ho Miloš Kopecký), který takto laskavě promlouvá ke svému věřiteli těsně před tím, než mu skrze Švejka sdělí: „Pan feldkurát vám nic nedá!“ Jistě, věta je z filmu Dobrý voják Švejk.

Já jsem Zmok. Kvůli tomu jdete k advokátovi? Josef Zmok. Tak který jste zmok? Vy jste zmok, Josef zmok, kdo zmok? Já jsem Zmok, Josef Zmok! Fanoušci Vlasty Buriana samozřejmě bez zaváhání určili zdroj. Zmatená rozmluva se odehrála v advokátní kanceláři doktora Faulknera, který vždy a oprávněně spoléhá, že „Ducháček to zařídí“.

Chtěli byste si poslechnout známé i méně známé „hlášky“ z několika desítek našich populárních filmových komedií? Nic snadnějšího, stačí zadat adresu [meteleskublesku.cz](http://www.meteleskublesku.cz) a máte na vybranou: Citáty z českých komedií (zvukové záznamy), Filmy (podrobnosti o vybraných komediích), Remixy (zvukové koláže), Nástěnka (možnost dotazů), Připravujeme (s návrhy na

zařazení dalších ukázek). Kdo má rád české komedie, neměl by tuto stránku minout bez povšimnutí!

Když už je řeč o filmech: každý den se v trafikách objeví nabídka nějakého staršího filmu na DVD. A občas se mezi nimi najde i takový, který byste ve své soukromé filmotéce skutečně chtěli mít. Abyste takový film „neprošvihli“, zařaďte si mezi „Oblíbené“ adresu www.dvdinform.cz a budete bez starostí. Z mnoha rubrik upozorňujeme hlavně na „Co vychází tento měsíc“. Je v ní nejen přehled filmů, přicházejících do distribuce v jednotlivých dnech, ale u některých i jejich podrobná charakteristika.

U filmů ještě chvíli zůstaneme. Filmoví fanoušci se o objektech svého zájmu dozvědí spoustu zajímavostí v česko-slovenské filmové databázi na stránce www.csfd.cz. Je zde aktuální přehled filmů uváděných v kinech, televizi i na DVD. Sběratelé a fajnšmekři se mohou kontaktovat se stejně zaměřenými kolegy nebo si případně podiskutovat v různých tematických diskuzích. Kdyby vás neuspokojila uvedená databáze, můžete vyzkoušet také České filmové nebe (www.cfn.cz) a ocitnete se opravdu jako v nebi. Přesvědčte se sami ...

Už jste slyšeli o sociálních nebo komunitních sítích? Nebo jste se také zapojili do některé z nich? Ať už na uvedené otázky odpovíte „ano“, či „ne“, zmíníme se o nich aspoň pár slovy. Docela rozšířený je u nás portál www.spoluzaci.cz, na kterém se vzájemně kontaktují kamarádi ze základní či střední školy. Stačí se domluvit s pár spolužáky a založit si třídní stránku s heslem, adresami, fotogalerií atd. Hitem současnosti jsou však „onačejší“ komunitní sítě. Momentálně nejpopulárnější je „fejsbúk“ s adresou www.facebook.com. Jako motto najdeme v záhlaví nepřilíší česky znějící větu „Facebook vám pomáhá spojit se a sdílet s lidmi ve vašem životě.“ Přihlášení je snadné, obsluha je snadná, navazování nových kontaktů je snadné – prostě snadné je všechno. Cítíte-li potřebu ukazovat celému světu své fotografie, sdělovat své názory, pocity, radosti a starosti – budiž. Na Facebooku a podobných komunitních serverech (kromě Facebooku např. www.myspace.com, home.live.com, twitter.com a řada jiných) jsou všichni „přátelé“ a přibývá jich geometrickou řadou. Fanoušci rádi zdůrazňují, že komunitní portály jsou médiem zítřka. Možná že ano, možná že ne.

Pro úplnost připomeňme ještě jeden ryze český komunitní web, který najdete na adrese www.lide.cz. I když není zdaleka tak populární jako Facebook, nabízí kromě uživatelských profilů také diskusní fóra, on-line rádia, horoskopy či seznamku. Leč ruku na srdce. Je opravdu nezbytně nutné zveřejňovat o sobě kdejaký detail? A vystavovat fotografie celé rodiny, domu, chaty apod.? Feldkurát Katz si liboval „To se nám to hoduje, když nám lidi půjčujou peníze.“ Potenciální chmaták by při listování některými uživatelskými profily mohl klidně parafrázovat: „To se nám to loupí, když nás lidi sami upozorňují, co a kde mají“.

Jaroslav KUSALA

DORUČOVÁNÍ PROSTŘEDNICTVÍM DATOVÝCH SCHRÁNEK V TRESTNÍM ŘÍZENÍ

V gesci Ministerstva vnitra byl zprovozněn informační systém datových schránek. Právní úprava tohoto informačního systému je obsažena v zákoně č. 300/2008 Sb., o elektronických komunikacích a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů. Současně s ním byl vydán zákon č. 301/2008 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů. Článkem II tohoto zákona byl novelizován § 62 odst. 1 trestního řádu, a to zavedením institutu doručování do datové schránky. Účinnost této novely je stanovena od 1. července 2009. Pro aplikaci tohoto institutu zákon stanoví následující zásady:

- 1. Doručování písemností do datové schránky má platnost obecnou a prioritní. To znamená, že do datové schránky je orgán činný v trestním řízení povinen doručovat přednostně vždy,¹⁾ pokud zákon nestanoví jinak.**
- 2. Teprve tehdy, není-li možné doručení písemnosti do datové schránky, doručuje ji policejní orgán alternativně, tedy buď sám, nebo prostřednictvím pošty.**
- 3. Písemnosti uvedené v § 64 odst. 4 trestního řádu nelze doručovat do datové schránky.**
- 4. Datovou schránku nelze užít pro doručování písemností obsahujících utajované informace.**

Ad 1. Fakticky nemožné bude doručování písemností do datových schránek fyzickým osobám, které tyto schránky nemají zřízeny a zpřístupněny. Pokud však fyzická osoba má zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku, je nutné doručovat písemnosti do ní. Analogicky to platí i pro podnikající fyzické osoby. Při doručování písemností právnickým osobám se doručování do datové schránky použije pouze v případě, že písemnost směřuje vůči právnické osobě (například znaleckému ústavu). Nelze však do ní doručovat písemnosti určené jednotlivým fyzickým osobám činným v této právnické osobě, byť mají do této datové schránky přístup. Důvodem je to, že k přístupu do datové schránky právnické osoby je oprávněno více osob, a to statutární orgán právnické osoby, člen statutárního orgánu právnické osoby nebo vedoucí organizační složky podniku zahraniční právnické osoby zapsané v obchodním rejstříku, pro něž byla datová schránka zřízena. Nelze tudíž zajistit doručení konkrétní fyzické osobě, což je nutné ve většině případů v rámci trestního řízení. Analogicky není možné doručovat osobě činné v orgánu veřejné moci, a to ani jeho vedoucímu, neboť nelze vyloučit, ale spíše lze předpokládat, že i v tomto případě budou mít k datové schránce přístup i jiné pověřené osoby.²⁾

Ad 2. Osobní doručení policejním orgánem nebo obvyklé doručování prostřednic-

tív pošty přichází v úvahu až tehdy, pokud policejní orgán ověří, že doručení do datové schránky není možné, a to z důvodu faktických nebo právních. Fakticky toto doručení není možné v případě, že adresát nemá datovou schránku zřízenou nebo zpřístupněnou.³⁾ Nevýhodou je, že neexistuje a ani se nepředpokládá existence seznamu zřízených datových schránek. Systém totiž funguje opačně. Je nutné se zeptat, zda příslušný adresát má datovou schránku. Orgán činný v trestním řízení bude tedy nucen v případě adresáta, jemuž se povinně doručuje do datové schránky, zjišťovat, zda adresát nemá zřízenou datovou schránku. V případě negativního zjištění teprve užije alternativní způsob doručení. Elektronická spisová služba užívaná v Policii České republiky i v Inspekcii Policie České republiky by měla být schopna provádět taková zjištění na základě identifikátorů.

Ad 3. Je bez dalšího zřejmé, že do datové schránky nelze doručit písemnosti uvedené v § 64 odst. 4 trestního řádu, na který odkazuje i zákon 300/2008 Sb., který ve svém § 17 odst. 4 obecně vylučuje doručování do datové schránky u písemností, u nichž je vyloučeno náhradní doručení. Pojem „náhradní doručení“ není v současně platném právním řádu definován. Jeho znalost se zřejmě předpokládá z předchozích právních úprav, které poskytovaly i definici náhradního doručování do vlastních rukou. Například zákon č. 64/1956 Sb., o trestním řízení soudním (předchozí trestní řád platný do 1. ledna 1962) definoval ve svém § 69 tento institut takto:

„Náhradní doručení při doručení do vlastních rukou

(1) Nelze-li písemnost doručit do vlastních rukou příjemce, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, zanechá doručovatel na některém z míst uvedených v § 67 odst. 2 písemnou výzvu, aby byl v určitý den a hodinu příjemce přítomen k přijetí písemnosti. Nebude-li ani této výzvě vyhověno, doručovatel písemnost uloží (§ 67 odst. 1) a v oznámení o uložení písemnosti (§ 67 odst. 2) uvede, že si příjemce má doručovanou písemnost do tří dnů vyzvednout. Jestliže písemnost byla uložena a příjemce si ji ve lhůtě tří dnů nevyzvedne, považuje se poslední den lhůty za den, kdy doručení bylo vykonáno, i když se příjemce o uložení písemnosti nedověděl.

(2) Náhradní doručení uložením při doručení do vlastních rukou je vyloučeno, doručuje-li se

a) obviněnému obžaloba nebo předvolání k hlavnímu líčení nebo odvolacímu líčení,

b) obžalovanému opis rozsudku, proti němuž může podat odvolání, nebo

c) jiná písemnost, jestliže to předseda senátu, prokurátor nebo vyšetřovací orgán z důležitých důvodů nařídí.

(3) Je-li náhradní doručení uložením vyloučeno, musí odesílatel opatřit doručenkou nápadným označením, že uložení písemnosti je vyloučeno.“

Jak je tomu však s ostatními písemnostmi určenými do vlastních rukou adresáta, které nespádají do režimu tohoto ustanovení? Z díkce § 64 odst. 1 až 3 trestního řádu nelze dovodit, že by takové písemnosti nebylo přípustné doručovat do datové schránky. Z toho lze a contrario usuzovat, že povinnost doručovat písemnosti do datové schránky platí i pro písemnosti určené do vlastních rukou, samozřejmě kromě těch, které jsou uvedeny v § 64 odst. 4 trestního řádu. Jelikož § 63 trestního řádu odkazuje na subsidiární použití občanského soudního řádu pro doručování, bude třeba se řídit touto úpravou. V § 49 odst. 6 občanského soudního řádu se výslovně stanoví, že doručení písemnosti prostřednictvím veřejné datové sítě se považuje za doručení do vlastních rukou adresáta. Stejně ustanovení, obsahuje § 17 odst. 6 zákona č. 300/2008 Sb., tj. že doručení dokumentu podle odstavce 3 nebo 4 má stejné právní účinky jako doručení do vlastních rukou. Odstavec 3 a 4 zní:

3) „Dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu.

4) Nepřihlásí-li se do datové schránky osoba podle odstavce 3 ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty; to neplatí, vylučuje-li jiný právní předpis náhradní doručení.“

I v případě doručení do datové schránky tedy samozřejmě platí právní fikce doručení.

Ad 4. Co je utajovanou informací, stanoví zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů a navazující nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, ve znění pozdějších předpisů.

Lze tedy učinit závěr, že pouze písemnosti uvedené v § 64 odst. 4 písm. a) trestního řádu nelze doručit do datové schránky. V Policii České republiky se jedná pouze o usnesení o zahájení trestního stíhání osoby obviněné, v Inspekcii Policie České republiky takové písemnosti prakticky nemožno vzniknout. V případě důležitého zájmu může policejní orgán podle § 64 odst. 4 trestního řádu nařídít, aby jiná písemnost než uvedená sub písm. a) byla doručena v režimu § 64 odst. 4. Mělo by se však jednat o výjimečný a řádně zdůvodněný individuální případ. Ve všech ostatních případech tuto povinnost policejní orgán má. Vzhledem k individuálnímu charakteru jednotlivých případů a účastníků trestního řízení lze stěží anticipovat či predikovat tento zákonem požadovaný důležitý zájem a direktivně stanovit taxativní výčet či charakteristiku takových písemností, které má na zřeteli § 64 odst. 4 písm. b) trestního řádu.

ThDr. JUDr. Leo SALVET, Th.D.

¹⁾ § 62 odst. 1 věta první zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů

²⁾ Srov. § 17 odst. 1 až 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů.

³⁾ § 14 odst. 4 poslední věta zákona č. 300/2008 Sb.: „Ministerstvo (vnitra) umožní identifikovat datovou schránku tak, aby do ní mohlo být doručováno.“

PESTRO- BAREVNÉ CENTRUM VELKEHO MĚSTA

„Festival přesahuje běžný rámec nejen Ostravy, ale i celé republiky – je tu řada zahraničních účinkujících, ale i mnoho návštěvníků, diváků z ciziny. A jim máte především pomáhat. Buďte aktivní, aktivitu převážně napněte do oblasti komunikace s návštěvníky a pomozte jim v orientaci uvnitř města. Vaším hlavním úkolem je v tomto případě preventivní působení,“ vypočítával služební zadání šéf policejního obvodu.

Hned ve čtvrtek, v podvečer prvního festivalového dne jsme měli příležitost sledovat, jak začíná větší policejné bezpečnostní opatření, které letos již poosmé napomáhálo v severomoravské metropoli zabezpečit poklidný průběh výjimečné kulturní – stejně jako společenské – události, známé pod názvem Colours of Ostrava.

„Vše je během hlídek podřízeno festivalu. Na mapkách máte přidělené úseky, k vysílačkám dostanete volací znaky. Pokud si s něčím nebudete vědět rady, ozývejte se dozorcům, ten vám poradí, pomůže. Nejnáročnější to bude na lávce, tam se ale budete neustále potkávat s hlídkami Městské policie. I já zdůrazňuju, že ze všeho nejvíc musíte být vidět. Větší procento lidí se k protiprávnímu jednání ve vaší blízkosti neodhodlá. Nenechte se ponížovat, komunikujte, vystupujte a jednejte takticky. – Jste prevence!“ doplňoval vedoucího oddělení zástupce pro hlídkovou službu.

Ulice Stodolní už „věčně zelená“

Nápad na reportážní návštěvu ostravského obvodního oddělení, na jehož policejním území leží ulice vyhlášená nočními podniky, je starý několik let. Když tam letos speciální pracovní cesta konečně dorazila, čekalo autory určité překvapení.

Nejen prostor několika stovek metrů vlastní veleslavné ulice Stodolní, ale i přilehlé příčné i souběžné uličky – na celkové ploše zhruba dvou kilometrů čtverečních – představují kolísavých 80 až 90 restaurací, vináren, barů, pivnic, kaváren, podniků s programem i bez, ale v drtivě převážné většině případů v bezmála reprezentativním provedení.

Takže dávno ne stodoly, knajpy či nějaké předměstské zapadáky, nýbrž silný dojem „lázeňské“ pěší zóny s útulnými, atraktivními podniky jakoby z celého světa.

Po dlažbě podobné povrchům třeba pařížských bulvárů, mnohde osazených kovovými destičkami se jmény setrvalej-

Hlavní zodpovědnost za pořádek na svěřeném území města nese vedoucí obvodu npor. Mgr. René Korytář...

Ostravské Masarykovo náměstí lze vydávat za malebné „srdce“ města – na Černou louku, do areálu zábavy a poučení je odtud bezmála možné kamenem dohodit

ších zasloužilých občerstvovacích i zábavních provozoven, můžete podél vzrůstajících stromků vstoupit – v blízkém sousedství – do dveří nejružnějších evropských kuchyní, asijských i amerických a dalších nedávno u nás hodně netradičních světů jídla, roztodivných pokrmů, až stravovacích lahůdek. Stejně jako příslušných výběrů nápojových.

Tak jsem si – pro příklad – za vývěsním štítem Sherlock's Pub nedal aperitivně whisky Jameson, leč stopku moravské slivovice, v Potrefené Huse pokračoval krémově houbovou polévkou, se sklenicí piva v roli hlavního večerního jídla, a konečně v Café au Père Tranquille zakončil zkušební degustaci palačinkovým dezertem s ovocem a se šlehačkou, spolu se sklenkou lehkého vína...

... a jeho zástupce pro hlídkovou službu npor. Bc. Jiří Sivek

Vlastní i „posilovň“ policisté si v reprekonferenčním podkrovním prostoru policejního oddělení rozdělují mimořádně „hustší“ rozpis hlídek na „festivalově“ rozšířený víkend.

Hudebně „divadelní“, debatní i výtvarně pestře tónovaná veselice Colours of Ostrava zvedne na čtyři dny obvyklý počet obyvatel severomoravské metropole o desítky tisíc lidí

přecházejí z jednoho podniku do druhého, skoro všude jsou letní zahrádky, dá se posejít hned tady, hned jinde. Mnozí okradení vůbec netuší, kde o majetek přišli. Občas to vypadá, že ně-

šest kamer z dohlížecího systému strážníků pomáhá policii velmi efektivně řešit různé „ubližovačky v předšálí“ Stodolní ulice. Horší je to se zdejší převažující trestnou činností – s rozmanitými kapsářskými aktivitami.

„Nebývají stopy, ukradená věc prochází několikero rukama, ještě tak mobilní telefony se dají dohledat, ale pachatel jejich odcizení taky moc ne. Objasněnost kolem kapsářů je do deseti procent, víc to nejde,“ vypráví npor. Mgr. René Korytář, vedoucí Obvodního oddělení Ostrava-střed.

Člověk sem přichází za zábavou, s postupujícím večerem a nocí od dvaadvacaté hodiny po třetí, čtvrtou ranní roste jeho dobrá nálada, mnohdy ale i bezstarostné, uvolněné chování. Přestává si hlídat osobní věci – kabelku, i s platebními kartami, novou bundu, parádní telefon, batůžek s fotoaparátem.

V některých barech se tančí, mnozí hosté

Z někdejší nevábne, skoro vykřičené „štreky“ se po jediném desetiletí stalo cosi jako výstavní vitrína Ostravy, turistická atrakce, spíš luxus než běžná úroveň našich pohostinství. Z pohledu policejních „obvodů“ sice pořád riziková oblast, však zde hledá pobavení zvláště od pátku do neděle, dvaapadesátkrát v roce, v létě pak PŘEDEVŠÍM na 5 až 8 tisícovek návštěvníků. Leč někdejší „strašák“ to už pro hlídkující policisty rozhodně není.

kdo může být okraden u toalet, nebo dokonce znásilněn či zneužit, a bezmála si toho nevšimne.

U jiných lidí samozřejmě stoupající hladina alkoholu může zvyšovat agresivní spády, k drsnějším střetům už ovšem delší dobu nedochází. Zřejmě proti tomu docela dobře fungují zvláštní opatření policistů, preventivní akce na podávání alkoholu mladistvým, kontroly vytípaných barů – což se mezi návštěvníky pravděpodobně dosti tuší.

Ulice řečená Stodolní poutá pozornost mnoha turistů stejně jako široké spektrum různých „kulturních“ návštěvníků, obzvláště ve dnech koncem týdne, více než desetiletí – někdy nejen ve večerních až pokročile nočních hodinách

Ostatně uniformované policejní hlídky jsou v daném prostoru – obzvláště ve „vytížených“ víkendových chvílích – pravidelně a zhusta vidět.

Takže někdejší střelba z krátkých zbraní, vyřizování účtů mezi takypodnikateli pomalu přechází do legend, do ozvěn dřívějšího místního koloritu.

A současně je jedno jisté (když jsme se tady vyskytovali zrovna v průběhu hudebního svátku): Stodolní zůstává pro ostravské návštěvníky nejspíš výhledově napořád evergreenem – v muzikantské terminologii věčně zelenou, podmanivou melodií.

Hity a hvězdy festivalu Colours of Ostrava

Během festivalových víkendových dnů přibývá uprostřed města dalších více než dvacet tisíc mimořádných „účastníků zábavného života“, kteří – jak naznačeno výše – přijíždějí z celé Evropy (letos jejich řady navíc posílila nepochybně početně zajímavá skupina příznivců davisčupového tenisového utkání mezi Českou republikou a Argentinou – jež jsme slavně vyhráli).

S všedními i výjimečnými pracovními úkoly se zde musí vypořádat policejní útvar, zhruba 70 lidí (při „kolorsech“ posilovaný několika desítkami severomoravských kolegů) v těsné součinnosti s přibližně stejně početným týmem městských strážníků (a jejich dalšími pěti kamerami dohlížecího městského systému – především v oblasti Masarykova náměstí).

K zážitkům kolem stravování ve Stodolní si dovolím nabídnout osobní výčet hudebních laskomin. Milý byl Michal Hrůza „a jeho hrůzy“ (Kapela Hrůzy), jak zaznívalo v auditoriu na trávníku. Možná kupodivu kompletní věkovou škálu posluchačů nachlo spojení Jarmily Šulákové, osmdesátileté interpretky lidových písniček, s bigbítově znějící skupinou Fleret. Marná nebyla věčně

hlasově skvělá Věra Špinarová (za dešťové přepřšky v plném slunci ji vzdávala hold i vydatná dvojité duha). Úžasně si mnohatisícový dav podmanil mladý, popjazzový britský zpěvák, klavírista (i bubeník na piáno) Jamie Cullum. Mě ovšem naprosto dostali/nadchli, občas tkliví, místy zcela výbušní, slušní chlapi ze skupiny Tata Bojs ve spojení s Ahn Triem – s mladými korejskými sestřičkami, žijícími v New Yorku a ovládajícími housle, violoncello a klavírní křídlo s takovou bravúrou, až vám v parném klimatu zamrazení přeběhne po zádech. Nejmodernější souzvuk hudby chrlila jedna ze čtyř největších festivalových scén (do noci s úplňkem nad diváky a se souhvězdím Velkého vozu nad účinkujícími). Druhý den dámská trojice učarovala samostatným koncertem po strop napěchovanému, „vyprodanému“ evangelickému kostelu (a my, jako hodně dobří posluchači, jsme zřejmě naopak dojali i mladé, krásné hudebnice!). – Vrcholný recital ostravského barda Jarka Nohavici, stejně jako spousta jiných muzikantských, divadelních i diskusních perliček „of Colours“ jsme do reportérského záznamu nemohli stihnout...

Návštěvnícký rekord padl, současná hod-

nota se pohybuje na hranici 25 000 platících příznivců žánrově přebohatých hudebních „chodů“.

Za čtyři dny konání festivalu byly v areálu Výstaviště Černá louka nahlášeny 2 krádeže na osobě. To při vícetisícové návštěvnosti vypovídá leccos o úspěšné práci policistů, stejně jako o pověsti slušného festivalového dění.

„I přesto, že jsme veřejnost upozorňovali na zásady bezpečného chování, odcizil pachatel po půlnoci ze čtvrtka na pátek z neuzamčeného vozidla Ford Transit peněženku s doklady, finanční hotovostí, platebními kartami, s mobilním telefonem a dalšími věcmi s předběžnou škodou šest a půl tisíce korun. Do auta zaparkovaného poblíž jednoho z pódíí se chodila převlékat jedna z účinkujících tanečnic,“ informovala novináře ostravská policejní mluvčí Gabriela Holčáková.

„Uvnitř“ Colours zajišťovala bezpečnost služba „privátních šerifů“, operovali tam

ovšem také kriminalisté v civilním oblečení, zatímco četníci se strážníky byli v pohotovosti „za hradbami“ muzikantského posvícení. Mimořádné – leč neviditelné – policejní kroky si vyžádala osobní návštěva významného zahraničního diplomata.

Zasloužená sláva profesionálům

Nejprve citace z vyjádření ředitele Městského ředitelství policie Ostrava plk. Mgr. Tomáše Landsfelda (i jeho mohli fanoušci Barev zahlédnout v civilu např. mezi posluchači úspěšného vystoupení izraelské skupiny Diwan Project – s tradičními židovskými a sefardskými písněmi a tisíce let starými texty):

„Mám-li ve stručnosti hodnotit práci policistů Obvodního oddělení policie Ostrava-střed, pak musím hned v úvodu poznamenat, že to nemají vůbec jednoduché. Je tomu tak zejména ze tří důvodů. Prvně, ve služebním obvodu tohoto obvodního oddělení sídlí téměř všechny klíčové instituce, například Magistrát města Ostravy, policejní ředitelství, ale také mnohé další. Policisté jsou tedy pořád na očích a každý nedosta-

Většinu vykradených aut – příkladně i na parkovišti při objektu bývalých městských jatek – mají na svědomí „pachatelé na věčném tahu“ za prostředky na nákup nelegálních „drogových medikamentů“...

rajon mezi dvanácti městskými obvodními odděleními, ze 70 policistů má vedoucí npor. Korytář 40 lidí na hlídky, pětadvacet tzv. dokumentaristů (vyšetřují, odhalují, dokumentují trestnou činnost), dva zkušené velitele směny, dva zástupce – a jako jediný ve městě využívá „recepční“ službu, která odvádí spoustu užitečné práce pro občany, návštěvníky oddělení z nejrozmanitějších důvodů.

O spolupráci s městskými strážníky, jejichž kredit – stejně jako profesionální kvality – od počátku devadesátých let neustále sílí, již padla zmínka. Drobnou – přesto hodně významnou – zajímavostí je fakt, že současný zástupce vedoucího npor. Bc. Jiří Sivek (46) přešel k Policii ČR před čtyřmi roky z dlouholeté pořádkové služby (z postavení velitele) právě v nejbližších „měšťácků“. Policejní obvod též více než dobře, řeklo by se až ukázkově, koordinuje mnoho vlastních činností – a naopak – s 1. OOK SKPV MŘ Ostrava, a to konkrétně s vedoucím por. Mgr. Kurkou a jeho zástupcem npor. Ing. Tobiášem.

Jinou charakteristikou týmu, o němž podáváme tentokrát svědectví, může být jedenáct žen v sestavě. Jejich deseti procentní zastoupení v útvaru podle šéfa policejního celku jenom prospívá. Pracují rovnocenně – bez jakýchkoliv diskriminací – s mužskými kolegy, mnohdy si „v terénu“ dovedou poradit skoro líp než „páni kluci“ – ať už emočním vystupováním, nebo i fyzickým zákrokem. Přítomnost žen ve službě působí navíc na veřejnost sympaticky, zároveň kultivuje policejní uniformu, budí v mužích důvěru, motivuje ochranné skutky.

Jinak dlužno říci, že tady převažují mladší, značně ještě pořád začínající policejní síly, které se ovšem v náročném rajonu – pod vlivem zkušenějších „vzorů“ – velice rychle zaškolují...

Jako jedna z možných teček redakční návštěvy u policistů uprostřed Ostravy se nabízí výňatek z oficiálního „policejního ohlednutí“ za letním „pestrobarevným“ festivalem:

„Vedení Městského ředitelství Ostrava, resp. vedení Obvodního oddělení Ostrava-střed, v duchu prosazování firemní kultury udělilo sedmi policistům peněžitě dary za jejich kvalitní přístup k výkonu služební činnosti v bezpečnostním opatření. Byl napsán taktéž děkovný dopis cestou náměstka krajského ředitele pro vnější službu plk. Ing. Martina Hrinka, Ph.D., vedoucímu školního střediska ve Frýdku-Místku, který oceňuje velmi dobrý výkon kadetů, kteří se také účastnili bezpečnostního opatření.“

Jaroslav KOPIC
Foto Václav ŠEBEK

Mezi hlavní činnosti policejních „obvodů“ z centrální Ostravy patří motohlídky i pěší – viditelná – „dohledová prevence“ (na snímku právě hlídkující nstržm. Pavel Svrchokryl – uprostřed – s nstržm. Jakubem Hnílem potkali kolegu v pořádkové službě strážníka Jaroslava Poláka)

vybudovat kompaktní tým, který přispěje k faktu, že tento útvar bude skutečně svým způsobem výkladní skříní ostravské policie!

K trvalému pobytu přihlášených obyvatel má centrální Ostrava na tři a půl tisíce, denně se tudy ovšem pohybují daleko větší počty lidí, o desetitisícovce projíždějících motorových vozidel ani nemluvě. Nejčastějším chlebíčkem policistů z obvodní služebny jsou kapesní krádeže – v prostředcích městské hromadné dopravy, v hypermarketech a jinde u větších „sročení“ lidu. Častým policejním zadáním bývají rovněž vykradená motorová vozidla a pochopitelně krádeže vloupáním do nejrozličnějších podnikatelských objektů. Mimořádnější událost se zde odehrála před pár lety – a dost to kolem ní veřejně vřelo.

Osoba vyšachovaná z nějakých majetkových pohybů šla po původcích krivdy, nejprve zastřelila advokátku, potom připravila o život městského zastupitele.

Letos se vedoucí obvodního oddělení (po dvou letech ve funkci) trochu obával kriminálních následků v souvislosti s ekonomickou krizí, chmurné předpoklady se – naštěstí – zatím příliš nenaplnily. Ani řady drobných spotřebitelů, kteří refinancují – v tragických bludných kruzích – novými půjčkami staré zadlužení (a policie se jimi musí zabývat), nijak hrozivě nerostou.

Ostrava-střed patří mezi nejzatíženější

tek, či pochybení jednotlivce, se okamžitě projeví v hodnocení celého oddělení, potažmo policie jako celku.

Zadruhé, fenomén Stodolní ulice a s ním související nevídaná koncentrace nočních podniků na malém prostoru s sebou nese potřebu znalosti řešení krizových situací i komunikace s podnapilými návštěvníky. A ta je, přiznejme si, mnohdy velmi náročná.

Do třetice je nutno vzít v úvahu, že centrum města je sídlem také mnoha firem a společností. Tyto objekty jsou jednak samy terčem pachatelů majetkové trestné činnosti, v podobě drobných krádeží v kancelářích, ale mnohdy také místem trestních oznámení z oblasti hospodářské kriminality.

Všechny tyto skutečnosti musí mít každý odpovědný vedoucí pracovník na mysli, chce-li objektivně hodnotit výsledky práce obvodního oddělení, které se statisticky jeví jako problematické (v porovnání s jinými útvary Městského ředitelství policie Ostrava). Na druhé straně vedení obvodního oddělení je nemůže používat jako alibi pro špatnou práci.

To se naštěstí neděje a já mám naději, že se současnému panu vedoucímu podaří

Biograf v podzemí po vytěžené hliníkové rudě

Znaky evropských měst

Rozlohou je to vesnička, charakterem obdivuhodně zachovalé středověké městečko ležící bezprostředně pod ruinami hradního komplexu, který patří k největším v Evropě. Místní páni svou pevnost – citadelu – vybudovali a ve skaliskách vytesali v 9. století na kamenné plošině s rozměry 900krát 200 metrů.

Vládci v současnosti mrtvého města (ville morte) odsud pohodlně terorizovali celou jižní Provenci, bezmála osm desítek měst a obcí. Za největšího rozkvětu mělo na hradě pobývat na 6 000 obyvatel.

Živé (dnešní) město v podhradí vábí turisty na opravené renesanční fasády kostelů a paláců, na gastronomické speciality, lahodná vína. A zcela moderním lákadlem jsou v blízkých horách opuštěné hliníkové doly, v nichž se v hlavní turistické sezoně konají unikátní koncerty „v obrazech“.

Díky „katedrále imaginací“ se tak ve vytěžených podzemních prostorách mohli návštěvníci za tónů toho nejlepšího ze světové hudební klasiky předloni procházet třeba filmovými kulisami Benátek, suchou nohou přímo po hladině slavných lagun. Nebo vloni se tu dal prožívat vlastní pohyb „uvnitř“ v obrazech Vincenta van Gogha (nepočítané projektorů v detailně prokomponovaném pořadu promítá ukázky ze zvoleného tématu do všech nepravidelných ploch, včetně „podlahy“, v podzemních sálech jinak dokonale vyklizených po průmyslové těžbě...).

K tomu je dlužno podotknout, že právě zde geolog Pierre Berthier objevil v roce 1821 hliníkovou rudu, která vzápětí dostala název odvozený od jména kouzelného skalního městečka! Hliník se tady potom těžil – a dovýčerpal – až do konce 20. století (pro úplnost přidejme, že dnes rudu zvanou bau-

xit Francie musí dovážet – a dováží – ze západní Afriky).

Zpátky k romantickému vršku se dvěma městy označovanými jako pověstná dvojice pohádkových vod. Pradávné lidské osídlení s využitím přírodních obranných možností se tu vědecky předpokládá už v časech 6 000 let před narozením Krista. Někdy ve 2. století před naším letopočtem tady měli horskou pevnost – či oppidum – Keltové. O středověkých feudálních panovnících už padla zmínka.

Mezi drobnější historické zajímavosti patří skutečnost, že se město v roce 1642 dostalo, jako zástava či dárek mezi tehdejšími mocnými, do rukou monacké rodiny Grimaldi a dodnes, byť je kýžené místo jasnou součástí sladké Francie, honosí se princezna Caroline z Monaka zároveň titulem markýza des ... (sem si doplňte odpověď na dlouhodobý dotaz čtenářské soutěže, jistě tušíte, které jediné turisticky „poutní“ místo máte vyjmenovat).

Dnes máte přiřadit pojmenování k údajně druhé nejnavštěvovanější pamětihodnosti Francie (když tou první bude nejspíš samotná Paříž). Jezdí se za ní do proslulého, divokým tymiánem a levandulovými lány vonící Provence, k divukrásnému pohoří Les Alpilles.

Současnou atraktivitu města zvyšují funkční repliky tří gigantických obléhacích strojů ze středověku – beranidla, balisty a praku. Vrhací „mašina“ byla údajně schopná posílat vzduchem devastující zátěž 2 až 5 metrických centů do vzdálenosti 200 až 300 metrů. Což za vrcholné sezony obětaví průvodci a strážci pevnosti názorně předvádějí (samozřejmě s méně „závažnými“ břemeny a směrem do viditelně bližšího vyhrazeného – i zabezpečeného – „dopadiště“).

Nakonec doporučení, jež pravděpodobně málokoho v těchto končinách překvapí: Zavítáte-li do našeho dnešního soutěžního města, dopřejte si v jeho „mrtvé čtvrti“ pár chvil v Chapelle St. Blaise, v kapli pocházející z 12. století. Nejen pro případný stín před dlouze letními provensálskými vedry, ten se hodí vždycky, ale rovněž kvůli putavým krátkometrážním dokumentům, které vám připomenou slavné kolegy návštěvníky, jakými zde běžně bývali Paul Cézanne, Vincent van Gogh nebo Paul Gauguin.

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 30. září 2009

**Znaky
evropských
měst**

Policista č. 9/ 2009

KUPON č. 9

Řešení z č. 7/2009 zní: město MARANELLO
Ze správných odpovědí jsme vylosovali:
Renáta Níkelová, Ostrava; Zdenka Švarcová, Odry; Blanka Černá, Praha.

Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

/ki/
**Foto
Dana
KUTÁLKOVÁ
Kresba
František
DOUBEK**

Rambo II s „vlastnoručním podpisem“ Johna Ramba

Rambo I

RAMBOVY NOŽE

Originální nože pro filmového Johna Ramba byly tři. Nože z prvního a druhého dílu jsou si hodně podobné. Oba navrhoval na žádost Sylvestera Stallonea zkušený nožník Jimmy Lile z Arkansasu. Pro třetí díl si nový nůž objednala produkční společnost Paramount u svého „dvorního zbrojáře“ Gilla Hibbena z Kentucky. Naši zájemci o nože ho budou znát spíše jako tvůrce různých fantazijních sběratelských nožů pro United Cutlery. Všechny Rambovy nože jsou patentované a práva na jejich výrobu vlastní Hollywood Collectibles Group. S oficiálním svolením byla zahájena výroba limitovaných výročních sérií Rambových nožů. Výrobu a prodej zajišťuje americká firma Master Cutlery.

Nože pro první a druhý díl s oficiálním označením filmů Rambo – First Blood a Rambo – First Blood II jsou známy pod zkráceným označením jako nože Rambo I a Rambo II. Tvar jejich čepele vychází z klasického amerického nože bowie. Na hřbetu čepele je opravdu funkční pila s dvojčitou řadou zubů a sklonem zubů pro řezání tahem. Kolmá záštita má na straně břitů plochý šroubovák a na opačné straně křížový šroubovák. Čepel je vsazena do ocelové trubky tvořící dutou rukojeť. Rukojeť je uzavřena válcovou maticí a utěsněna gumovým O-kroužkem. Čepele i rukojeti jsou z nerezavějící oceli. V uzavírací matici je kulový kompas.

Úchop rukojeti zlepšuje omotání šňůrou, u typu Rambo I zelenou, u dvojky černou.

Rambo I má čepel dlouhou 9 palců (229 mm), v originále celou jemně broušenou (saténovou), výroční provedení má boky čepele pískované s emblémem „25th Anniversary Edition“ a letopočty 1982 a 2007. Nad záštitou je ražený nápis RAMBO/FIRST BLOOD a pod ním výrobní číslo, například 15/10.000. Celkem tedy bude vyrobeno maximálně 10 000 kusů. Rambo II má čepel o jeden palec delší, tedy 254 mm, s boky

V roce 2007 uplynulo čtvrt století od premiéry prvního filmu s Rambem, následovaného druhým a třetím dílem. Na tyto kultovní filmy mohou být různé názory, ale jedno se jim nedá upřít: jejich vliv na vznik a rozšíření nové skupiny nožů, obvykle označovaných jako nože na přežití nebo Rambo-nože.

a záštitou s černým povlakem (snad teflonovým). Na čepeli je laserem vypálený fiktivní podpis John Rambo (originál údajně napsal Sylvester Stallone) a pod ním číslo nože. Na čepeli nad záštitou je ražený nápis RAMBO/FIRST BLOOD/ PART II. Uzavírací matice rukojeti je zakončena válcovým výstupkem s kuželovým hrotem a příčným otvorem. Rambo II bude vyroben v maximálním počtu 5000 kusů.

Hibbenův Rambo III má také čepel typu bowie, ale bez hřbetního pilového ozubení. Hřbetní ostří je netradičně protaženo až do rovné části hřbetu. V rámci pokračování tradice je čepel o další palec delší než měl jeho předchůdce, celkem 11“ (279 mm). Záštita i koncovka rukojeti jsou výrazně odkloněné od kolmice k ose rukojeti. Rukojeť je plná, z bloku vrstveného tropického dřeva, zakončená ocelovou koncovkou s výrazným předním výstupkem. Na čepeli nad odlehčovacím otvorem je nápis RAMBO III, pod otvorem podpis John Rambo a výrobní číslo. Série nemá přesáhnout 5000 kusů.

Výroční Rambo III od Master Cutlery má 13palcovou čepel (330 mm), nápis RAMBO III nad odlehčovacím otvorem a „20th Anniversary Edition“ kurzívou pod otvorem. Této „maxi“ verze by mělo být nejvýše 10 000 kusů. Doporučená cena výročních Rambo-nožů pro USA je 150-160 dolarů.

Pokud je známo, žádná armáda nepřijala do výzbroje nože typu Rambo. Ale tyto filmové nože, zvláště Rambo I a II, inspirovaly další konstruktéry nožů a z takzvaných „nožů na přežití“ vzniklo nové odvětví nožířského průmyslu.

-IL-

Foto výrobci

Rambo III

*Náš průvodce světem airsoftu
Ing. Jan Šulc se v tomto oboru
pohybuje takřka od jeho
prvních krůčků na české půdě*

AIRSOFT DNES

Na předváděcí akci airsoftových zbraní firmy Bohemia Air Soft na střelnici v Přelouči jsme se setkali s majitelem této firmy Ing. Janem Šulcem. Pohovořili jsme s ním o současném stavu tohoto mladého, celosvětově populárního sportu u nás a o technickém vývoji airsoftových zbraní. Ty jsou, jak známo, volně prodejné od 18 let věku, protože mohou střílet jenom vcelku neškodnými plastovými kuličkami. Airsoftové zbraně kupují jednak sběratelé, protože se jedná o víceméně přesné napodobeniny reálných zbraní, jednak zájemci o bojové hry všeho věku.

Masová zábava

Airsoftový pravěk u nás začal asi v polovině devadesátých let minulého století. Kurz koruny byl někde úplně jinde než dnes a platy byly výrazně nižší. Airsoft zpočátku nemohl být masový sport, protože zbraň stála kolem 10 000 Kč. Jak Ing. Šulc konstatoval, dnes po letech, kdy výrobci a dovozci nestíhali pokrýt požadavky zákazníků, je trh již nasycen, takže konkurence a boj o zákazníky mezi výrobci ve světě i mezi obchodními firmami u nás roste a sílí. Airsoft se stal v posledních několika letech z hobby několika nadšených zájemců masovou zábavou. Nestalo se tak proto, že by bylo najednou

tolik lidí ochotno investovat velké částky do nového koníčka, ale proto, že ceny zbraní a vybavení šly rapidně dolů.

Hlavní impuls k tomu dali čínští výrobci, kteří vyrábějí levné kopie značkových zbraní. Ty srazily ceny na trhu natolik, že elektrickou airsoftovou zbraň, resp. její čínskou kopii, můžete dnes i s příslušenstvím pořídit za 3000 Kč. I dnes je pochopitelně možné utratit za špičkovou airsoftovou výbavu sto tisíc korun, ale máte-li hlouběji do kapsy, dá se to vše kompletně pořídit už za 5000 Kč.

Atraktivnost moderních airsoftových zbraní k nim spolu s cenami láká stále nové zájemce. Airsoftové zbraně se staly oblíbenými dárky. Díky tomu se k těmto zbraním dostává i určitá část lidí, která necítí tradice a ne vždy respektuje pravidla. Bezpečnost je přitom na airsoftových akcích, kde se v některých případech sejde i tisíc lidí, stále častěji skloňovaným tématem, a proto takto velké akce dostávají oficiální status i poradenskou službu. Z hlediska vlastní ochra-

ny pak hráči musí používat brýle či obličejové masky jako při paintbalu.

Jaké zbraně a střelivo

V současnosti existují tři kategorie airsoftových zbraní. První a nejjednodušší jsou vzduchovky – „manuály“, tedy jednoranové zbraně, jejichž mechanismus se musí před každou ránou ručně napnout. S těmi se u nás začínalo, ale dnes již z trhu pomalu mizí. Druhou kategorií představují plynovky, u nichž střelu z hlavně vymete plyn, stlačený v nádržce uložené uvnitř zásobníku. Třetí, cenově nejdražší, nejkomfortnější a technicky nejpropracovanější kategorií představují zbraně, u nichž mechanismus pohání baterie, takzvané elektriky. Ty pochopitelně mohou střílet i dávkou a dnes díky své vysoké „bojové“ hodnotě a výraznému poklesu cen představují nejrozšířenější skupinu.

Ačkoli vzhled airsoftových zbraní se má co nejvíce přiblížit zbraním skutečným, „ostrým“, uvnitř jim samozřejmě podobné

*Nejběžnější airsoftové
střelivo – bílé plastové
kuličky*

Česká policejní pistole CZ 75 D Compact v airsoftovém provedení

Plastové kuličky se od sebe liší především hmotností, která se pohybuje od 0,12 do 0,5 g. Většina používaných kuliček se vyrábí ve světlých odstínech či v bílé barvě. Tyto kuličky jsou za letu vidět a jelikož řada střelců podle nich zaměřuje, tak jim vyhovují. Na druhou stranu střelce demaskují. Zkušenější airsoftoví odstřelovači používají černé nebo zelené kuličky, které v boji nejsou vidět a nedemaskují. Existují také pestrobarevné kuličky pro zábavu.

Klasické plastové kuličky zůstávají v přírodě a o době jejich rozpadu se můžeme pouze domnívat. Existují proto i biokuličky, které se v přírodě zhruba za rok rozpadnou a rozloží na neškodné látky. Jedním z jejich distributorů je i česká firma Bohemia Air Soft, ale brzdou v jejich zavádění je cena, neboť takové materiály jsou řádově třikrát dražší.

Osvědčené a nové značky

Na filozofii designu airsoftových zbraní se za léta nic nezměnilo. Jejich tvůrci se snaží do nejmenších detailů napodobit existující „ostré“ zbraně. Pokud to jde, mají snahu napodobit i ovládání. Cím je podoba dokonalejší, tím lépe. Ostatně v tom je smysl airsoftu. Chce dát střelci do ruky zbraň, která je co nejpodobnější ostrému originálu, avšak neohrožuje okolí a nevyžaduje ani utkání se státní správou o zbrojní průkaz.

S tímto posláním vznikly airsoftové zbraně v Japonsku, kde přísné zákony prakticky znemožnily držení originálů. Vše vlastně začalo v tamních modelářských firmách, kde vznikaly modely 1:1. První z nich byla firma Maruzen. Když k tomu připojíme již

tehdy tradiční zájem Japonců o elektroniku, miniaturizaci a jejich úspěchy na tomto poli, jsme takřka doma.

Značkové airsoftové zbraně nadále pocházejí především z Japonska, ale existují již i čínské značky garantující kvalitu. Existuje také mnoho koprodukčních výrobců, k nimž patří česko-čínská značka airsoftových zbraní Warrior. Tuto značku zavedla právě firma Bohemia Air Soft. Zbraně se sice vyrábějí v Číně, ale český zadavatel je schopen důsledně zajistit kontrolu kvality. S tím, jak se do airsoftového byznysu zapojuje stále více firem, význam značek roste. Značkové zbraně jsou stále zárukou značkové kvality.

Roste také význam značky, pod kterou byla nebo je vyráběna původní předloha zbraně. Své značky tak airsoftovým firmám pro užití u airsoftových zbraní poskytuje (pochopitelně za úplatu) řada světových zbrojovek. Například naše Česká zbrojovka Uherský Brod poskytla práva ke své značce na tomto poli dánské firmě ASG (Action Sport Games). Legální pětasedmdesátka s logem CZ UB jsou dnes vyráběny jen v jejich licenci.

Upgrade ano i ne

Současný trend v České republice je upgrade zbraní, který je více méně obdobou tuningu zbraní ostrých. Vzhledem k tomu, že upgrade znamená především zvětšení výkonu zbraně, a tím energie střely, začalo být střílení nebezpečnější, takže někteří pořadatelé airsoftových akcí na ně lidi s příliš výkonnými zbraněmi nepustí. Stále totiž pro většinu hráčů platí, že airsoft má být zábavou a nikoli jízdenkou do nemocnice, takže i s upgradem to musí být rozumné. Přesto se i tak energie drží řádově do 2 J, což je zlomek energie povolené pro ostré zbraně kategorie D.

Airsoft je typický rychlou obměnou zbraní. Za optimální periodu obměny airsoftové zbraně pokládá Ing. Šulc jeden rok, přičemž rozumnou životnost při intenzivním užívání vidí tak na jeden až dva roky. U nás však najdeme jako rarity ve „funkčním“ stavu i exempláře staré deset let. Pochopitelně již mají za sebou různé nestandardní opravy.

Český zákon

Zákon je k hráčům airsoftu poměrně tvrdý, protože na airsoftové zbraně se hledí jako na jiné zbraně kategorie D, které lze nabývat až od 18 let. Pro střelbu s těmito zbraněmi platí stejná pravidla jako pro vzduchovky, takže je s nimi možno střílet i mimo střelnice při dodržení pravidel bezpečnosti. Na veřejnosti však s nimi nemá nikdo co dělat.

Distribuční kanály airsoftových zbraní jsou specifické. Až do roku 2003 se jich dost prodalo v kamenných obchodech, většinou v hračkářstvích či armyshopech.

S novým zbrojním zákonem, který vstoupil v platnost v roce 2003, se airsoftové zbraně přes noc staly z „volného zboží“ zbraněmi, které mohou prodávat jen držitelé příslušné koncese. Hlavním distribučním kanálem airsoftových zbraní se stal v následujících letech internet.

Mgr. Jan TETŘEV

Foto autor (2) a P. LIŠKA (3)

Je libo kulomet?

Největší poptávka je po airsoftových verzích moderních útočných pušek (prostřední zbraň je reklamní či výukový řez)

nejdou. Najdete tam elektrické spouště, ozubená kolečka a vůbec jemnou mechaniku, která nemá s klasickými zbraněmi, jejichž mechanismy musí odolávat nesrovnatelně větším tlakům, nic společného.

Odhadem 99,9 % airsoftových zbraní má shodnou ráž 6 mm. Pouze nepatrná menšina japonských sběratelských zbraní se vyrábí v ráži 8 mm. Ovšem i v ráži 6 mm je možno najít řadu variant.

AŽ KE KOSTNÍ DŘENÍ

výbušná pohotovost pomáhat

Bylo nebylo? Bylo – a je! V hloubi lesů na krušnohorském úpatí pod Nejdkem, nedaleko od karlovarských lázeňských zdrojů leží Smolné Pece. Jméno dědiny může zavánět – vedle pryskyřice z borovic a smrčiny – nějakým pechem, jako by náznakem posmutnělého, ne úplně šťastného žití. Minimálně v jednom případě je tomu ovšem – až pohádkově – zcela naopak!

Je tady stavení, odkud se line optimismus spolu s docela neutuchající – a jako naprostou samozřejmostí pojímanou – energií „pomocné ruky“, poskytované komukoliv v tísní či nouzi po okolí. I v hodně vzdálených – náhodně nebo osudově potřebných? – končinách...

Jeden z možných – dílčích – příběhů, které dokreslují následující „portrétní“ vyprávění, musíme začít v Hradci Králové. Tam na dětské hematologii v průběhu roku 1998 zjistili, že na první pohled nejen překrásné, ale i zdravé miminko trpí zácnou poruchou tvorby bílých krvinek.

„Čím člověk prochází, to jsou nesdílitelné věci,“ vzpomíná maminka dnes jedenáctileté Barunky. Z týdne na týden jí řekli, že se děti s podobným onemocněním dožívají několika měsíců, při léčbě několika let života!

O transplantaci se mluvilo už tehdy, dárce, ale v rodině ani ve zdravotnických registrech nebyl a nenašla se ani vhodná pupečnicková krev. Lékaři zvolili léčení injekcemi na podporu růstu krvinek.

Že to není „konečný krok“, bylo od začátku jasné. Všichni Barunčini dospělí věděli o možnosti dramatického zvratu – kdykoliv.

„Snažili jsme se, aby Barunka měla co nejhezčí dětství. Na denní injekce se dá zvyknout, nemohla ovšem mezi ostatní děti, při každé drobné infekci musela hned do nemocnice na žilní antibiotika.

Kontroly kostní dřeně se už ani nepočítaly,“ líčí mladá žena, která s chmurnou osobní zátěží přišla o zaměstnání zdravotní sestry a složitě hledala zaměstnání na setrvalější dobu. O dalším dítěti se nedalo ani uvažovat.

„Co bylo předtím, si moc nepamatuju, tohle vím naprosto přesně,“ popisuje Barunka – na jedenáctiletou slečnu skoro ploletým projevem – chvíle, kterých se všichni báli nejvíce a které přišly v jejích šesti letech. „Mamka měla ten den zrovna narozeniny, ale já jsem se začala cítit tak nějak zvláštně, tak jsem si lehla. Pak jsem dostala horečku a maminka se mnou honem jela k doktorovi. Rovnou jsem zůstala v nemocnici.“

Měla zánět v ústech, všechny mléčné zuby musely ven, a co horšího, v bílých krvinkách se objevily leukemické. Následoval převoz do Motola, tam se leukémie potvrdila, jedinou šancí zůstávala rychlá transplantace. Hrozné čekání – pak obrovské štěstí. Tentokrát se dárce objevil, dokonce obratem – a stoprocentně shodný! K transplantaci došlo 13. září 2004.

„Přes rok jsme se potýkali s protireakcí, takže průběh léčby byl trochu delší, ale výsledek je nakonec úplně nádherný,“ doplňuje dění před slavnostním finále Barunčina mamka.

„Popravdě ulevovat se mi začíná až v poslední době. Konečně víc a víc věřím, že všechno bude dobré. Když jsme se dozvěděli, že bychom snad mohli poznat Barunčina dárce, byla jsem šťastná. Ten člověk nám dal naději – život a zdraví toho nejcennějšího, co člověk má...“

Už tomu bude skoro dvacet let, co se kluci na Střední vojenské škole v Prešově (studovali radiotechnické zabezpečení letectva) navzájem „vyprovokovali“, že v okamžiku, kdy jim bude 18, jdou darovat krev. A jak partácky rozhodli, tak i udělali. – Prap. Martin Vosecký (36) si od té doby

„Zapálený až hořící“ pyrotechnik se příliš v klidu nezastaví ani ve volných chvílích kolem rodinného domku

nechal „pustit žilou“ bezmála šedesátkrát!

Mezitím kluk původně z Ústí nad Labem, posléze z Karlových Varů, nastoupil do práce na vojenském letišti v Hradci Králové. To se ovšem mělo koncem května v roce 1993 zrušit, takže mladík, který si podle vlastních slov chtěl vyzkoušet četnicku, zažádal o přijetí k vojenské policii. Složil zkoušky a čtvrt roku se zabíhal v nové profesi na žateckém letišti. Když i tam vojáci skončili, přešel k armádním policistům domů do Karlových Varů.

Po klasické hlídkové činnosti se postupně (trochu přes vztah k fotografování) zapracoval jako kriminalistický technik (s odborným proškolením v Pardubicích). A díky tehdejšímu kolegovi, co se trochu víc zajímal o munici, v něm zřejmě vzklíčilo „cosi dalšího“. Po zhruba čtyřech letech služby u vojáků v objektu na romantickém karlovarském Čertáku při soutoku Teplé s Ohří se zašel zeptat do sousedství, na taky zajímavou Pavlovku kousek za Thermalem, jestli by ho třeba nevzali.

Co umíte? zeptal se kapitán z okresního ředitelství Policie ČR. Odrecitoval schopnosti řidiče výjezdovky, člena takové menší zásahovčičky, specializace kriminalistického technika. – A můžete nastoupit zítra? pokračoval ve stručných dotazech policejní šéf.

Následoval odchod z armády do civilu a v nejrádjším možném čase nástup do policejní uniformy. To se stalo k 1. 2. 1997. A vlastně celkem brzy na to řekl Martin Vosecký okresnímu pyrotechnikovi: „Hele, až půjdeš do důchodu, tak to po tobě přeberu.“ „Ty ses zbláznil! Víš, jak je to nebezpečný?“ povídá expert. „Vím, ale hrozně mě to baví!“

Dlouze projevoval zájem o pyrotechnický kurz, vypisoval supliky, poměrně dlouho

bezvýsledně, teprve v roce 2005 se dostavila trefa – půl roku dojížděl za pyrotechnickým „studiem“ do Opavy. Prý do toho zahučelo i dost soukromých prostředků, proplácely se mu jenom cestáky. Ale teď má jako řadový policista Obvodního oddělení P ČR v Nejdu pyrotechnický průkaz, i s přezkoušeným oprávněním. A za „praxi“ jezdívá k dobrému kamarádovi do jižních Čech. A jinak než s uplatněním pyrotechnických „osobních interesů“ si vzdálenější budoucnost v policejních řadách už ani představit nedovede.

V řadách dobrovolných dárců krve – k níž přidal i darování krevní plazmy – zahlédl před pár lety ve světoznámém lázeňském městě kdesi na nástěnce výzvu k poskytování kostní dřeně. Hned se zdravotních sestřiček vyptával, co to obnáší. Myslel si, jako většina z nás, že to bolí jak blázen, vždyť se to odvrátá z prsní kosti nebo snad z kostí stehenních.

Holá blbost, vysvětlily mu holky od doktorů. Na kostní dřeň existují dvě cesty, jedna ze žil, druhá z pánevních lopat – a každopádně to nebolí. Takže – jak jinak – šel i do téhle pomoci těm, kteří nezbytně cizí přispění potřebují!

Vyplnil tiskopis, na transfuzce absolvoval příslušné odběry (dárce dřeně musí být

bych si zlomil nohu, přijedu!“ oznámil suše mladý muž.

Pro jistotu si vzal na více dní dovolenou. Tři dni potom dojížděl do Karlových Varů k četnickému doktorovi na speciální injekce. Měly mu „pobláznit“ krvetvorné buňky, aby vyplavaly do krve a z ní se pak daly odstřídit.

V neděli zamířil za poslední podpůrnou „včelou“ do Plzně. Druhý den – v pondělí 13. září 2004 – mu napíchli obě ruce k transplantacímu procesu. Trvalo to přes čtyři hodiny. Netušil, že by si býval mohl přivést nějaký film do videa, a tak mu nezbývalo, než sledovat po celou dobu jinak bezbolestné „akce“ program čtyř základních televizních programů. Na všech dávali telenovelové příběhy – což se stalo jediným utrpením dárce v jinak nadstandardních podmínkách nemocničního „hotýlku“, s donáškou jídla jako od maminky přímo na pokoj.

Kdybychom se nesešli s Martinem Voseckým v době jeho pracovního volna v prostředí rodinného sídla, které si se ženou pořídili v Podkrusnohoří před třemi lety (aktuálně se dvěma velkými hlídacími fenkami, s pudlíkem Luckym, s kočkami, želvou, párkem kanárů, s morčetem...), a kdyby nám „oficiální“ rozhovor „netříštily“ rozverné zásahy pětileté Danušky a její

mezníků v životech několika lidí: 24. dubna 2009 vyjel Martin Vosecký ze Smolných Pecí s větší částí vlastní rodiny na výroční setkání dárců kostní dřeně do pražského Obecního domu. Kromě čtyřiačtyřiceti loňských přispěvatelů do národního registru, jejich blízkých, patronů dárcovské nadace Ing. Livie Klausové, Jiřiny Jiráskové a kardinála Mons. Miloslava Vlka, dále policejního prezidenta brig. gen. Oldřicha Martinů (desítka vstřícných dárců byla uniformovaná) a mnoha jiných vzácných hostů se velkého ocenění v ukázkové secesním prostředí zúčastnily rovněž dvě dvojice dárců a obdarovaných, kteří vyslovili prosbu setkat se.

Dnes třicetiletý právník, již čtyři roky znovu zdravý mladý muž, konečně poznal šestatřicetiletou matku dvou dospívajících dcer, záchránkyni jeho žití, a mohl si s ní děkovně stisknout ruku. Málokdo se ubránil dojetí.

Když procházela malá plavovlasá dívka ve stříbřitě modravé večerní róbě v doprovodu rodičů „královským“ sálem ke svému zachránci života, leckomu se nezdálo, že vedraly slzy do očí.

Martin Vosecký potkal „další dceru“, jeho rodina se rozrostla o rodinu zachráněné Barunkou, která obdobně přijala za vlastní jeho „babinec“.

„Chtěla jsem vědět, jaký je, mamka taky.

Prap. Martin Vosecký s dcerami Danuškou a Simonkou

Řadový policista s vlastními dětmi a s „dcerou“ Barunkou (nahore) – pokrevně „spřízněným piškotem“ v rodině...

absolutně zdravý a při „nástupu“ do registru mladý od 18 do 35 let – dárce poté může zůstat, splňuje-li podmínku bezchybného zdraví, klidně do pětadesáti, zbývalo čekat, jestli se jeho „parametry“ budou někdy někomu hodit.

Volání o pomoc se ozvalo z plzeňské „centrály“ zhruba po dvou letech. Paní doktorka telefonovala, že našli potřebného človíčka – pětiletou holčičku. Že shoda mezi jejich „faktory“ rozhodujícími o nadějí transplantace je velikánská, skoro absolutní, stoprocentní. „Necháte si dřeň vzít?“ ujistňovala se manažerka z registru dárců.

Martin si představil neznámého piškota, děvčátko v bezbranném předškolním věku, a okamžitě vychrlil něco jako jashačka! Domluvili si termín zákroku v plzeňské nemocnici. „Musíte se snažit neomarodit,“ žádala představitelka nemocnice. A objasnila mu postup odběru dřeně ze žil. „I kdy-

o dva roky mladší sestřičky Simonky, asi bych se k mnoha „životopisným“ informacím nedostal.

Prap. Vosecký se nebojí služebních zámků (s výjimkou setkání se skutečnými obavami během „uniformované obrany“ vrcholné schůzky měnového fondu v Praze 2000), stejně jako nemá strach z munice staré ani novější (chce přitom vždycky „jenom“ mít – s patřičným respektem k potenciálnímu nebezpečí – vlastní „nahled“). Je mu na druhé straně zcela přirozenou reakcí na jakékoliv vážnější ohrožení druhých bez zaváhání přispěchat, napomáhat, zachraňovat.

Záře reflektorů, pohledy kamer a novinářské vyzvídání však opravdu nezbožňuje. Pokud ho přímo neděsí.

A nakonec jeden z nejslavnostnějších

Určitě je moc hodný,“ prozrazovala Barča. Prání se naplnilo a ona mohla vyslovit:

„Chci ti, strejdo, moc poděkovat...“

A co by si slečna přála dál?

„Asi, aby byli všichni zdraví, šťastní, všichni moudří, aby jim nic nechybělo a nemarodili. To ostatní není důležité. – A taky, aby lidi, kteří darují život, bylo o hodně víc!“

„Takové okamžiky jsou k nezaplacení,“ komentuje zážitek v odstupu půldruhého měsíce – více než často mírně usměvavý – soukromý pán rodinné usedlosti v lesích u podhorského údolí.

Připravil
Jaroslav KOPIC
Foto autor
a časopis Naděje

VIZE o pěti P

Na sklonku jara a počátku léta je na vysokých školách nejrušněji: zkoušky, státnice, obhajoby, promoce – a samozřejmě nové přijímací řízení budoucích „prvnáků“. Zajímalo nás, jak událostmi nabitě dny zvládá děkan Fakulty bezpečnostního managementu Policejní akademie ČR v Praze docent RNDr. Josef Požár, CSc. Ohlásili jsme se tedy na návštěvu – a odpovědi nám bylo vlídné přijetí.

Letos v červnu vyvrcholil první rok skutečné existence Fakulty bezpečnostního managementu. Její studenti zdárně ukončili letní semestr prvního ročníku. Šlo o rok dosti nabitý, plný důležitých aktů. Když se za něj ohlédnete, řeknete: byl to dobrý rok?

Myslím, že hodnotit by měli spíše jiní. Já jen řeknu, že to byl rok hektický a vyjmenuji pro zajímavost některé z důležitých událostí, jimiž jsme v průběhu několika měsíců museli projít.

Dne 1. dubna 2008 byla Fakulta Bezpečnostního managementu zřízena – rozhodnutím ministra vnitra a v souladu s vysokoškolským zákonem č. 111/1998 Sb. Když jsem pak byl rektorem Policejní akademie pověřen faktickým výkonem funkce děkana, sám jsem výkonem funkcí proděkanů pověřil JUDr. Zdeňka Kropáče (po výuku

a rozvoj) a docentku PhDr. Ludmilu Čírtkovou, CSc., (pro vědu a výzkum). V dalším období jsme intenzivně připravovali jednací a volební řád Akademického senátu FBM. Oba dokumenty jsou již schváleny. Současně jsem jmenoval komisi pro volby do akademického senátu FBM a pak vyhlásil do akademického senátu volby, jež zmíněná komise následně zorganizovala. Proběhly nadvakrát, do akademické kurie senátu se volilo 29. října 2008 a do kurie studentské 11. a 13. listopadu téhož roku. Ustavující zasedání senátu se uskutečnilo 25. listopadu, na něm byl zvolen jeho předseda a další funkcionáři. Nu, a 10. prosince jsem byl všemi dvanácti hlasy navržen rektorem PA na jmenování děkanem. Následovalo schvalování vnitřních předpisů nové fakulty, jednacího řádu Vědecké rady a Disciplinárního řádu pro studenty FBM. A dne 1. února jsem byl rektorem do funkce děkana řádně jmenován. Mezitím pochopitelně probíhala výuka se vším všudy a pulzoval obvyklý život, jak je na vysokých školách obvyklé.

Co si vlastně lze představit pod názvem Fakulty bezpečnostního managementu? Jaké obory dnes studentům nabízíte?

Studenti FBM jsou připravováni především k plnění řídicích funkcí v organizačních složkách státu a v organizacích bezpečnostního systému na základním, středním i vyšším stupni řízení. Předpokládá se, že někteří absolventi se uplatní i v orgánech EU, případně v mezinárodních orgánech dalších a v institucích zabývajících

Děkan Fakulty bezpečnostního managementu Policejní akademie ČR docent RNDr. Josef POŽÁR, CSc.

se bezpečnostní problematikou. Absolventi fakulty získají vědomosti v oblastech řízení bezpečnosti a rizika, krizového řízení a s ním spojených procesů. Vzhledem ke své nedlouhé existenci nabízí FBM zatím jen dva studijní programy. První, bakalářský studijní program Veřejná správa nabízí studijní obor nazvaný Bezpečnostní management ve veřejné správě a označen je B71. Pod značkou N71 se skrývá studijní obor magisterský, navazující: název má týž.

Lze říci, jaký je poměr civilních studentů a policistů v denním a kombinovaném studiu?

V prezenčním bakalářském studiu připadají na 170 civilních studentů pouze dva policisté, což je vcelku pochopitelné. Ve studiu kombinovaném je zato poměr výrazně opačný: na 195 policistů připadá jen dvaatřicet civilistů. V magisterském studiu je poměr obdobný, jen celková čísla jsou přirozeně nižší: v prezenčním studiu tu máme 35 civilistů a policistu jediného, ve studiu kombinovaném připadá na 47 civilních studentů 104 policistů.

Policejní akademie jako celek si vybírala kredit kvalitní a přísné vysoké školy, kde se studentům nic nedaruje. A podle informací, jež máme, se v tom ohledu nic nemění ani po rozdělení PA na fakulty. Jaká je studijní úmrtnost, kolik studentů odchází v různých fázích

a z různých příčin, ale se stejným důsledkem: bez diplomu?

V roce 2007 v denním studiu z původních 56 studentů dokončilo studium s diplomem 36, to je tedy 69 %, rok nato z 55 promovalo 46, což už představuje procent 84. V kombinovaném studiu v roce 2006 z šestapadesáti nastoupivších uspělo 54, rok nato z osmapadesáti promovalo třiapadesát, loni ze sedmašedesáti absolvovalo úspěšně dvašedesát. Což znamená 93 %. Magisterské studium jako prezenční začalo až ve školním roce 2007/8 a zatím tedy nemá absolventy, v kombinovaném studiu z jedenasedmdesáti posluchačů k titulu dospělo letos 36 absolventů. Někteří prostě nevydrží tlak, jež studium představuje v kombinaci s náročným vlastním zaměstnáním, rodinou, dojížděním. Někdo má navíc nižší práh frustrační tolerance: rychle se vzdává při první větší překážce. Bohužel. Ale musím říci, že velká většina bakalářů chce pokračovat v magisterském studiu, třebaže nové přijímací zkoušky nemusejí dělat jen ti, co promují s červeným diplomem, to jest s vyznamenáním. Žel, škola na takový zájem kapacitně nestačí a následně tedy síto pro přijímané na magisterské studium nutně houstne.

Máte dlouholetou pedagogickou zkušenost jako informatik: mění se kvality příchozích maturantů a ostatních uchazečů k lepšímu, anebo je to spíš naopak?

Leckdy se v médiích o středních školách mluví hanlivě, ale my žádný úpadek úrovně zájemců o studium nepozorujeme. Zejména v mé „rodné oblasti“ informatice je dnes samozřejmostí velmi dobrá znalost, dokonce jsme upustili od výuky základů a soustřeďujeme se na „bonbónky“. Byli bychom jinak studentům k smíchu. Navíc se zlepšila i technická vybavenost našich učeben. Ale ani jazykáři si nestěžují, že by

prvníci přicházeli nepřipravení. Takže dokonce velmi vážně usilujeme o to, aby se některé předměty nebo aspoň některé předměty vedly v cizích jazycích.

Dobrá pověst Policejní akademie se projevuje i tím, že před vašimi branami se v červnu scházejí pomyslné zástupy zájemců – a jen malá část může být uspokojena přijetím...

Je to tak. Na prezenční bakalářské studium se třeba předloni hlásilo 293 zájemců, přijali jsme 64. Na kombinované studium v tomtéž roce 235 přihlášených, přijato bylo 48. Loni na prezenční studium bakalářské chtělo 356 lidí, přijato 64. Na studium kombinované 116 policistů, přijato 71, ze 76 civilů 31 uspělo. Na studium magisterské, tedy N71, jsme loni z třiačtyřiceti uchazečů vzali osmařicet, v kombinovaném studiu ze 103 zájemců 62. O letošku ještě nemohu mluvit (hovor jsme vedli v půli června), ale nečekáme, že by se poměr zájemců a přijatých nějak výrazně změnil.

Areál Policejní akademie postavili v jiném století a v jiném společenském zřízení pro jednotnou školu. Jak se o něj dokázaly podělit dvě fakulty?

Výuka i ostatní akce se plánují jednotně, centrálně. Takže žádné třenicí nevznikají, nějaké dílčí „tlačence“ se řeší operativně a bez hádek. Snad i proto, že mnozí pedagogové Fakulty bezpečnostního managementu vyučují i na Fakultě bezpečnostně právní – a naopak. Proto zůstalo i jen jediné studijní oddělení Policejní akademie, které plánuje kompletní rozvrh hodin a dalších akcí spojených s výukou. Vznikly prostě sice dvě fakulty, ale zůstala jedna jediná škola.

Ano, vím, že podmínkou vzniku fakult bylo i to, že nedojde k navýšení nákladů na provoz Akademie. Nepřibýlo Vám zaměstnanců, ani učitelů ne. Jak si ti stávající zvyšují kvalifikaci?

Je v jejich vlastním zájmu i v zájmu školy, aby se dál vzdělávali a vědecky pracovali. A snad se mohou pochlubit, že jim k tomu dáváme slušné podmínky. Magisterské tituly a tituly JUDr. a PhDr. získávají v Bratislavě na Akademii policajného zboru, na Ostravské univerzitě, ale i na pražských univerzitních fakultách filozofické a sociálních věd. „Velké“ doktoráty – Ph.D. – mohou získat u nás interním i kombinovaným studiem, už dvanáct úspěšně studium dokončilo, nyní jím prochází celkem 84 doktorandů.

Děkan fakulty v jedné osobě spojuje tři profese: učí studenty, řídí fakultu v jejím denním životě – a pracuje na vizi její budoucnosti. Co je pro vás nejnáročnější?

Je těžké tyhle součásti oddělovat, ale nejvíc času mi asi zabírá naplňování vize FBM. Motivace spolupracovníků, vlastní vědecká a pedagogická práce v oboru, kde jsem doma, tedy oboru managementu informační

bezpečnosti a kybernetické kriminality, mi přináší spíše radost a uspokojení

Co si dosadit do pojmu VIZE Fakulty bezpečnostního managementu?

Máme pět zásad, pět P, protože opravdu všechny na písmeno P začínají. Přívěstivost – znamená nepoužívat vůči druhým ne, vždy hledat cesty k řešení nastoleného problému. Poctivost – to je etické chování jak studentů, tak učitelů. Profesionalita – kvalitní příprava na výuku, a i to se týká studentů i pedagogů. Proaktivní chování – to znamená přicházet s vlastními nápady a náměty, jak výuku vylepšit, zkvalitnit. A nakonec je tu prosperita: perspektiva delšího horizontu, spolupráce s praxí, se zahraničím...

Už jsme naznačili, že prostory akademie nejsou z gumy, že není snadné, aby se obě rozvíjející se fakulty do areálu směstnaly...

Ano, ale mnohé pražské vysoké školy jsou na tom podstatně hůř, učí v pronajatých prostorách. My máme aspoň svůj areál, který poskytuje dobré zázemí jak studentům, tak zaměstnancům: stravování, knihovny, moderní posluchárny, tělocvičny a sportoviště... Horší situace je s ubytováním, naše vlastní ubytovny nestačí, studenti bydlí po celé Praze, na kolejích ČVUT, mnozí shánějí podnájmy. Ale to je bolest celého českého školství.

Zástupy u bran Akademie trvají: kolik lidí letos můžete přijmout?

Na prezenční studium oboru B71 plánujeme přijetí sedmdesáti studentů, přihlášek v termínu došlo 471. Ale možná se všichni nedostaví... Na kombinované studium téhož oboru můžeme vzít 65 studentů, hlásí se 194 zájemců...

Na středních školách už se projevil nástup slabších populačních ročníků, vypuká boj o studenty. Za pár let dorazí i na školy vysoké. Co s tím?

Zájem o studium Policejní akademie je zatím trvalý a vysoký, navíc víme, že podíl vysokoškolsky vzdělaných lidí sice v České republice stoupl, ale pořád zůstáváme daleko za průměrem zemí OECD. V nich je mezi obyvateli vysokoškoláků 27 procent, u nás zatím stále jenom 14 procent. Takže myslím, že máme stále co dohánět a ještě dlouho mít budeme.

Ptal se Jan J. VANĚK
Foto Václav ŠEBEK

Policie, otevřete, prosím

JOSEF KRATOCHVÍL

Muž ležel na pravém boku asi padesát metrů od vchodu do hospody s honosně vyvedeným nápisem FORMANKA. Ve vzduchu poletovaly vločky sněhu, dopadaly na jeho tělo a tvář a ihned se rozpouštěly. Měl na sobě modré džíny, černý svetr na zip a šedomodrou bundu. Na levé noze černou, poněkud sešlapanou polobotku, druhá bota chyběla. Bylo půl osmé ráno, na hlavní ulici byl slyšet rachot projíždějících tramvají a v boční ulici, kde chodec spěchající do práce objevil mrtvolu muže, byl klid. Byl listopad, čerti se ženili a foukal nepřijemný studený vítr.

Lékař odhadl dobu, která uplynula od smrti, na deset až dvanáct hodin. Příčinou byly zlomeniny lebeční kosti a poškození mozku.

„Odhaduji to na tři až čtyři silné údery vedené shora na hlavu nějakým tupým předmětem – mohla to být čepel sekery, kladiva, trubka nebo dřevěná pálka. Oběť se nebránila, byla útokem zaskočena, na těle nejsou žádné známky obrany.“

Ohledání místa nálezu těla bylo negativní. Žádná stopa. Po útočné zbrani a chybějící polobotce ani veta, navíc, na místě bylo velice málo krve, i když tající vločky konaly své. Zřejmé bylo jenom to, že místo nálezu není místem činu, že sem tělo oběti bylo dopraveno.

Muž mezi třicítkou až čtyřicítkou neměl u sebe žádné doklady, chyběly i osobní věci jako hodinky, kapesník nebo peněženka. Možná to byl host z Formanky, usoudil jsem a společně s Rubešem jsme po deváté otevřeli dveře lokálu. Byla to opravdu jenom formanka. Obyčejné stoly a židle, na stěnách plakát sportovního fotbalového klubu, podobizna Ladova Švejka, jeho obraz pranice v hospodě a na čelní stěně namalován velbloud a roztrášeným písmem laického malíře vyveden nápis: „To je vembloud, to zvíře, který nejvíce odolává žízni. NEBUĎ VEMBOUD.“

Bylo krátce po deváté a do hospody se jako švábi začali stahovat násosky z celého okolí a zedníci z nedaleké stavby na drzkovou polévku s rohlíkem.

Asi padesátiletý bachratý výčepní nejspíše někdy četl Haškova Dobrého vojáka Švejka a cele se vžil do role hospodského Palívce.

„Počasí stojí za hovno,“ řekl nám ještě dříve než jsme projevíli jakékoliv přání. „Dáte si panáka nebo grog?“

Když jsme vyslovili žádost, aby se na chvíli obtěžoval a podíval se na mrtvého muže, jenom zlostně zachrochtal a řekl: „Já si ksichy těch vožířků nepamatuju. Vypadají jeden jako druhý, ale Kačena by to mohla špendýrovat. Ta je do nich celá divá.“

Kačena byla Kateřina Malá. Roznášela pivo, polévky, párky a běhala jako dobře vycvičená fretka. Malá byla skutečně malá, asi tak sto šedesát, ale táč plný piv nesla lehce jako hrníček s kafem a mezi hosty si uměla zjednat pořádek. Nazývala je křestním jménem, některým přidala oslovení jako drbane, násosko... a bylo zřejmé, že na place je autoritou jednoznačnou a nejvyšší.

Koutkem oka se podívala na mrtvé tělo neznámého muže a bez uvažování prohlásila: „To je Jarda Zámečník. Včera tu byl, jako ostatně každý den.“

Byli u stolu tři, Jarda odešel asi v sedm... jo v sedm, už byla tma. Říkal, že si jde pro klepáčky a že přijde, ale nepřišel. Ti dva na něho čekali do půl jedenácté, pak jsem je vypakovala, aby táhli domů.“

„Ty dva znáte?“

„Ne. Byli u nás poprvé. Asi řemeslníci nebo bezdomovci.“

„Neříkal, kam si jde pro peníze?“

„Ne. Jen se smál a říkal, že musí říct kouzelné slůvko – oslíku, oťres se.“

„Třeba šel k manželce,“ nabídl jsem možnost.

Zasmála se. „Je rozvedený a jeho bývalka je hysterka, ta by mu vyškřábala oči, navíc má už jiného. Bydlí všichni dohromady,“ dodala s potutelným úsměvem. „Tam je Itálie každý den.“

Osmatřicetiletý Jaroslav Zámečník bydlel ve starém činžovním domě asi tři sta metrů od Formanky. Na zvonění nám otevřela odbarvená blondýna s neupravenými mastnými vlasy sahajícími až na ramena. Byla velká asi jak čísnice Malá, hubená, neměla žádná prsa a z vyhublého, nezdravého obličeje na nás nevraživě koukaly oči plné špatně utajovaného vzteku.

Když jsme jí řekli, že její bývalý manžel je po smrti, chvíli to vypadalo, že dá každému z nás štípanou pusou. „Konečně bude klid,“ ale pak se přece jen vzpamatovala, zabrzdlila s projevy radosti a s hystericky

přeskakujícím hlasem se vžila do role soucitné ženy. „Chudák, vždyť nebyl tak starý.“

„Prý jste se denně hádali,“ šel přímo k věci Rubeš.

Soucit a smutek ve tváři rázem zmizel. Zvedla bojovně hlavu, v očích jí začalo blýskat. „Vždyť to byl vožrál, kriminálník, na byt nechtěl přispívat ani vanu po sobě neuklidil...“ Dostávala se do tempa. „Bohouš se s ním několikrát chytíl. Zámečník byla pijavice, šupák bez koruny.“

„Bohouš je váš nový přítel, nebo snad manžel?“

„Druh je to. Žijeme spolu. Tať tu vegetuje me všichni tři. Vlastně už ne,“ opravila se.

„Můžeme se podívat do Zámečnickova pokoje?“

Třípokojový byt. Smrad jako když se podbírá palec a nepořádek, který by mohla Zámečnickové závidět i baba Jaga. Zámečnickův pokoj byla místnost tak 4 x 3 m. Postel, noční stolek s lampičkou a stará skříň.

„Ještě pro pořádek, paní Zámečnicková, kde jste byla včera od osmé do půlnoci?“ zeptal jsem se.

„Doma. Byli jsme s Bohoušem doma. Přišel z práce pozdě, až po desáté, tak jsme nikam už nešli.“

„A kdepak se tak dlouho zdržel?“ Byl zvědavý kolega.

„Říkal, že v práci. Dělá závozníka... jestli ten sviňák byl někde za nějakou kurvou, tak ho rozsekám na nudle,“ začala ječet.

„Zámečnicka jste náhodou také nerozsekala na nudle?“ dloubl ji Rubeš.

„Vy volové, hovada, já jsem v invalidním důchodu...“ Raději jsme odešli a ani jsme nebyli zvědaví, co ještě jsme. Člověk přece všechno vědět nemusí.

Zjistit jestli druh Zámečnickové, Bohuslav Recman, nebyl trestán bylo dílem pár minut. Trestní rejstřík měl čistý, zato Jaroslav Zámečnick si za rvačku a ublížení na zdraví odseděl plné dva roky.

Recmana jsme zastihli na nákladovém nádraží. Spolu s řidičem Vodrážkou navázeli do vagonu náhradní díly k zemědělským strojům. Třicetiletý, nepříliš silný muž s nezdravou tvář, zapadlýma očima a pár dní neholenou tvář.

„Zámečnicka jsem včera vůbec neviděl,“ řekl a koukal na nás očima plnými neskrývaného podráždění.

„Prý jste spolu špatně vycházeli?“ nadhodil problém kolega.

„S takovým volem se vycházet nedá.“

Pokýval jsem hlavou. „Kde jste byl včera večer?“

„V práci.“

„V kolik jste skončil?“

Ošival se a k odpovědi se neměl. „Zeptám se Vodrážky,“ pohrozil Recmanovi Rubeš.

„Skončil jsem v šest.“

„Kde jste byl potom?“

„Proč se ptáte na Zámečnicka?“

„Protože je mrtev. Byl zavražděn a vy jste měl tisíc dobrých důvodů mu ublížit.“

„Já bych se na něj ani ne...“ zaječel. „A byl jsem v obchodáku, hledal jsem nějaký dárek pro Martu k vánocům.“ A trval na svém. Nic nevěděl, nic si nepamatoval, ale nikdo mu jeho shánění dárků nemohl potvrdit.

„Mohl si vzít auto, Zámečnicka někde praštit a převést ho k hospodě,“ kombinoval parťák. Nechali jsme auto prohlédnout. Hledali jsme krev, chybějící botu, nebo alespoň pár vlasů. Nenašli jsme nic, ale to zdaleka neznamenalo, že Recman je nevinný jako lilie.

Vodrážka do protokolu uvedl, že skončili v šest a pak se rozešli. On zašel do hospody Na rychtě a domů přišel po desáté. Recmana neviděl a kam mohl jít nevěděl.

„Tipoval bych to na domácí zabíjačku,“ řekl své stanovisko při rozboru případu kolega. „Zámečnick a Recman spolu nevycházeli. Není se konečně čemu divit. Jejich roztržky došly tak daleko, že Recman Zámečnicka odstranil. Alibi nemá.“

„A my důkazy proti němu také ne,“ konstatoval jsem. „Je pravda, že jsme u Zámečnicka nenašli peněženku a hodinky, že se nabízí jako motiv loupež, ale tomu se dá jenom těžko věřit. Peníze neměl, i když říkal, že si pro ně jde... Tak jaký byl motiv? Myslím, že musíme hledat v jeho prostředí. Jak a z čeho žil, s kým se přátelil...“

„Zámečnick byl vždycky švorc, teprve v poslední době k nějaké koruně přišel, ale jak měl prachy, tak to byl grant,“ rozpovídala se číšnice Malá. „Dokázal roztočit všechno, co měl za jediný večer a druhý den neměl ani na pivo, ale mezi hosty byl oblíben. On se hned s každým družil...“

„S kým se přátelil?“

„To já přesně nevím, tady v hospodě s každým, ale asi tak před čtrnácti dny přišel do hospody, měl oteklé oko a modřinu jako vrata. Ptala jsem se, jak k tomu přišel. Řekl mi – to přátelé, asi mě mají moc rádi.“

„Čím se vlastně živil?“

„Dříve bral melouchy, vím, že někomu v létě opravoval chatu, ale to poslední dobou přestalo... Říkal, že makat musí jenom blb.“

Chytili jsme se opravy chaty jako tonoucí stébka a z útržkovitých vět, které sem tam Zámečnick pustil před štamgasty, jsme nakonec majitele chaty našli. Byl to Ladislav Bergman, majitel prosperující zastavárny.

Bergmanovi bylo přes čtyřicet, rozplýval se ochotou a neopomněl nám nabídnout jeho zboží – rádia, televizory, fotoaparáty... „Všechno je košer,“ zdůrazňoval. „Jo, pan Zámečnick nám pomáhal při opravě střechy na chatě.“

„Nám? Jak to myslíte?“

Na vteřinu se zarazil. „Přivedl ho pan Hahn, ten vlastně s opravou začal.“

Když jsme zjistili, že Hahn byl Zámečnickův parťák ve vězení, prohlásil Rubeš, že je to trefa. „Ty spolu určitě něco pletli,“ dodal podezíravě. „Musíme se trochu poptat, jaká jde hláška o spolku Zámečnick – Hahn.“

A hlášky šly různé, mimo jiné i to, že Hahn, Zámečnick a Moravec, bývalí spolubydlíci z cely 108, začali bytřit.

Inspektor Studený stál v čele skupiny zabývajících se krádežemi vloupáním. O smrti Zámečnicka věděl ze svodky.

„Chtěl jsem tě kontaktovat,“ řekl mi, když mě vyslechl, „ale nějak se to pozdrželo. Nějaké hlášky jsem o těch třech zaslechl.“ Z komisařova chování vysvítalo, že o nějakou spolupráci nemá zájem.

„Půjč mi spis,“ požádal jsem ho.

„To nejde. Zatím je všechno v přípravě.“

„Poslyš Václave, ty se mnou hraješ betla. Žádný spis nemáš, o té trojce jsi slyšel poprvé ode mě. Že je to tak?“

„Mám řadu neobjasněných vloupání,“ začal zešířka.

„Počkej, to si nech pro šéfa. Mě zajímají jen ty za poslední dva měsíce.“

„Jsou tři, které stojí za řeč,“ řekl s kyselou tvář. „Všechny do bytů. Vypadá to, že začal operovat někdo nový.“

„Máš nějaké stopy?“

Zavrtěl hlavou. „Dovnitř se dostávali před balkon nebo lodžii. Brali hlavně cennosti, šperky, porcelán a samozřejmě peníze, zmizel také počítač, video, tiskárna...“

„Takže jich muselo být víc. Ne jenom jeden?“

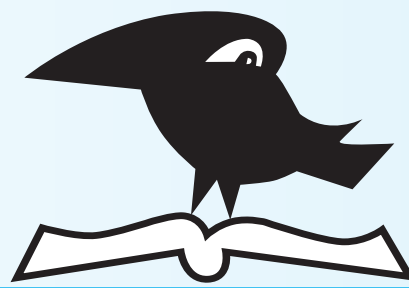
„To rozhodně,“ souhlasil.

„Dej mi seznam ukradených věcí,“ požádal jsem ho.

„Kontrolujeme bazary, překupníky...“

„A co zastavárny?“

„Zastavárny? Ty něco víš? Ten kdo zasta-

HAVRAN 2008

vuje, hodně trátí, bazar je výhodnější. Zámečnick, Moravec a Hahn, to přece nejsou bytři,“ soukal ze sebe Studený. „To bych věděl.“

„Třeba s tím začali. Jsou v oboru noví.“

„Já se na to podívám.“

„Ne,“ řekl jsem kategoricky. „Počkáš pár dní, než ti řeknu.“

Všechno, co se zrodilo v mé hlavě, byla jenom hypotéza – Bergman to zorganizoval přes Hahna, ten dal dohromady partu a začali bílit byty. Pak se Zámečnick nějak cuknul, tak ho odstranili.

Začali jsme oficiálně, přes kontrolní oddělení živnostenského úřadu – prověrkou zastaveného zboží v zastavárně Ladi Bergmana.

Zpočátku to vypadalo beznadějně. Bergman měl doklady v pořádku, včetně vyúčtování. Když přišla mladá kontrolorka Žáková s žádostí ověřit si obchodování také u některého ze zastavitelů, moc nadějí jsem tomu nedával, ale klaplo to. Pan Jaromír Bříza na adrese udané v zastavním listě nikdy nebydlel. Nikdo ho neznal, číslo občanského průkazu bylo vymyšlené a závěr byl jednoznačný. Pan Bříza existoval pouze ve fantazii podnikavého Bergmana.

S pravdou ven se mu nechťelo, vymýšlel si jednu blbost za druhou, ale nakonec to přece jen vzdal. „Zboží mi dodával Hahn, kde ho vzal, to jsem se neptal, a že je kradený – to mě vůbec nezapadlo, a jestli tvrdí něco jiného, tak lže.“

Osmařicetiletý Václav Hahn si odseděl tři roky za loupežné přepadení. Pocházel z malého městečka na severu Čech, měl tři sourozence, kteří se, stejně jako rodiče, živilí poctivě. Václav byl černou ovčí. Byl to podsaditý svalnatý chlapík s kulatou starostenskou hlavou a širokým chrípím, jaké mívají černoši. O lidech s podobnou vizáží napsal Lombroso, že se snadno rozhněvají, jsou to násilníci a rváči.

Seděl za stolem, v očích vztek šílené opice, adrenalin mu tekl ze všech tělních otvorů a kdyby mohl, tak by začal svoji pravdu prosazovat pěstmi.

„Nebudu s vámi mluvit. To je policejní zvůle. Žádného Bergmana neznám.“

„A co Moravce?“ nadhodil mu Rubeš.

„Taky neznám. Nikoho neznám. A chci advokáta. Nemáte právo mě tady držet.“

„Zámečnicka také neznáte?“

„Ne.“

„To je zajímavé, vždyť jste spolu byli ve výkonu trestu.“

Zarazil se. „Jo myslíte Jardu? Toho znám.“

„Víte, že je po smrti? Že byl zavražděn?“

Na chvíli mu spadla čelít. „To si vymýšlíte. Na to vám neskočím.“

„Nic si nevymýšlím. Vy jste se přece nepohodli a společně s Moravcem jste mu namlátili. Není to tak?“

„Tak povězte co vám provedl,“ přidal se Rubeš. „Asi mu výprask moc nepomohl, když jste ho museli zavraždit.“

„To není pravda,“ vyjel Hahn. „Zámečnicka jsem neviděl ani nepamatuji.“ Zatvrdil se a nemluvil, nevyjádřil se ani k důkazům, že Bergmanovi dodával zboží do zastavárny.

Julius Moravec, třicetiletý cholerik, který si nosil nervy v příruční tašce. Zlodějíček a podvodník, dvakrát trestaný za krádeže. Seděl na kraji židle, každý sval v těle napjatý jen jen vybuchnout. Nervák. Typ člověka, kterého stačí podpíchnout a hned mu vyskočí plamínek u zadku.

Více než půl hodiny neustále vykřikoval, že je nevinen, že nic neprovedl, že se svých práv domůže.

„Máte smůlu,“ řekl jsem mu. „Ondesete to za Hahna. Vy jste přece partě z cely 108 šéfoval, ne? Hahnovi a Zámečnickovi. Proč jste ho zabili?“

„Já nikomu nešéfoval a nikoho jsem nezabil,“ křičel, ale v hlase už mu seděl strach.

„Za vraždu si posedíte hezkých pár let,“ lhostejně pronesl kolega.

„Já nikoho nezabil.“

„Tak proč jste Zámečnickovi s Hahnem namlátili?“

„Protože nás sral. Dělal něco bez nás, vlastně nás okrádal.“ Psychicky labilní Moravec se potřeboval zbavit tlaku, který rozkládal jeho mysl, zbavoval dechu a třásl celým tělem.

„S nápadem na vloupačku přišel Hahn. Říkal, že má i odbyt, že si lehce vyděláme na chleba.“

Moravec přiznal tři vloupání. Dvakrát do bytu, jednou do vily. Hotové peníze si nechávali, všechno ostatní včetně šperků a cenností předával Hahn nějakému překupníkovi a ten je vyplácel. Bergmana Moravec vůbec neznal a do styku s ním nikdy nepřišel. Ukradené zboží odváželi malou skříňovou dodávkou, se kterou přijížděl a odjížděl Hahn.

„Proč jste Zámečnicka zmlátili?“

„Při poslední akci ve vile na okraji velkoměsta Zámečnick přišel k nějakým dokladům a majitele vydíral. Nechtěl nám nic víc říct, tak dostal nakládačku. Hahn říkal, že ohrožuje celou partu a že nás okrádal. Nakonec jsme se dohodli, že mu materiály vrátí za šedesát tisíc. Pro každého dvacet na ruku,“ dodal spokojeně.

„A udělal to?“

„To nevím. Mysleli jsme si, že se zdekoval, ale když se o to tak zajímáte, tak bude asi pravda, že ho někdo odkrouhнул.“

„Ne někdo,“ řekl Rubeš, „ale vy s Hahnem. Tak je to.“

„Tak to není!“ zaječel. „My jsme mu nic neudělali. To nám nepřišijete.“

„Kde jsou ty materiály?“

„Zámečnick si je nechal. Vždyť je měl vrátit.“

Hahn i Moravec trvali na tom, že Zámečnick měl doklady vrátit a přinést šedesát tisíc. Jejich výpovědi do sebe zapadaly, dokonce Hahn měl na předpokládanou dobu vraždy alibi. Byl na návštěvě u obchodnice s láskou. Alibi pofiderní, ale přece jen.

Bergman si „horké zboží“ ukládal v domku,

který kdysi patřil jeho rodičům. Tři místnosti a velká garáž, ve které parkoval i skříňový Citroën Berlingo. Byly tu předměty zastavené, které propadly, ukradené Hahnovou partou, a věci, o jejichž původu a způsobu získání Bergman mlčel.

„Je to moje, všechno je moje,“ horečně opakoval. „To mi nemůžete vzít, všechno jsem zaplatil...“

„Je chorobně zatížený myšlenkou shromažďovat věci,“ řekl mi služební psycholog po rozhovoru s Bergmanem. „Má touhu a potřebu vlastnit – čím víc tím líp.“

To má každý, pomyslel jsem si a kolega Rubeš to uzavřel.

„Proto se stal zastavárníkem. Tam se dá shromáždit věci.“

Vila na okrajové části města byla umístěna v zahradě plné vzrostlých stromů. Byla postavena krátce po první světové válce, ještě před vznikem hospodářské krize, a bydlel v ní jediný majitel. Alfréd Slanina – starý pán, někdejší zaměstnanec ministerstva zahraničí. Nikdy nebyl ženatý, říkalo se o něm, že je gay. Byl starý, hubený, celý vyschlý a shrbený a při pohledu na něho jsem silně zapochoyboval, že tento sešlý muž by mohl zasadit Zámečnickovi smrtelné údery a pak ho převézt až k jeho hospodě.

„Ten by nepřebral ani pulce,“ vyjádřil se Rubeš. „Pokud si někoho nenajal, tak jsme zase vedle.“

„Žádné materiály se mi neztratily,“ řekl Slanina. Pak se malinko usmál a dodal: „A kdyby, a nejspíše mluvíte o materiálech se sexuální tematikou, koho by to dnes zajímalo. TEMPORIS ARS MEDICINA FERRE EST – ČAS VŠECHNO HOJÍ, jak říkal Ovidius. Ne, pánové, já žádné materiály nepostrádám.“

Znova jsem seděl nad protokoly spisu, pročítal jednotlivé výpovědi, kombinoval a přemýšlel. Pak přišla malá myšlenka. Jen se tak mihnula a stěží jsem ji zachytil. Komunikaci s Bergmanem zprostředkovával jedině Hahn, Zámečnick a Moravec jenom kradli... Zámečnick znal Bergmana z opravy chaty, co když Zámečnickovi nestačil jeho podíl a chtěl víc?

Když jsme pomocí luminolu objevili na zdi a na betonové podlaze garáže a na podlaze Bergmanova dodávkového vozu stopy krve a test na DNA potvrdil, že se jedná o krev Zámečnickovu, byl Bergman s lhaním v koncích.

„Zámečnick byl veš. Jednou si počkal po lupu u odstaveného auta a zjistil, že Hahn obchoduje se mnou a také zjistil, kde mám sklad. Začal vydírat. Dal jsem mu nějaké peníze, pak mi došlo, že to nikdy nepřestane. Sešli jsme se v domku, chtěl šedesát tisíc... vzal jsem ho do garáže a tam montážní pákou... K hospodě jsem ho dovezl, aby podezření padlo na někoho z jeho kumpánů.“ Byl bledý, ale netrásl se. Měl přimhouřené oči a v nich zář. „Bál jsem se, že to všechno Zámečnick shodí. Pil, hostil kdekoho, nepracoval, vychloubal se – moc mluvil. Připravil by mě o všechno... o všechno, co jsem nashromáždil, o moje věci... Měl jsem strach... strach. Netrvalo by dlouho a za mémi dveřmi by se ozvalo – policie, otevřete, prosím, a to jsem nemohl připustit.“

Ilustrace Kristina POKORNÁ

MUZEUM POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

Ke Karlovu 1, Praha 2

tel.: 224 922 183

fax: 974 841 091

e-mail: muzeum@mvcr.cz

PROGRAM ZÁŘÍ 2009

STŘEDEČNÍ ODPOLEDNE

PRO DĚTI – od 14.00 do 15.00 hod.

* 2. 9. **Vítejte v muzeu**

* 23. 9. **Děti, pozor, červená!**

* 9. 9. **Co jsme o prázdninách ...**

* 30. 9. **Jezdíme bez nehod**

* 16. 9. **Na kole či pěšky**

Vstupné na dětské pořady 5 Kč

VÝSTAVY A JINÉ AKCE

* 10. 9.–25. 10. **130 + 90 = 2**

jubilea jedné školy – výstava studentů a absolventů Střední umělecké a Vyšší odborné školy textilních řemesel

* 11. 9.–31. 10. **Dávají za nás ruku do**

ohně – 1. ročník výtvarné soutěže GR HZS ČR pod záštitou generálního ředitele genmjr. Ing. Miroslava Štěpána

* do 30. 11. **Kriminalistika proti**

zločinu – výstava k padesátému výročí Kriminalistického ústavu Praha

* do 30. 11. **Kriminalistický kabinet**

1954–1970, výstava ze sbírek muzea Ochrana obyvatelstva – expozice Hasičského záchranného sboru

Prostituce staré Prahy, Ochrana osob

a majetku – stálé výstavy

* 12.–13. 9. **Dny Prahy 2** – vstup zdarma

* 17. 9. 10–16 h. **Den dopravní výchovy**

FILMOVÝ ČTVRTEK – od 17.00 h.

* 24. 9. **V údolí Elah** – pátrání válečného veterána po záhadně zmizelém synovi připomíná biblický příběh Davida a Goliáše.

NA OBJEDNÁVKU: **Dopravní výchova**

pro mateřské školy a 1.–4. ročníky základ. š.

Mládež a kriminalita – besedy pro 2. stupeň ZŠ a studenty střed. a učňovských škol

Dětské dopr. hřiště pro veřejnost čtvrtek

13–15 hod., s. – n. 10–12 h. a 14–16 h.

Půjčujeme kola a koloběžky pro 1. stupeň ZŠ

(10 Kč za 30 min.), cyklisté jsou povinni používat

na dopravním hřišti cyklistickou přílbu.

Informace na tel.: 974 824 862

Internetová adresa –

http://www.muzeumpolicie.cz

Expozice je otevřena denně mimo pondělí

od 10.00 do 17.00 hod.

25. 9. od 13.00 hod. – 28. 9. MUZEUM

UZAVŘENO

Změna programu vyhrazena

DĚSUPLNÁ VZPOMÍNKA

*Přehledný úsek cesty...
...a přesto tragicky „zmuchlané plechy“!*

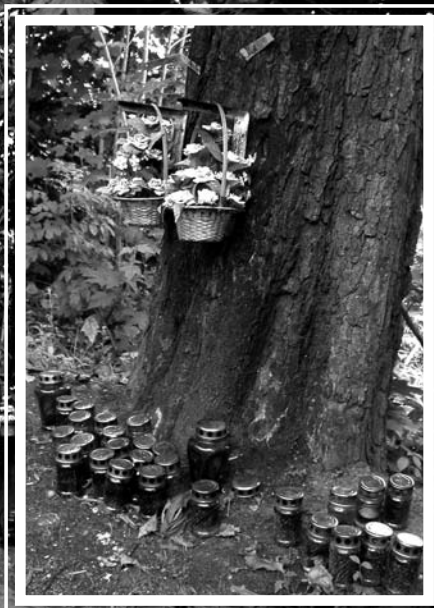
Poslední dobou (v minulých letech) se ve zprávách o dopravní nehodovosti v každém období letních dovolených objevují informace o tragédiích v řadách motocyklistů i mezi skupinkami výletníků z okruhu příbuzných. Přestože letos v červnu vyhlásilo ministerstvo dopravy projekt Bezpečné prázdniny a snažilo se všemožně upozorňovat ne kritické souvislosti s přejížděním motoristů za odpočinkem a zábavou a zpět, znovu nám hned během prvních červencových víkendů zatrnulo nad zpravodajstvím o černých koncích tuctu motorkářů – i automobilistů.

Odstrašující konkrétní případ, který chceme tentokrát připomenout, se ovšem odehrál na sklonku loňských prázdnin. A přesto je dosud pro širší okolí citlivý, bolavý, živý. Ve tmě pátečního večera, zhruba ve tři čtvrtě na jedenáct se tenkrát vracel domů sotva třicetiletý muž z návštěvy u příbuzných.

Den předtím slavil narozeniny, i v okamžiku mimořádně tragické nehody měl v krvi (jak prokázala pitva) přes 1 promile alkoholu. Přesto si k sobě do starší renaultky narovnal 6 spolucestujících osob – z „rodinného klanu“ – a 1 psíka!

Na příjezdu do podkrušnohorského městečka, „uvnitř“ označení začátku obce, je úsek – mladý řidič jím projížděl denně – představující snad jeden kilometr dlouhou naprostou rovinku, komunikaci bez jakéhokoli spádu či stoupání. V čase nehody se tady za provozu dlouhodoběji opravovala silnice, jeden pruh byl zfrézovaný.

Pod vlivem návykové látky motorové vozidlo řídící muž podstatně přesáhl rychlost 50 kilometrů v hodině (což potvrdila technická expertiza), nepřizpůsobil své schopnosti stavu vozovky, a když najel pravými koly – „přeplněného“ auta – na sil-

ničářskou těžší technologií vytvořenou nerovnost, víceméně tedy na určitou „překážku“ další jízdy, dostal smyk.

Očitý svědek, stojící nedaleko, měl hrůzný karambol před očima jako v přímém televizním přenosu. Od okamžiku, kdy se ohlédl za zvukem rychle jedoucího automobilu, sledoval v několika málo vteřinové sekvenci nepřiměřený, do stran roztěkaný pohyb reflektorů nečekaně neovladatelného stroje. Plechová krabice s lidskou posádkou se ve smyku pootočila, bokem udeřila do vzrostlého stromu za krajnicí vlevo ve směru jízdy, vlastně se jako by obtočila kolem mohutného kmene, sklouzla z něj, chtěle-li, odrazila se od něj, a v menším srážku pod silnicí se otočila na střechu.

Na místě byli ihned mrtví řidič a dva jeho mladiství příbuzní, vlastně ještě kluci!

Záchranné posádky neprodleně transportovaly zbylé čtyři pasažéry do nejbližších nemocnic, všechny s těžkými úrazy. Dvě z těchto osob dodatečně nepřežily, jednou fatálně postiženou byla mladší žena – manželka muže za volantem.

Život zachránili zdravotníci malé slečny, kterou ovšem děsuplný zlomek vteřin připravil o oba rodiče.

Přišla též o spolucestujícího malého yorkshira...

/ki/

Foto Jaroslav KOPIC a P ČR

Už několik dní se na Vltavě kolem pražské Tróje mluví o lidském těle v říčním proudu. Zhlédli ho dva svědci, jedním z nich byl jezny, tedy žádný vyjukaný nováček, který si splete oloupaný kmen stromu s nahou připomínkou něčeho, čemu se ještě nedávno říkalo člověk.

Ve varieté U Nováků se Růžena seznámila se svým vrahem.

Ke stolku přisedl vrah

Poříční oddíl dorazil na telefonát zanedlouho, ale jeho pátrací akce po proudu řeky vyzněla naprázdno. Uplynul týden – a nic. Že by přece jen došlo k lidskému omylu? Bylo 15. dubna 1981 a v mírné zátoce nedaleko Libčic nad Vltavou (někdejší okres Praha-západ) se ve smutném smíru na vodní hladině pohupovalo, s rozpaženými rukama upomínajícím Trpitele na kříži, torzo ženského těla bez nohou a taky bez hlavy.

Přítomný znalec z oddělení soudního lékařství konstatoval, že trup ležel ve vodě pravděpodobně dva až tři měsíce. Ani soudní pitva nepřinesla nic konkrétního, experti nenašli zranění, které by napovídalo příčině smrti. K oddělení hlavy a nohou ostrým nástrojem došlo až posmrtně.

Mezi kriminalisty, kteří se případem od začátku zabývali, patřil i major Josef Šelembek: „Věděli jsme, že jde o ženu přibližně dvacetiletou, výšky asi 150 centimetrů, to nám napovíděly příslušné antropometrické tabulky, když předtím jsme změřili délku loketních a pažních kostí. Postavu měla silnější, vážila mohla 54–56 kg. V mládí prodělala zánět pohrudnice.

Nenašli jsme žádné fraktury, žádné úrazové nebo pooperační jizvy, jen slabým markantem byly pěstěné nehty a větší prsy se vpáčenými bradavkami. Krevní skupina zněla „A“, z dalších laboratorních zkoušek vyplynulo, že žena nepožila před smrtí alkohol ani žádnou chemikálii, nebrala dlouhodobě léky.“

Trochu málo na zjištění jména oběti, natož jejího vraha... Oběti? Vraha? O tom detektivové příliš nepochybovali: S vysokou pravděpodobností došlo k násilnému trestnému činu v prostředí, kde pachatel nemohl ženino tělo zanechat. Jeho rozčlenění mu umožnilo snadnější transport k vodě, navíc získal pár měsíců náskoku, kterým opevnil svoje alibi.

Jmenovala se Růžena

A co motiv?

„Verz jsme stanovili několik, nejvíc jsme uvažovali o sexuální vraždě, v úvahu přicházel také zločin motivovaný nežádoucím těho-

tenstvím. Museli jsme brát na zřetel, že nalezený trup končil v úrovni pupku, podbřišek jsme už neměli,“ konstatuje emeritní major Šelembek. Kriminalisté za pomoci kolegů z poříčního oddílu opakovaně pátrali po dalších částech těla, od pražské Štvanice až po jez v Dolánkách, ale marně.

Časový horizont ledna 1981 vymezil mezi pohřešovanými ženami 42 jmen. O první selekci se postaraly otisky prstů, daktylky torza z Libčic v centrální evidenci nebyly. V květnu se hledání jména ustálilo na případu zmizelé 21leté Růženy, dívky cikánského původu z Prahy. Domů nepřišla 19. února, o den později už nahlásila její matka pohřešování.

„Nebyl to planý poplach, dívka chodila pravidelně do práce, nikdy se netoulala, v práci měla dobrou pověst. Co jsme se dozvěděli od rodičů dál? 18. února se vrátila výjimečně pozdě domů, druhý den ráno odešla jako normálně do zaměstnání. Pracovní den uklízečky proběhl taky bez problémů, poslední zjištění svědci viděli Růženu po skončení směny nedaleko továrny na zastávce autobusu,“ shrnuje mjr. Šelembek získané údaje.

Výslechy rodičů probíhaly zprvu tak, jako by kriminalisté stále vedli jen pátrání po pohřešované. Nedalo se přece vyloučit, že za vraždou může stát někdo z blízkých příbuzných... Ale čím víc se ukazovalo, že rodinné vztahy Poláčkových byly harmonické. Pak přišel okamžik, připomínající napínavou detektivku:

9. července 1981 vyslyšali detektivové matku, snažili se od ní získat co nejvíc podrobností o dečinně oběti pro kritický den, dále o jejích známostech, přátelích i těch, kteří na Růženu nevražili. Ve 13. hodin přišel na řadu výslech otce Poláčka... Neuplynula ani hodina a na kriminálku přišla zpráva ze Žlutých lázní v Podolí:

Pozornost zdejšho plavčíka upoutal plovoucí balík. Zajel k němu loďkou, dopravil ho k břehu – v květovaném umělohmotném ubrusu byl igelitový pytel, obsahující spodní část lidského těla ženského pohlaví!

Vznětlivý žárlivec Pedro

„Upřímně řečeno, moment to byl efektní, nikoliv efektivní,“ krčí rameny mjr. Šelembek. „Nález nohou nepřinesl žádný nový poznatek k případu, s výjimkou toho, že jsme si mohli škrtnout motiv vraždy pro nežádoucí těhotenství. Soudní lékaři nám potvrdili, že řezné plochy kolem 3. a 4. obratlu do sebe zapadají s předchozím nálezem, tedy že se jedná o stejné tělo.“

Tajemství posledních dnů života Růženy Poláčkové, stejně jako rozpletení jejich četných lidských vztahů, zůstaly pro kriminalisty prioritou. Prověrkou úspěšně prošel jistý Gejza, Růženin snoubenec a toho času voják základní služby – v kritické době se se svou dívkou nemohl setkat.

V práci ovšem za Růženu pálil taky jistý Milan, stejně jako kubánský zaměstnanec podniku jménem Pedro. Milan prý neměl šanci, za to s Pedrem byla Růžena spíš ochotná nějaké to slůvko ztratit... Jistá spoluzaměstnankyně Vendula neměla Růžu ráda, často se hádaly, Vendula jí dokonce vyhrožovala „nakládačkou“... Milan i Vendula prokázali alibi, dívka navíc podala kriminalistům cennou informaci:

Před časem se jí dvořil Pedro, když ho odmítla, udeřil ji. Potom to zkusil s Růženou, párkrát s ní byl povečeřet a tančit v restauraci Jizerka. Den před Růženiným zmizením byli spolu ve varieté U Nováků. V šatně a u svačiny o tom vyprávěla holkám z práce sama Růžena, navíc se zmínila, že se U Nováků seznámila s nějakým zajímavým blondákem.

Pedro znamenal pro kriminalisty velmi slibnou figuru. Získali o něm reference, že je poměrně vlezlý, žárlivý a vůči ženám na středoevropské poměry dosti agresivní. Co když U Nováků začal žárlit, že si Růžena všimá víc blondáka než jeho? Taky tvrdil, že 19. února dívku vůbec neviděl, přitom existovali svědci, kteří je viděli spolu hovořit u vратnice – což potvrdil stejný čas odchodu z práce – 16.42 hod.

Ten člověk je po operaci!

K večeru 18. února Pedro vypovídal naopak pravdivě, přesněji řečeno shodně s tím, co už kolegyním v práci vykládala Růžena. Ve varieté večereli ve dvou, pak si k nim ale přisedl chlapík. Časem navázali hovor, ale brzy bylo jasné, že chlápka zajímá především Růžena.

Pokud Pedro dobře jejich češtině rozuměl, tvrdil neznámý muž o sobě, že je fotograf, toho času bez práce. Ale rozhodně nestrádá, chlubil se, vede se mu dobře, prý kšeftuje s cigaretami a taky s tuzexovým zbožím. Kdyby měla Růžena zájem o džínsy, stačí říct...

Růženu jeho povídačky bavily – vzpomínal trpce Pedro – často se nahlas smála, smála se i ve chvíli, kdy jí blondák nabídl, že ji vyfotí, že jí udělá pěkný portrét. Dokonce si smluvili na 19. schůzku... Odchod z varieté byl pro Pedra docela tristní. Odjížděl na ubytovnu sám, zatímco Růžena s neznámým mužem zůstali na refýži tramvaje čekat na jiný spoj.

Popis „fotografa“? Věk nanejvýš 35 let, vysoký asi 170 cm, světlé hnědé vlasy, čtyřhranné brýle s velmi silnými skly. V pravém oku měl prý bílou tečku...

Jistě, Kubánek mohl využít pravdivého jádra k nabalení vlastní historky, která by od něj odvrátila podezření. Kriminálnísté nechtěli lacino pustit Pedra ze zřetele – jenže na otázku, jak by se mu nepozorovaně povedlo ve společných prostorách dělnické ubytovny Růženino tělo rozřezat, zabalit a odnést k Vltavě, nikdo neuměl.

z pražských částí pravého břehu Vltavy, odkud nejspíš házel vrah balíky s tělem do vody?

Byla to vyčerpávající šlapačka. Pověřený detektiv se nespokojil s podolskými a brannými restauracemi, ubytovnami a závody, znovu zašel na jedno z místních oddělení VB. Potkal se tam s policistou, který při jeho poslední návštěvě pobýval na delším školení.

Teď se zahleděl na identikitový portrét... *Tečka v oku? No, to by mohl být docela dobře Láďa Plaček, můj bejvalej a častej zákazník!*

Prvotní informace k Plačkově vyzněly slibně: 6x soudně trestán, především pro krádeže, ale taky pro napadení veřejného činitele. Ženatý, v květnu 1981 se mu narodilo dítě. Pobírá invalidní důchod, na jedno oko nevidí, na druhém má brýle s devatenácti dioptriemi... A co dělá teď? Inu, sedí ve vyšetřovací vazbě. Mříže za ním zaklaply 24. srpna 1981 – a to, z čeho byl obviněn, připomínalo některými prvky silně modus operandi z případu rozřezané Růženy Poláckové.

Sedmnáctého srpna se před restaurací v pražském centru seznámil s 21letou dívkou. Vláká ji do svého bytu s příslibem prodeje džínsového obleku, řeč byla taky o uměleckých aktech. Ze zábavného společníka na ulici se ovšem mezi stěnami bytu stalo zvíře: dívku napadl, škrtil ji, nacpal jí do úst hadr, svázal ruce a neustále jí vyhrožoval zabitím, pokud mu nebude povolná. Strach oběti ze smrti byl silný, nakonec se násilníkovi podvolila. Ten soulož opakoval během noci ještě několikrát...

bytu týče, ten byl už na první pohled bez poskvrnky...

Jenomže od Plačkovy manželky jsme se dozvěděli, že když v únoru jako těhotná pobývala u příbuzných v Pardubicích, 20. 2. za ní manžel nečekaně přijel – působil na ni značně rozrušeným dojmem. Každopádně ji požádal, ať se zatím domů nevrací, že provádí v bytě stavební úpravy, že to má být pro ni překvapení, vypočítává zajímavé indicie major Šelemberk.

A vskutku, když se paní vrátila domů, poznala, že podlaha dostala nový nátěr, stejně tak stěny kuchyňského koutu, koupelna se dočkala zcela nové podlahy, změnil se obklad vany a sifonu, vymalováno bylo v předsíni i v pokoji...

Byla to vražda!

„Proti usnesení prokurátora si podávám stížnost. Žádnou Růženu Poláčkovou neznám. A nikoho jsem nezabil...“

Stereotyp tvrzení obviněného dostával díky pečlivě takticky připravenému výslechu nové a nové trhliny. Plaček postupně přiznal – přesně řečeno, pod tíhou důkazů musel doznat – že se 18. února seznámil s dívkou ve varieté *U Nováků* a domluvil si s ní schůzku na další den. Setkali se před smíchovským bufetem *Anděl*, ale brzy odešli do Plačkova bytu. Zde spolu měli pohlavní styk, který Růžena postoupila dobrovolně.

Kolem dvacáté hodiny se prý dívka začala oblékat, tvrdila, že už musí domů. Plaček šel do koupelny, najednou uslyšel nějaký pád. Přiběhl do ložnice, kde našel ležící a těžce sipající Růženu. Pochopil, že upadla a že se uhodila o dřevo pelesti do ohryzku. Když se jí snažil pomoci, bylo její tělo už zcela bez vlády, nepomohlo ani umělé dýchání.

Plaček zpanikařil. Vyběhl z bytu, procházel se asi hodinu ulicemi... Když se vrátil, jenom si povrdil, že Růžena už nežije. Bylo mu jasné, že se musí těla rychle zbavit, manželka se mohla kdykoli z Pardubic vrátit. Vypil půllitrovou lahev vodky a začal mrtvolu rozřezávat. V ranních hodinách odtahal zavazadla s tělem k branickému břehu Vltavy, do míst, kde se říká V zátoce. Ukradl loďku, zajel do středu řeky a tam se všeho zbavil. Vlastně ne, ještě zbývala hlava, tu hodil uprostřed Železničního mostu do vody. Většinu osobních věcí Růženy Poláckové zakopal v lese mezi Velkou a Malou Chuchlí.

Kriminálnísté postupně prokázali Plačkově několik surových znásilnění, ale také zneužívání nezletilých. Ale vraždu stále obviněný zapíral, pouze při jednom výslechu připustil, že při sexuálním styku Růženu „uchopil pod krkem“. Později ale tuto pasáž výpovědi odvolal.

Nicméně rekonstrukce Růženiny smrti skončila velkým Plačkovým fiaskem. Jeho verzi pádu oběti krkem na pelest chyběla logika, několikrát si protřečil, znalci z odvětví soudního lékařství poukázali na nevěrohodnost řady tvrzení obviněného. Spolu s dalším znaleckým posudkem ohledně zkoumání duševního stavu – Plaček v něm byl vylíčen jako anetický psychopat s agresivními a sadistickými rysy, ovšem odpovědný za své jednání – to znamenalo další trumfy obžaloby. Soud nakonec Plačka poslal na 23 let do vězení.

Viktorín ŠULC
Foto Václav ŠEBEK

V řece, v prostoru u Žlutých lázní, byla nalezena část jejího rozřezaného těla.

A co muž s tečkou v oku? Existuje vůbec? Pokud ano, co může tento markant znamenat? „Z konzultace s odborným lékařem jsme se dozvěděli, že nejspíš půjde o pooperační stav,“ hodnotí mj. Šelemberk. „Odborník dále řekl, taková operace je poměrně vzácná, tudíž bude někde zaznamenána. Jinak řečeno, ke jménu neznámého muže by nás mohly dovést zdravotnické dokumentace na očních klinikách.“

Podobnost nikoli náhodná

Zatím ale detektivové pátrali po neznámém osvědčenými cestíčkami. Dostal se identikitový portrét na všechny služebny, zejména na ty

Před ranním odchodem jí dal jako odškodné hračku.

Ted' se nevracej domů!

Každý jistě uzná, že Plaček jako možný vrah Růženy Poláckové velmi dobře šlymoval do figury.

Třikrát opakovaná rekognice dopadla pro Plačka bledě, Pedro ho pokaždé bezpečně poznal. Výmluvně skončila i prohlídka bytu podezřelého muže. „V koupelně jsme našli část jakéhosi ubrusu, odpovídající přesně látce, ve které byly zabaleny Růženiny nohy, souhlasil materiál, barva i potisk. Co se přímo

„Kolem půlnoci jsem se probudila a napadlo mě, že ji zabiji...“ Zavání to až černým humorem – po měsíci se opět vracíme do pražské Plavecké ulice. Jestliže jsme si z bohaté Zahrádkovy praxe minule připomínali vraždu, která se v roce 1973 odehrála za vstupními dveřmi č. 10, dnes zavítáme do „dvojky“

DEVĚT VZTEKLÝCH KOČEK

Plavecká ulice se do historie Zahrádkových vražd zapsala hned dvakrát

Začátkem července 1971 tu došlo k odpudivé kauze, zapříčiněné nevyzpytatelností temné a nelítostné lidské povahy. Násilnou smrtí zemřela profesorka angličtiny a lékařka MUDr. Arna Robertsová, žena, která přišla do Československa krátce po druhé světové válce. Chtěla krátkodobě vypomoci rozvrácenému zdravotnictví, nakonec v Praze zakotvila natrvalo. Až do své předčasné smrti...

Případ neznamenal bůhvíjak složité a dramatické pátrání po pachateli, spíš je zajímavý a poučný tím, jak se „nepátralo“. Zlom nastal až v okamžiku, kdy se do věci vložili Zahrádka a spol., jinými slovy, kdy se vyšetřování ujala mordparta.

Záhadný nedělní odchod

Dne 8. července 1971 se dostavila na místní oddělení Veřejné bezpečnosti devatenáctiletá Zuzana Robertsová, učnice v Laktosu. Přišla ohlásit pohřešování své adoptivní matky Arny, narozené v roce 1915 v Anglii:

„Moje matka pracuje na Lékařské fakultě UK. V neděli 4. července tohoto roku odešla po devatenácti hodině večerní z domova a od té doby se nevrátila, ani po sobě nepodala žádnou zprávu. Nevěděla jsem, co dělat, a tak jsem se svěřila nejlepší přítelkyni své matky, paní Ivoně Šestákové z Prahy.

Ta mi doporučila, abych došla na VB a učinila oznámení o pohřešování. Dále chci uvést, že moje matka má velký okruh známostí a že nejsem schopna důvod ani příčiny jejího odchodu, resp. zmizení žádným způsobem vysvětlit.“

Dívka podepsala protokol a podívala se na uniformované muže kolem sebe s naprostou důvěrou. Pro tyto představitele zákona jistě nebude nic složitějšího vypátrat

její maminku a zařadit, aby se co nejdřív vrátila domů!

Byla Arna odstraněna?

Možná, že lidem z MO-VB bylo obrýleného, nepříliš vzhledného děvčete líto. V žádném případě se ale nehodlali pracovním úsilím přetruhnout. Neprovedli základní prověření údajů v místě bydliště a spokojili se jen s tím, co uvedla sama oznamovatelka. Pouze ve stanovené lhůtě vyhlásili pátrání... Co hůř, hypotézy zmizení Arny Robertsové začaly vznikat za pracovním stolem, nikoliv v terénu poznávaném detektivní šlapačkou.

12. července navštívil příslušné MO z vlastní iniciativy známý pohřešované ženy. Upozornil orgány, že dcera nezvěstné Zuzana se stýká s podezřelými osobami, které ji navštěvovaly i v bytě Robertsových. Vzhledem k tomu, že Britka měla pověst zámožného člověka, mohlo dojít k jejímu odstranění z důvodu loupeže a zcizení jejího majetku.

Oznamovatel dodal, že vztahy mezi Arnou a její adoptivní dcerou byly plné vzájemného rozčarování. Zuzana Robertsová měla být dokonce – údajně na přání své matky – dvakrát hospitalizována na psychiatrické klinice slovutného profesora Vondráčka... Obdobně laděná zpráva přišla i z Univerzity Karlovy, kde hodnotili Robertsovou jako seriózní a pečlivou pracovníci s vysokou odbornou kvalifikací...

Můj milý deníčku!

Orgánové Veřejné bezpečnosti ovšem nad těmito informacemi přehlíživě pokrčili rameny a oznamovatelům více méně naznačili, aby přestali otravovat svými domněnkami o zločinu. Oni vědí nejlíp, co dělat!

Přestože Arna Robertsová navštívila

v letech 1968–1970 čtyřikrát „kapitalistickou cizinu“ a pokaždé se do tehdejší ČSSR vrátila, bylo už na obvodní úrovni pátrání uvažováno o její emigraci. Inu, však taky vrcholila doba politických čistek, odhalování nepřítelů a zpevňování hráze socialismu.

Přeptávat se na osud své matky chodila i posmutnělá Zuzana. Místní policisté k ní měli důvěru a seznamovali ji s výsledky šetření. S nulovými výsledky, dodejme, což muselo být jasné i mladé Robertsové... 14. července neodešla s prázdnou: zdejší pracovník jí vrátil matčin občanský průkaz a spojitelní knížku s vkladem 24 100, kterou si původně vyžádal.

Případ Robertsová je tedy uzavřen? 15. července došlo k předvedení 19leté Zuzaniny přítelkyně Ivany Dudkové. Ta uvedla následující: „Před několika dny, myslím, že 11. 7. jsem navštívila Zuzanu. Využila jsem její chvilkové nepřítomnosti a nahlédla do jejího deníku, který vždy pečlivě schovávala v zásuvce. Ve zmíněném jsem pak našla Zuzaninou rukou napsanou poznámku: 4. července jsem zavraždila svou matku!“

Půlnoční nápad

Kdyby byla Zuzana Robertsová pilnějším autorkou a zapisovala si do deníku obšírnější memoáry, pravděpodobně bychom tam našli pasáže, podobné citacím z její pozdější výpovědi před vyšetřovatelem z mordparty:

„Asi tak do deseti let bylo naše soužití s adoptivní matkou i bratrem, rovněž osvojeným, dobré. V poslední době jsem si ale přestávala s matkou rozumět, nic jsem podle ní neudělala dobře, neustále mi chtěla organizovat život...

Prvního července tohoto roku jsem měla

nastoupit na praxi v Laktošu. Do práce jsem ale nenastoupila, protože se mně tam nechtělo. Matce jsem však řekla, že do práce jdu, ráno jsem odešla z domova a chodila jsem po Praze. Někdy jsem zašla do kina a takto jsem to dělala prakticky každý den. Matka předpokládala, že do práce chodím a nekontrolovala mě. Bratr se učí kuchařem a je už delší dobu na práci v NDR...

Tu neděli 4. 7. jsem se vrátila domů až kolem 22. hodiny. Matka měla v pokoji ještě světlo, ale já jsem s ní již nemluvila a šla jsem spát. Ležela jsem v bratrově pokoji. Kolem půlnoci jsem se probudila ze spánku. Chvilku jsem přemýšlela o bezvýchodnosti svého absentování praktické výuky, bylo mi jasné, že se to dřív nebo později matka dozví...

Najednou mě napadlo, že matku zabiji. V pokoji u bratra jsem k tomu účelu vybrala prkno, dlouhé asi 120 cm, široké asi 20 cm a silné asi 1,5 cm. Dále jsem si vzala z bratrovy skříně jeho kravatu tmavohnědé barvy. S tímto jsem odešla k matce do pokoje. Matka měla zhasnuto a odstrojena na lůžku spala.“

Kufr plný knížek

„Jak byla ve spánku, tak jsem ji udeřila prknem naplocho do hlavy, a to na temeno hlavy. Úder jsem vedla oběma rukama, když jsem se před tím rozpřáhla tak, že jsem měla prkno nad svou hlavou. Po úderu zvedla matka hlavu a zeptala se: *Co se děje?* Já jsem jí na to neodpověděla. Když zvedla hlavu a otočila se ke mně, navlékla jsem jí kravatu na krk a kravatu zkřížila asi v místě ohryzku na jejím hrdle. Matka se bránila tak, že se snažila si oběma rukama

hrdlo uvolnit. Toto se jí nepodařilo, protože jsem ji pevně držela. Ještě před smrtí matka chvilku chroptěla. Dodávám, že kravatu jsem měla v pravé ruce již v tu dobu, kdy jsem se chystala matku udeřit prknem.

Po určité době jsem se přesvědčila, že matka je již mrtva, a to tím, že jsem nenahmatala žádný tep. Potom jsem matku odtáhla do koupelny na zem. To bylo asi před jednou hodinou v noci. Pak jsem šla ven, protože jsem si šla do vinárny Dubrovnik koupit cigarety, a pak jsem se procházela venku.

Mezi třetí a čtvrtou hodinou ranní, ještě byla tma, jsem přišla domů a matčinu mrtvolu jsem uložila do lodního kufru, který byl v předsíni. Dala jsem ji tam sama, bez cizí pomoci a to tak, že kufr jsem položila přímo před dveřmi koupelny.

Pak jsem vzala prkno, které je nyní u matky v pokoji a které jsme dávali přes vanu, abychom na něm mohli prát. Prkno jsem opřela od prahu na kraj kufru nahoru. Takto jsem matčino tělo vtáhla za ruce do kufru, kufr jsem zavřela a zavázala na dva řemeny, které jsou na něm připevněné. Když jsem dávala matčino tělo do kufru, měla jsem dojem, že je již trochu ztuhlé.

Pak jsem v bytě uklidila a krátce před polednem vyšla ven, chtěla jsem se projít. Potkala jsem Václava Mokrého, který je asi o tři roky mladší než já a kterého znám ze školy. Požádala jsem ho, jestli by mi nepomohl odklidit bratrovy věci do sklepa. Vzala jsem klíče, odemkla náš sklep a kufr jsme tam umístili.

Mokrý cestou říkal, že je kufr velmi těžký. Na to jsem mu odpověděla, že v tom jsou bratrovy knížky a učebnice, protože se bude stěhovat do Mělníka. Pak jsem sklep zamkla a spolu s Mokřým odešla z domu.“

Past na kamarádku

K doznání měla ovšem v této fázi případu Zuzana Robertsová daleko. Proč by taky měla mluvit pravdu, když na ni nikdo nenaléhal? Vyšetřování zmizení lékařky Arny stále připomínalo Kocourkov:

Na základě udání Ivany Dudkové – uvedla, že viděla v Zuzanině deníku poznámku

Zavraždila jsem svou matku – byli vysláni tři hlídkoví příslušníci, mající za úkol prohledat byt Robertsových a náležející sklepní prostory domu č. 2 v Plavecké ulici.

Výprava skončila fiaskem. Příslušníci dorazili asi ve 2.15 hod., dům byl zamčen a na zvonění nikdo z nájemníků nereagoval. Kupodivu, druhý den dopoledne se už prohlídka ne-

opakovala.

Jen Zuzana Robertsová byla vyslechnuta a následně propuštěna, když předtím vypověděla, že svou poznámku do deníku učinila schválně, aby se přesvědčila, jestli jí kamarádka Ivana prohlíží věci, nebo nikoliv.

Nikdo z odpovědných orgánů se ani neobtěžoval Zuzanin deník získat a přechyst si inkriminovaný zápis osobně!

Pozdní lítost

Informace o neuspokojivém vyšetřování zmizení Arny Robertsové však už prosakovaly mimo okresek. 17. července 1971 se konečně vložila do hry mordparta. Dejme konečně slovo vzpomínkám majora Jaroslava Zahrádky:

„Společně s kolegou z kriminálky Gustou Tůmou jsme šli prohlédnout sklepní prostory domu, transport lodního kufru do sklepa totiž nešel sousedům. Zatímco já nemám dobrý čich, a proto mi nikdy práce ani v místnosti se značně zetlelou mrtvolou nevadila, Tůma byl naopak znám svým výborným čichem. Jen co jsme došli k domovním schodům, párkrát začichal a jako nějaký ohař neomylně zamířil k sklepní kóji, za jejímiž dveřmi stál velký ložák.

To, co jsme v něm našli, nebylo nic příjemného. Já se svým imunním nosem jsem byl každopádně ve výhodě... Krátce na to byla Zuzana Robertsová v místě svého bydliště zadržena. Jo, ještě jednu zajímavou vzpomínku mám. Když jsme zhruba za tři dny přišli do bytu Robertsových a otevřeli dveře na balkon, vyřítilo se na nás asi osm hladových a napůl vztekklých koček.

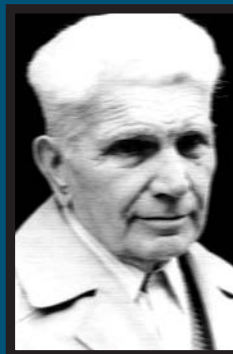
Řádily jako skutečné šelmy a my se museli dát na ústup. Měli jsme pak dost starostí, aby je někdo odborně zpacifikoval, nevěděli jsme ani, co s nimi – přitom se jednalo o šlechtěné kočky! Nako nec si je vzala jedna chovatelka z Černošic... Inu, i takové věci musí vyšetřovatel řešit.“

Devátá kočka, ta nejnebezpečnější, byla ovšem v tu dobu už ve vyšetřovací vazbě: „O tom, co se stane s matčíným tělem, jsem neuvažovala. Uvědomovala jsem si samozřejmě, že když s tím něco neudělám, že se tělo najde. Od chvíle, kdy jsem za pomoci Václava Mokrého postavila kufr do našeho sklepa, jsem se tam nebyla podívat.

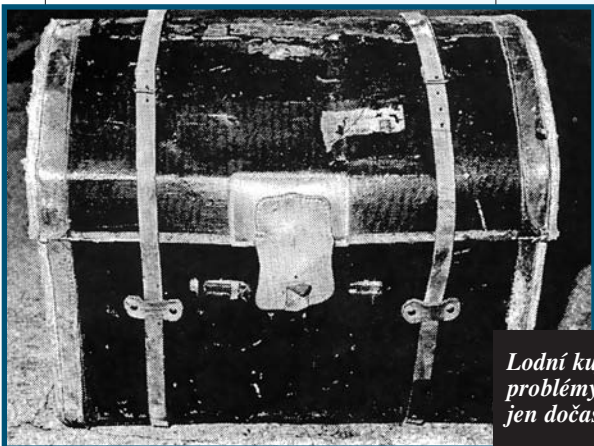
To je vše, co mohu k věci uvést. Doznávám, že jsem se dopustila vraždy své adoptivní matky. Na svoji obhajobu uvádím to, že mě celá věc mrzí a nyní toho lituji.“

Viktorín ŠULC

Foto Václav ŠEBEK
a archiv autora

Major
Jaroslav Zahrádka

*Lodní kufr vyřešil
problémy vražedkyně
jen dočasně.*

Film

Zatímco český film privatizaci barrandovských studií přežil a žije dál, s filmem slovenským to po zániku státních ateliérů na Kolibě vyhlíželo v posledních letech velmi chmurně. A tak mnozí nyní vnímají natočení snímku *Pokoj* v duši jako nové nepřehlédnutelné blýsknutí na lepší časy. Doufejme, že se nejedná o optimismus předčasný. Protože *Pokoj* v duši je opravdu dílo pozoruhodně zralé a silné. (Snad jen připomínka pro ty, co už stáhli zapomenout slovensky: pokoj v názvu filmu neznamena český totéž, nýbrž mír, klid...)

Hrdina slovenského filmu (přesný Atila Mokoš) se vrací z kriminálu domů s chvályhodným předsevzetím: začít znovu a líp, poctivě. Jenže Slovensko se mezitím, co seděl, dost proměnilo, a on se teprve učí v nové době chodit. Naráží, a to bolí.

Jeho vztahy s manželkou se ocitají blízko bodu mrazu, malý synek má nepochybně jiného táta. A v tradiční patriarchální slovenské společnosti se roztahuje divoký kapitalismus: respektive parchanti, kteří ho ztělesňují.

Dobře vymyšlený scénář napsal zkušený Čech Jiří Křižan, režie se ujal talentovaný a mladý, ale už zkušený Vladimír Balko. Skvostné jsou exteriéry z kraje kolem Čierneho Balogu, produkce navíc nešetřila a dopřála kameramanovi i vrtulník pro úchvatné letecké sekvence. Vynikající je hudba polského skladatele Michala Lorence (titulní píseň natočila populární Jana Kirschner a už je z ní i český hit) - mimochodem, kdysi Lorenc komponoval i pro Michálkův český „eastern“ podle Křižanova scénáře *Je třeba zabít Sekala*. A dokonale je obsazení postav příběhu: úžasný výkon podává v hlavní záporné roli Roman Luknár (usadil se ve Španělsku, čeští diváci ho určitě nepřehlédli už v tuzemských filmech *Kráska* v nesnážích, *Medvídek a Nestyda*), pozoruhodnou postavu faráře vytvořil Jan Vondráček,

Návrat slovenského filmu

Jaromír Hanzlík asi nelitoval cesty ze Švýcar kvůli postavě bezskrupulózního majitele místní železnice.

Zkrátka, po všech stránkách drsný chlapecký příběh, kde zní pěkná slovenština a člověk si maně posteskuje, kterak jsme ztratili přehled

o slovenských hercích, kteří i z malých úloh dovedou vyčarovat kus pravdy. Co vytknout? Snad drobná klišé, jež nevychytala dramaturgie: syrovému karpatskému světu už zase vládnou pevnou rukou někdejší soudruzi. Ale kdož ví: třeba to tak opravdu je... (-ěk)

Televize

ZTRACENÍ SE NEZTRATILI

Zatímco hlavní český vysílatel seriálu *Ztracení*, Nova, dospěl v loňském roce ke čtvrté řadě příběhů, pak tuzemská jazyková mutace televize AXN v létě nasadila do vysílání už sérii pátou: tedy zatím poslední, která je vskutku dohotovena.

Podle informací by měl seriál definitivně skončit řadou šestou, přesně počítáno 119. dílem: nicméně v případě programu tak nabitého překvapením je asi dobré i tohle sdělení brát trochu s rezervou.

Ztracení mají tři duchovní otce, režiséra a scenáristu J. J. Abramse, producenta Jeffrey Liebera a scenáristu Damona Lindeloff. Pilotní epizoda, jejíž natáčení na Havaji stálo produkci deset milionů dolarů (to je i v USA v případě televizní produkce šokující částka), se v Americe vysílala 22. září 2004 a rázem přitáhla desetimiliony tamních diváků. Způsob, jak tvůrci napínavý příběh vyprávějí, ovšem vyvolává jak nadšené přijetí, tak i některé popouze. Sledování přerývaného děje, v němž se neustále objevují nové motivy a detaily, vyžaduje neobvykle soustředěné sledování, na něž nejsou televizní diváci moc zvyklí – a mnozí si zvykají jen neochotně. Navíc se prolínají časové roviny a děj zcela nečekaně skáče do minulosti a později i do budoucnosti – což si jednající postavy dílem uvědomují, dílem ne... Zkrátka, schválností je tu hodně a někoho to baví, jiného zlobí.

Příběh začíná letem a ztroskotáním dopravního letadla na trase Sydney – Los Angeles a odehrává se na neznámém malebném ostrově, kde se část cestujících doslova podruhé narodila. Záhy ovšem sledávající, že se neoclti v ráji, nýbrž v prostředí dost podobného peklu – anebo je všechno jinak?

Z amorfního houfu vyděšených trosečníků se postupně vydělují neotřelé a silné charaktery, pochopitelná touha co nejdříve se dostat domů naráží na řadu potíží. A postupně se rodí i jiný cíl: dozvědět se víc o tajemném ostrově samotném, o lidech, kteří žijí na odlehlé straně a vůbec nejsou přátelští, o podivných technických zařízeních zbudovaných na ostrově kýmisi záhadným, o děsivých zástupcích tamní fauny...

Žánrově lze seriál zařadit snad mezi dobrodružné thrillery, říznuté sci-fi, nechybějí ani zdárně modifikované prvky horroru či dokonce krimi.

Ve druhé třetině roku 2009 se zdá pravděpodobné, že poslední, šestá řada by měla být dokončena a televizí ABC, jež *Ztracení* vyrábí, uvedena v půli roku 2010. Poslední díl by měl mít pořadové číslo 117...

(-ěk)
Foto archiv

Kniha

SMRT NENÍ SOUKROMÁ

Adam Dalgliesh patří mezi současnými velkými detektivy k výjimkám: neužívá pěsti a pistoli, nýbrž mozek. Kupodivu, nebrání mu to v úspěchu. A vypátrat vraha se mu podaří i v novém románu jeho literární matičky Phylis Dorothy Jamesové, který loni vyšel v anglickém originále a už začátkem léta také česky – díky přičinění nakladatelství Motto, jež knihy dotyčné detektivkárky už léta vytrvale vydává.

Nový příběh dalglieshovské série se jmenuje *Soukromá pacientka* a přeložila ho Alena Rovenská. Děj zavede čtenáře na drahou londýnskou kliniku plastické chirurgie, respektive do jejího venkovského sídla, záměčku Cheverell. Tam se uchylují pacienti, kteří touží nejen po kvalitní lékařské péči, ale rovněž po dokonalém klidu a diskretnosti. Se svým problémem sem zavítá i Rhoda Gradwynová, úspěšná a obávaná novinářka, jejímž životem je honba za vším skrývaným a utajovaným. Nutně si během ní udělala mnoho zavilých nepřátel: a když je teď nenadále v odlehlém záměčku zavražděna, rozbíhá se kolem její smrti kolotoč dohadů a spekulací.

Ukazuje se, že hodně lidí mělo na jejím násilném úmrtí upřímný zájem, jenže...

Zámecká klinika Cheverell je v opravdu odlehlém místě a navíc se zdá dobře strážena. Policie se čím dál víc přiklání k názoru, že vraždil někdo místní. Že pachatelem byl někdo z těch, kdo na záměčku pobývali v čase vraždy a měli tam co dělat. Tedy lékaři, ošetřovatelky, personál... A jak se postupně daří Dalglieshovi odhalit, snad každý z lidí na zámku Cheverell se před ním snaží něco skrývat, každý má svého „kostlivce ve skříni“...

Děj románu *Soukromá pacientka* se rozbíhá beze spěchu, jak je u P. D. Jamesové zvykem: dozvídáme se spoustu zdánlivých zbytečností a detailů, jež ovšem později mohou mít v příběhu svou zásadní důležitost. Pak, náležitě připravena, přichází vražda. A poté už se na scéně objevuje sympatický detektiv Adam Dalgliesh a můžeme vychutnávat vyprávění jako vyšité z klasické anglické detektivkářské školy... (jjv)

POLICEJNÍ MISTROVSTVÍ ČR 2009 VE SLUŽEBNÍ KYNOLOGII

Policejní prezidium ČR
Ředitelství Služby pořádkové policie
Odbor služební kynologie a hipologie

pořádá

VI. ročník Policejního mistrovství ČR 2009 ve služební kynologii a XV. ročník celostátní soutěže příslušníků Policie ČR o putovní pohár policejního prezidenta

Ve dnech 21.9. - 24.9.2009

ve výcvikovém středisku Balková

Program:

21.9.2009 - 14.00 hod. - slavnostní zahájení

21.9.2009 - 15.00 hod. až 24.9.2009 - 11.00 hod.

- průběh soutěží v kategoriích hlídkových a pátracích psů dle propozic mistrovství

24.9.2009 - 15.00 hod. - slavnostní vyhlášení výsledků

První ovčácký pes, zakoupený pro bezpečnostní službu c. k. četnictva v Čechách ze psince »Svět zvířat« v Praze nad Klamovkou. Ve všech civilisovaných státech Evropy policie i četnictvo dávno již zavedli sobě dobře cvičené psy jako pomáhače při obtížné bezpečnostní službě. Tak jako lovec bez svého pomocníka psa jest opuštěným a vykonávání svého povolání, kdežto lovec s dobře vycvičeným psem jest ve veliké výhodě, podobně jsou i bezpečnostní orgány v těžké své službě dobrým pomocníkem psem ve svých výkonech zdárně podporovány. V Rakousku, kde byrokratický konservatism má svou známou pověst, bránily se úřady této novotě dosti dlouho. Ani velkolepé výsledky s policejními psy v Anglii, Belgii a Francii nebyly s to policejního psa v Rakousku zavést. Teprve, když Německo počalo se chlubit velkými úspěchy a když s německými policejními psy byli do Rakouska vysláni policisté ku přednáškám spojeným se zdařilými demonstracemi, tu počala teprve rakouská policie na zavedení těchto psů pomýšlet. Byl založen k šíření policejních psů spolek »Der österr.-ungar. Polizei-Hund-Verein« ve Vídni. Účelem tohoto spolku jest propagování chovu a dressury policejních psů a podporování této snahy zakládáním čestných cen i peněžitých odměn, pořádáním výstav psů a jich předvádění buď spolkem samotným nebo za součinnosti jiných spolků a korporací, i podporování odborných výstav, dále oznamování a doporučování schopných psů k chovu, zprostředkování jich prodeje i koupě, jmenování věci znalých porotců do výstav i jmenování členů zkušební komise, pořádání občasných členských schůzí,

propagování otázky policejních psů slovem i písmem, zejména pořádáním odborných a instrukčních kursů, vydáváním knihy plemenné a zkušební řádu a zakládání místních skupin ve všech částech rakousko-uherské říše. Když již byla v Rakousku policie obdařena policejními psy, kteří se tak výtečně osvědčují, tu se pomýšlelo zavést též policejní psy při c. k. četnictvu. Četník, který zajisté nemá službu hodnou závidění, jest ohrožen na svém životě a zdraví ve dne i v noci. Zejména noc, která jest vůbec nepřítel lidstva, jest tím hroznějším nebezpečím pro patrolujícího četníka. Četníkovi přidělený pes, obdařený výtečným čichem, věští každé nebezpečí a varuje jej včas. Kolik vražd četníků bylo by odvráceno, kdyby Tito měli s sebou dobrého psa slidiče! Známo jest, že pes dovede stopy vypátrati a je pronásledovati, když byl očenichal nějaký předmět, patřící pronásledované osobě. Četník pronásleduje zločince, který na místě svého zlého činu zanechal nějaký jemu náležející předmět. Otíká-li slidič pes tuto ztracenou věc, pozdvihne hlavu, rozšíří nozdry, jako by ve vzduchu hledal pokračování oně vůně, jež z nalezeného předmětu vychází. Pes sklopí na to hlavu až k zemi, takže nosem dotýká se přímo půdy. Tím navázal na stopu a již hbitě žene se ku předu po nalezené stopě. Četník ho doprovází. Jdou dlouho po jedné silnici, jež nemá odboček. Tu pojednou přiblíží se ku křižovatce, odkud tři cesty vedou od silnice. Četník v tom okamžiku stojí bezradně, kam se ubíráti, kterou cestu má k pronásledování voliti. Jeho pomocník pes vycenil však okamžitě onu pravou cestu, kudy před časem se ubíral pronásledovaný a vesele uhání po stopě. Konečně přivede

četníka k stíhanému zločinci. Zajisté by každý soudně myslící pozorovatel měl za to, že rakouské ministerstvo zeměbrany, jemuž četnictvo podléhá, nebude zavedení psů k službě u četnictva klásti nějakých překážek. Bohužel, stálo to snaživé jednotlivce z řad četnických důstojníků mnoho namáhání, nežli docílili žádaného povolení. Zaslouhou četnického nadporučíka p. T. Rottera na Kladně bylo ministerstvem zeměbrany povoleno konečně zakoupení první dva psy k bezpečnostní službě v Čechách. Jest to párek jednorozích německých ovčáckých psů jménem »Vlka« a »Vlčka«, z nichž pozatím přinášíme obraz krásné feny »Vlčky«. Oba psi byli zakoupeni četnickým nadporučíkem p. Rotterem ve světoznámém Fuchsově psinci ve ville »Svět zvířat« v Praze nad Klamovkou pro četnickou stanici na Kladně. Mladí Tito psi, kteří se do své služby snadno a rychle vpraví, budou zajisté mít v brzké na jiných četnických stanicích mnoho dobrých následovníků. Jest to zajisté velký pokrok pro četnictvo, zvláště když podle služební instrukce pro c. k. četnictvo v Rakousku z r. 1895 jest dle § 10. přísně zakázáno bráti ve službě psy s sebou. Přísná, ale zcela bezúčelná tato instrukce stala se zavedením prvních psů při četnické stanici na Kladně zcela bezpředmětnou. Vhodné byty, které mají četnické stanice na venkově k dispozici, jsou zajisté způsobilé, by na každé z nich mohl býti pes pro bezpečnostní službu chován.

článek z časopisu: »SVĚT ZVÍŘAT« z roku 1909

	dárce prostředků	První tajenka	akvariální rybka	vyhynulý pštros	papoušek	ukazovací zájmeno		panáky obilí	doušek	značka elektron-voltu	Druhá tajenka	rokle	kujný nerost	italsky „hodina“
příslušet							část Moravy							
sklonění se před autoritou							zlepšova-tel plně							
kolonie						poslední Rožmberk vady				řasa ruská děl-ková míra				
římský císař					úder nohou kruh				šachová figura				králové zvířat	konec v šachu
jestli				ledovcové kotle drogová bylina					německy „on“ Pucciniho opera			římsky 950 maďarský básník		
bývalá SPZ Olomouce			domácí zvířata rýžové víno					slovenské město chodníček v manéži						
aspiky							umístit na židli frekvencování							
 krátký kabátek střešní žlab						raze dívčí hračka							hmota	chlapecké jméno
radlice pluhu					francouz. vynálezce klavíry							chem. zn. molybdenu kočkovitá šelma		
název hlásky				kašovitá hmota špetka						Evropan ruská řeka				
zkr. automobilových závodů			šedočerná barva morda						v minu-losti český malíř					
hledání								chemický prvek plazit						
 stínění stativ							vtipnost ne blízko							
synova manželka						tnacistický koncent. tábor včelí útvar							dřevěné kladivo	šesterečný nerost
námět					slovní pomoc měřítka							dětský pozdrav tenká dyka		
bývalá politická strana				škodliví motýlci kápo						střelecká disciplína zn. čerp. stanic				
osobní zájmeno			vaz anglicky „př obědě“						vrch u Belehradu tvoje					
jednotka intenzity elektric. proudu								mučit gorila						
vodní víly						velcí brouci								

V tajenkách naleznete názvy dvou detektivek od spisovatelky Inny Rottové.
Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 30. září 2009

Řešení z č. 7/2009 1. HRA NA SCHOVÁVANOU 2. ČTYŘI SLEPÉ MYŠKY
3. TANEC SMRTI

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Libuše Křečková, Pelhřimov; Zdeňka Zlochová, Kostelec nad Labem; Martin Havel, Praha.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Policista
9/2009
Křížovka
soutěžní kupon

VZPOMÍNKA NA ANIČKU

Když mu Renáta řekla, že tento rok s ním na dovolenou k moři nepojede, že se už dohodla s kamarádkou Evou, byl František překvapen. Přišlo to jako rána z čistého nebe. „Proč nechceš jet se mnou?“

Zasmála se. „Protože se tam nudíš a není s tebou žádná zábava. Jsi spokojenější a šťastnější na chalupě, tak proč si dělat násilí a navíc – být chvíli od sebe nám oběma jenom prospěje.“ Smála se příliš hlasitě, nedívala se mu do očí a v jejím hlase zazněl falešný tón přetvářky. Františkovi bylo sedmačtyřicet, Renátě dvačtyřicet, byli spolu dvaadvacet let a tohle bylo poprvé, kdy Renáta navrhla, že dovolenou prožije každý sám.

„Eva je rozvedená, nemá manžela, ale ty jsi vdaná, snad jsi to mohla se mnou předem probrat...“

Mávla rukou. „Vždyť je to jedno.“

Zavrtěl hlavou. „Jedno to není, Renátko. Ty někoho máš?“

Zasmála se. „Chci si od tebe čtrnáct dní odpočinout. To je všechno. Nehledej v tom žádnou vědu.“

Žádnou vědu v tom nehledal, ale povídání o Evě a touze si od něho odpočinout také nevěřil. Když Renáta příští týden odmítla odvoz na letiště jenom přikývl, na nic se neptal, ale na letiště si zajel. Tajně, aby to jeho žena nevěděla, a dával si pozor, aby ho neviděla. Chtěl se jenom přesvědčit jestli opravdu odjíždí s Evou. Bohužel. Eva se nekonala, zato se kolem Renáty točil fešný čtyřicátník ve značkovém sportovním oblečení.

František se dlouho díval na svou ženu, hlavou mu proběhlo společných dvaadvacet let a na mysl se neodbytně vkradla otázka – kde je chyba, co jsem udělal špatně? Měl v sobě podivný pocit prázdnoty, lhostejnosti a zklamání.

Hned druhý den sedl do auta a odjel na chalupu, kterou zdědil po svých rodičích. Malé venkovské městečko utopené v údolí mezi lesy. První den bloudil od ničeho k ničemu, stále viděl před sebou Renátu a slyšel její slova – chci si od tebe odpočinout, nehledej v tom žádnou vědu. Druhý den se rozhodl, že půjde k velkému pivovarskému rybníku na ryby, tak jako chodíval kdysi jako kluk, před více než třiceti léty. Tam se uklidním, říkal si. Šel na stejné místo, posadil se, nahodil a pozoroval vázku. Lítala v kružích těsně nad vodou, slyšel šplouchnutí ondatri, zdáli klepot zobáků čapího páru. Pak uslyšel praskání větviček, kroky a vzápětí před ním stál mladý muž s bundou, na které byl nápis – RYBÁŘSKÁ STRÁŽ.

Mladík pozdravil, ukázal průkaz a žádal povolenku.

„Nemám,“ řekl František. „Já jsem si jenom tak...odskočil, abych se uklidnil a mohl přemýšlet...“

Mladý muž se na něho díval a mlčel. Nejspíše nechápal, co chce František říct. „Povolenku nemáte, chytáte načerno. To se nesmí. Můžete mi dát váš občanský průkaz?“

„Nemám ho u sebe, jenom jsem...na chvíli, bydlím tady...mám tu chalupu po rodičích...“

„Vy jste pan...?“

„Kušta...František Kušta.“

Šli pomalu vyšlapanou cestičkou kolem rybníka. Sto padesát dvě stě metrů. František mlčky podal průkaz.

„Vy jste Marek?“ zeptal se, když dostal stvrzenku. „To jméno jsem tady neznal.“

„Táta se tak jmenuje, přistěhoval se.“

„Ach tak, a jak se jmenovala vaše maminka?“

„Červená,“ odpověděl mladík. „Vy jste ji znal?“

„Znal,“ přikývl Kušta a najednou ji viděl před sebou, viděl její oči a slzy, které jí tekly po tváři. Tenkrát se loučili, František odjížděl do města za Renátou. „Znal...ale to už je dávno.“ Cítil hořkost v ústech, hrdlo se mu stáhlo a najednou ze sebe nemohl dostat ani slovo.

Josef KRATOCHVÍL
Ilustrace Kristina POKORNÁ

OTÁZKA:

Jaká může být maximální výše pokuty za přestupek – neoprávněné chytání ryb?

1. do 5 000 Kč
2. do 8 000 Kč
3. do 15 000 Kč

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 30. září 2009

Řešení z č. 7/2009 zní: Odpověď na danou otázku řeší z. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích v § 121 - výdej dat z registru řidičů. Příslušný úřad je oprávněn poskytnout na základě písemné žádosti, kromě orgánů státní správy, soudů, orgánů činných v trestním řízení atd. informace také fyzickým osobám, pokud jde o údaje o nich vedené. Údaje o jiných fyzických nebo právnických osobách pouze na základě písemného souhlasu osoby o jejíž údaje fyzická osoba žádá. Správná je odpověď č. 3. **Ze správných odpovědí jsme vylosovali:** Marek Řeháček, Jesenice u Prahy; Antonín Zapletal, Ostrava; Alena Minaříková, Brno.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Evžen DAVID

deset minut s
POLICISTA §
Kupon č. 9/ 2009

PŘÍBĚHY Z KAMER /3

Uvedené případy jsou skutečné, tak jak je zachytily kamery městského kamerového dohlížecího systému, vybudovaného ve spolupráci měst a obcí našeho regionu, jmenovitě Tanvaldu, Desné, Kořenova a Smržovky. Jména osob jsou však smyšlená a jakákoliv podobnost je tedy čistě náhodná.

Příběh osmý

Lízátkový lupič

Noční Desnou třesla rána, až se pozdní spáči u televizorů otráslí leknutím. A pak už jen křupání skla pod nohama mladého muže zakukleného v šále a čepici. Prodejna potravin Prima dostala právě nevíтанou návštěvu.

Muž šel najisto. Cigarety, alkohol a něco na zub, dlouho se tu zdržovat nemůže, co kdyby si někdo všetečný všimnul? Ale co, kdo by si všímal teď v noci? Nastrkal do kapes, co se jen vešlo a honem pryč. Za pár minut už po něm ani pes neštěkne.

Jenže netušil, že v tuto chvíli se už nad jeho hlavou začínají stahovat tmavá mračna. Bezpečnostní agentura mající Primu na starosti totiž už věděla, že prodejnu navštívil nezvaný host a tento poznatek si samozřejmě nenechala pro sebe. Operační důstojník tanvaldské policie záhy zjistil při pohledu na záběry bezpečnostních kamer, že od Desné si to k Tanvaldu špacíruje podezřelá osoba, a tak stačilo jen vyslat motorizovanou hlídku a pachatel zakrátko již seděl za mříží policejní služby.

A veškeré zapírání bylo zbytečné a nezaměstnaný povaleč Evžen se o to ani nepokoušel, neboť všechno kradené zboží měl dosud u sebe. Flaška rumu, flaška vodky, karton cigaret, v jedné kapse klobása, v druhé šiška salámu.

„A copak to máme v té krabici v podpaží?“ Ptali se ho?

„A helemese, je plná lízátek? Snad to nenesete dětem do mateřské školky?“ Uculovali se policajti.

A Evžen se šklebil a vrtěl hlavou, div si ji nevykroutil. Od pánaboha mnoho rozumu nepobral, ve škole se také příliš neohřál, jen v kdekáké lumpárně měl pokaždé prsty. Nebylo divu, že jeho matku záhy přestalo bavit živit příživníka, a tak Evžen dostal kopačky a octl se na ulici. Dokud bylo teplo, dalo se přespát venku, ale s přibývajícím chladem nezbylo, než nalézt si něco přijatelnějšího v podobě vyhrátého panelového domu na Výšině. Někdejší dobou si ho nikdo nevšímal, ale podivný smrad linoucí se z přizemí nájemníci přece jenom zaregistrovali a když se nazířeli na místo dostavila policie, nestačili se divit nad páchnoucími hromádkami pod schody. On Evžen byl totiž taky líný a s hygienou na štíru a osobní potřebu vykonával tam, kde to na něj zrovna přišlo, takže po něm zbylo odpadků na celý kontejner a fekální vůz dohromady.

Vypité flašky, nedopalky, zbytky potravin a exkrementy už jsou pryč, ale Evžen se o to nijak nezasloužil. Čeká ho totiž nepodmíněný trest. Bezpečnostní kamery neslouží k vyhledávání nových talentů, nýbrž k odhalování

syčáků a lumpů, jako je právě Evžen a jemu podobní. A chlast a cigára si s sebou do basy nevezme. Dokonce mu sebrali i tu krabici slaďoučkových barevných lízátek, na něž se tak těšil.

Sakramentská práce!

Ale houby práce, zlodějna.

Příběh devátý

Konec tanvaldského fantoma

Je časný březen. Z Jizerských hor fouká nepříjemný sychravý vítr, ale uvnitř je teploučko. Trafikantka Marie přelétne očima prázdný krámk a mrkne na hodinky. Půl jedenácté. V tuhle dobu mnoho lidí nechodí. Odhrne plentu, zašplouchá konvicí a položí ji na plotýnku vařiče. Ale sotva stačí otočit knoflíkem, zvoneček nad dveřmi zacinká. Někomu asi došly cigarety.

Marie nahlédne do krámu a krve by se v ní nadořezal. Chlap v kulichu si to valí rovnou za pult. Což o to, pár zlodějů už v životě viděla a dovedla by si poradit, ale tenhle drží v ruce pistoli a vůbec nevypadá na to, že by snad žertoval.

„Lehni na zem a ruce za hlavu! Děle!“

Marie si poslušně lehá na břicho s rukama sepnutýma na zátylku. Slyší, jak neznámý vetřelec vztekle buší do kasy, dokud zásuvka nevyléze. Netroufá si ani zvednout oči a jen se tiše v duchu modlí, aby už byl pryč. Bankovky zašustí, pár drobných cinkne o zem. Chlap se ani nenamáhá, aby je sebral.

„Víc nemáš?“

Marie cítí studený kov hlavně za uchem. Bezmocně polkne a sotva znatelně zavrtí hlavou. Nekonečně dlouho tu leží se zavřenýma očima a nedaří se jí potlačit prudký třas. Každým okamžikem čeká ránu, ale nakonec ten děsivý tlak poleví.

„Tak dobře, ale jestlis mě napálila, tak se ještě vrátím.“

Na rozloučenou ji kopne do zad.

Zvonek zaklinká, ale Marie pořád leží na zemi jak přilepená a nohy a ruce ne a ne ji zvednout. Další zaklinkání a ona opět strne hrůzou. Že by se vrátil?

„Dobrý den, je tu někdo? Já spěchám na autobus.“

Marie se konečně zvedne a se strhanou tváří hledí na vyřeštěného postaršího pána.

„Ježšmarjá, paní, co se vám stalo? Je vám špatně? Nemám zavolat pro doktora?“

Muž vytahuje z aktovky mobilní telefon a rozťresenými prsty se snaží vymačkat 155.

„Né, doktora né,“ zašeptá konečně Marie. „Zavolejte policii, prosím vás.“

Rozjždí se obvyklá policejní mašinerie. Popis pachatele, hledání případných svědků, podrobné studium záznamu bezpečnostních kamer. Jablonecká kriminálka, tanvaldská policie i městská policie v Tanvaldu jsou na nohou. Přepadení se zbraní v ruce není žádná legrace.

Paní Marie je sice stále ještě poněkud v šoku, ale její pozorovací schopnosti jsou přesto přese všechno velice dobré. Policejní kreslíř trpělivě naslouchá a pod jeho šikovnými rukama se pomalu ale jistě začíná rýsovat určitá podoba. Nakonec si oba se skloněnými hlavami prohlížejí výsledek a Marie překvapeně nadzdvihne obočí.

„No jo, dyť to je von! Takhle nějak ten chlap vypadal, namouduš!“

Záznam z jedné kamery potvrdil pohyb popisovaného muže v okolí místa činu v inkriminovanou dobu. Zimní počasí sice napomohlo pachateli v přirozeném zamaskování skutečné podoby, ale ani to mu nebylo nic platné. Jeho identikit se objevil hned následující den po loupežném přepadení v novinách.

Teď už nezbyvá než počkat, dokud ho někdo nepozná. Pokud ovšem ten lotr nepříjel do Tanvaldu odněkud z dále.

Je noc a z oblohy se snášejí drobné vločky mokrého sněhu. K čerpací stanici zajiždí opozdilec s postarší škodovkou. Na hlavě kulicha a kolem krku šálu. Auto mu asi příliš netopí. Zasune ústí čerpací pistole do nádrže a čerpadlo tiše zavrní. Muž schová zkrhlklé ruce do kapes a pomalým krokem se vydá k malé osvětlené budce.

Žena za pultem se na něj usměje.

„Ještě něco kromě benzínu?“

Ale muž neodpovídá. Pátravě se rozhlíží po těsné místnosti a když kromě usměvavé paní nikoho dalšího nespapí, vytáhne konečně ruku z kapsy a v ní místo peněženky třímá pistoli. Jenže tentokrát to není pistole od stojanu s benzinem, nýbrž skutečná zbraň. A paní prodavače pomalu mizí úsměv z tváře.

„Naval prachy!“ Houkne na ni a když se na něj nechápavě podívá, udeří jí prudce do tváře a smýkne s ní o plechovou stěnu domku.

„Neslyšelas?!“

Zbraň opisuje oblouk těsně kolem jejích očí. Muž sáhne znovu do kapsy a v jeho ruce cinknou policejní pouta. Chytí ji za zápěstí a zacvakne pouta.

„Pokladnu,“ příkazuje úsečně, „ale rychle!“

Paní mlčky plní jeho příkazy a ruce se jí přitom klepou.

„Cože, tak málo?!“ Znovu s ní smýkne, až stěna zaduní.

„To je všechno,“ špitne.

„Nežvan. A co ten trezor? Kde máš klíče? A dělej, nebo ti ustřelím hlavu.“

Zaváhala jen chvíli. Ten chlap je vážně schopen ji zabít. Otevřela mu i trezor, ale on stále nebyl spokojen. Tržba se mu zdála malá. Popadl kabelku, kterou si pověsila na věšák, vysypal její obsah na stůl, sebral krabičku cigaret a peněženku a všechno ostatní smetl jediným pohybem ruky na zem.

„Jdeme,“ postrčil ji hrubě ke dveřím.

„Prosím vás, pusťte mě, mám doma dvě malé děti,“ zaprosila.

Místo odpovědi ji hlavní dloubnul pod žebra. Zabolalo to.

„Peníze máte, můžete mě tu zamknout...“

„Jó, a ty zavolaš chlupatý, jen co vocaď vystrčím paty.“

„Tak můžete přestříhnout šňůru.“

„Hubu drž, vím něco lepšího,“ ušklíbnul se, až ji zamrazilo.

Popohnal ji k autu. Nebránila se. Co jiného jí zbývalo než se nechat připoutat k sedadlu a trpně čekat. Vyrazil do tmy. Pistole třískla o stojan a ve vzduchu byl cítit benzín. Zaklel. Zapomněl na hadici. To bylo amatérské. Podíval se na ni, jestli se mu nesměje, ale ona na to neměla ani pomyslení.

Zamířil do hor. Jezdil sem tam křížem krážem, jako by ji chtěl zmást. Nakonec zastavil na odlehlejším místě u lesa. Posvítit jí baterkou do očí a pásl se na jejím strachu.

„Tak konečná, holka. Za chvíli už budeš mít klid.“

Rozklepala se, když jí sundal pouta a vystrčil ji ze dveří. Hlava jí velela rozběhnout se do tmy dřív než stačí vystřelit, jenže nohy ji nechtěly poslouchat. Šinula se krok sun krok a po zádech jí přebíhal mráz. Ozvalo se cvaknutí. Takhle nějak to zní, když se odjistí pojistka, napadlo ji, ale stále se nedokázala rozběhnout tam, kde na ni čekal spásný les, v němž se může ztratit. Stála tu jak solný sloup, neschopna pohybu. Každým okamžikem čekala ránu, která ji srazí na zem.

Neuvěřitelně dlouho trvala ta úděsná chvíle a kdyby jí někdo řekl, že to trvalo deset patnáct vteřin, nevěřila by mu. Pro ni to byly dlouhé minuty. Nakonec zaburácel motor a ona se při tom zvuku shrbila, jenže nic se nestalo, jen štěrk pod prokluzujícími koly zaskřípal a byl konec.

A ona tam stála, ještě dlouho tam stála a nemohla uvěřit tomu, že už je po všem.

● ● ●

A Tanvaldem se šířil strach a panika. Ženské v obchodech nechtěly zůstat samy za pultem, dokud je pachatel na svobodě. Hlídky městské policie vartovaly ve městě, ale marně. Opravdu se jedná o téhož pachatele? Všechno tomu nasvědčovalo. Stejný postup, stejná zbraň, odpovídající podoba. Pokaždé si vybral samotnou ženu i dobu, kdy se zákazníci zrovna nehrnou. A jeho brutalita stoupá. Poprvé spíše jen hrozil, podruhé ubližoval, co se stane potřetí? Kde se zastaví? A zastaví ho vůbec něco?

A muž, který se tak hrdinsky dokázal ohánět pistolí před bezbrannými ženami, se mezi tím chystal udeřit znovu.

● ● ●

Paní Zdena zavřela okénko a sundala si plášť. Mezi voňavými chleby a koláči jí bylo dobře, ale za celý den už toho měla dost, bolely ji nohy a těšila se domů. Oblékla si kabát, přehodila přes rameno kabelku a sáhla na věšák po klíčích. Od té doby, co v Tanvaldu řádí ten lupič, se po celý den v kiosku s pečivem zamykala. Prý přepadává osamocené ženské, tak načpak hloupě riskovat. Odemkla dveře a navykklým pohybem sáhla po vypínači, když tu něco vrazilo do dveří, narazilo ji ke stěně a na ústech ucítila pevné sevření upečené mužské ruky. Ani nestačila vykřiknout a srdce jí prudce bušilo.

„Naval tržbu, nebo tě zabiju,“ zasyčel jí do ucha.

Proboha, to je snad zlý sen, blesko jí hlavou, jenže sen to nebyl. Bylo to právě a nefalšované přepadení a probíhalo přesně tak, jak o tom četla před několika dny v novinách. V pokladně nebylo bůhvíco, takže pachatel ani tentokrát nepohrnil kabelkou oběti a poslední stokoruny zmizely v kapse jeho zimní bundy. Sebral i mobilní telefon a pak se na ni zadíval pichlavými očima.

„Svlíkní se!“

„Co se mnou chcete dělat? Neblázněte, peníze máte a nic víc už tady kromě chleba není.“

„Řek sem, svlíkní se! A nebudu to vopakovat.“ Hlaveň pistole se jí zaryla do břicha.

Pomaloučku ze sebe začala shazovat svršky. O co mu jde, grázlovi? Snad ji tady nechce znásilnit? Vždyť každou chvíli může jít okolo někdo od vlaku.

„Dělej, dělej, nemáme na to celý večír.“

Tak přece. Otrásla se odporem. Kradmo si ho prohlížela, aby si vštípila do paměti jeho tvář. Husté obočí, tmavé oči, řídký knírek, kulatá brada. Zpod kulicha mu trčely vlasy těžko definovatelné barvy. Kolik mu může být let? Třicet? Čtyřicet?

„Tak co je? Mám ti pomoci?“ Syknul vztekle, když zaváhala u halenky.

Nedalo se nic dělat, i halenka musela dolů a po ní i sukně. Stála tu v kombiné a zima ji roztrásla. Nerozhodně sáhla po ramínkách.

„To stačí,“ zarazil ji.

Oddychla si.

Popadnul igelitku a nacpal do ní její šaty. Pak jí sebral klíče, zabouchly se za ním dveře a v zámku cvaknul klíč. Byl ten tam.

Paní Zdena se sesunula na židli a hystericky se rozesmála.

Nakonec to ještě nedopadlo nejhůř.

● ● ●

Na místním oddělení policie byl fofr hned od rána. Ze dveří náčelníka vyšel urostlý chlapík v slušivé černé uniformě. Tanvald a jeho okolí znal jako své boty a ne nadarmo tu dělal už druhým rokem velitele městské policie. Právě po vzájemné dohodě převzal na bedra svého mužstva mravenčí preventivní práci v terénu. Znamená to chodit od krámků ke krámkům a mluvit s lidmi, ptát se, upozorňovat, varovat. Zrovna přemýšlel, z kterého konce začít, když tu mu zrak padl na bezradného staršího pána u vchodu. Znal ho už jako kluk, jenže jméno se mu z hlavy vykouřilo.

„Copak se vám stalo? Někdo vás okradl?“

„Mě? Ale depák, Jirčíčku, mě nikdo neokrad, akorát jak byla ta fotografie v novinách, toho loupežníka, víš...“

„Myslíte identikit.“

„No jó. Tak stará si myslí, že takovej podobnej člověk bydlí u nás vedle v baráku.“

Velitel zbystřil a vzal stařečka za loket.

„A vy jste ho poznal taky?“

„No... poznal... já ti nevím, chlapče, ale kdyby neměl na hlavě tu čepici...“

Ale to už ho velitel strkal před sebou zpátky tam, odkud před chvílí vyšel.

● ● ●

Počkali si na něj u semaforu. Zrovínka naskočila červená a v tu ránu měl na každých dveřích chlapa. A spadla klec. Nestačil ani vyjknout, natož sáhnout do přihrádky pro pistoli. Šel s nimi jako beránek, hlavu sklopil. Hrdinství z nočních výprav bylo to tam. Zapírat bylo marné, protože hned v autě našli jeho pistoli i pouta, která použil při druhém přepadení. V bytě u jeho družky pak našli další důkazy, krom jiného i ukradený mobil a zbytek peněz z posledního lupu.

Nebezpečný pachatel putoval rovnou do vazby a doufejme, že se v Tanvaldu hezkých pár let neobjeví. Ono není o co stát. Ženy, které musely hledět přímo do ústí pistole, by o tom mohly vyprávět své.

Tak se skončila téměř přesně na den za měsíc neslavná pout' obávaného tanvaldského fantoma. K jeho dopadení přispěla dílem lidská pozornost, dílem technika a dílem mravenčí terénní práce.

Václav HOŠEK
Foto archiv autora

Na této ulici poprvé zachytila kamera pachatele

Předměty doličné – pistole a pouta, která pachatel použil ve druhém případě.
Na snímku vlevo identikit pachatele sestavený již po prvním případě.

POZLACENÉ POBŘEŽÍ

Jedna z pláží lázeňského letoviska Salou, ležící jižně od Barcelony, kde se první společný ozdravný pobyt Nadačních dětí s matkami (Nadační rodinky) uskutečnil.

Od 25. 6. 2009 do 7. 7. 2009 zajistila Nadace policistů a hasičů, prostřednictvím cestovní kanceláře JAMI agency, ozdravný pobyt pro děti a matky, o které pečuje. Tentokrát bylo cílem jejich téměř 1800 km dlouhé cesty lázeňské městečko Salou, které se nachází na středomořském pobřeží Costa Dorada (Pozlacené pobřeží) ve Španělsku.

Salou (www.salou.com) je atraktivní a velice oblíbené letovisko, ležící asi 110 km jižně od Barcelony, v provincii Tarragona. Často bývá srovnáváno s francouzským Saint-Tropez, či brazilskou Copacabanou. Pláže s jemným zlatavým pískem a pozvolným vstupem do moře se zde táhnou podél členitého pobřeží v délce sedmi kilometrů. Krásná palmová promenáda s množstvím květin, vodotrysků a fontán, sportovní přístav, nespočet restaurací, kaváren, diskoték a obchodů či obchůdků se zbožím všeho druhu zde nabízí turistům ze všech koutů světa nepřebernou možnost aktivního i pasivního odpočinku a sportovního, kulturního či společenského vyžití. Magnetem pro malé i velké návštěvníky je jak v městečku, tak i v jeho blízkém okolí několik zábavních parků, z nichž nejznámější je Port Aventura (Přístav dobrodružství), (www.portaventura.com) který patří k nejnavštěvovanějším zábavním parkům Evropy.

„Naším domovem po dobu pobytu byl ***hotel Jaime I. (www.hotel.jaimeprime-ro.com), situovaný v rozsáhlé zahradě s několika bazény, s vodopádem, dětským hřištěm a hřištěm na minigolf. Každý den byly pořádány animační a zábavní programy pro děti i dospělé. Od centra města a od hlavní pláže byl hotel vzdálen asi pět minut pohodlné chůze. Pokoje s kompletním sociálním zařízením byly klimatizované, s balkonem, vybavené telefonem a TV se satelitním programem. Stravování podávané formou „švédských stolů“ v prostorné klimatizované hotelové restauraci plně uspokojilo kvalitou jídla, množstvím a pestrostí nabídky i ty nejnáročnější gurmány“.

Rozjímání před cestou po moři v přístavu

„Kromě užívání si moře, pláže a zdravého vzduchu jsme v Salou navštívili tržiště, kam se vždy v pondělí sjíždějí trhovci z okolí a nabízejí oblečení, kožené zboží, nádobí, technické výrobky, ovoce a zeleninu, koření a hlavně pak místní speciality, jako je třeba sušená šunka, různé ovčí a kozí sýry, ořechy, cukrovinky či med nasbíraný z pouze jednoho druhu květů“.

„V úterý ráno jsme odjeli na celodenní výlet do Barcelony. Cestou jsme se zastavili v rodinné firmě Freixenet, která se již pátou generaci zabývá výrobou velice kvalitních sektů, vyvážených do mnoha zemí světa. Mezi významné a stále zákaznické firmy patří i světoznámé osobnosti, jako jsou třeba zpěváci Plácido Domingo a Montserrat Caballe či španělský král Juan Carlos. Po zhlédnutí instruktažního filmu, prohlídce sklepů, projížďce vláčkem po továrně a ochutnávce produktů jsme měli možnost zakoupit si v podnikové prodejně místní výrobky za příznivé ceny. Náš výlet potom pokračoval ještě asi 50 km do Barcelony, která je hlavním městem Katalánska a největším přístavem Španělska. Při okružní jízdě městem jsme se zastavili u chrámu Sagrada familia (Chrám svatě rodiny), úžasně stavby geniálního architekta Antoniho Gaudí, která započala v roce 1882 a doposud pokračuje, vyjeli jsme na pahorek Montjuic, viděli olympijský stadion a kolem botanické zahrady sjeli k přístavu. Zážitkem byla návštěva mořského akvária, o kterém se říká, že je

nejlepším akváriem ve Středomořském moři. Do odjezdu nám zbývala ještě chvíle času a tak jsme stačili také nasát atmosféru Rambas, kde jsme si vyfotografovali „živé“ sochy, obdivovali krásné květiny a zastavili se u malířů, kteří během několika minut dokážou namalovat obraz či nakreslit uhlem karikaturu. Poté, trochu unaveni, ale plni dojmů jsme se vrátili „domů“.

„Zábavní park Port Aventura, kam jsme zavítali v druhé polovině našeho pobytu, předčil veškerá naše očekávání. Park se nachází na pokraji Salou a je rozdělen na pět částí – Středomoří, Mexiko, Polynésie, Daleký západ a Čína – a v každé z nich je řada atrakcí, které se k uvedeným oblastem vztahují. Navštívili jsme různá vystoupení, projeli mnoho horských drah, ve vydlabaném kmeni jsme se řítili Stříbrnou řekou, bojovali s podmořským drakem ve virtuálním představení „Mořská odysea“, plavili jsme se Gran kaňonem a tak trochu se i báli v „Paláci ohně“. Zážitků bylo skutečně mnoho a desetihodinový pobyt v parku nám uběhl jako voda“.

„V předposlední den pobytu jsme si ještě vyjeli na výlet do Tarragony, do okresního města, jehož nejstarší část byla prohlášena za světové kulturní dědictví UNESCO. Obdivovali jsme památky z doby říše římské, které patří mezi nejceněnější z těch, které se nacházejí mimo území Itálie, prošli jsme se pod

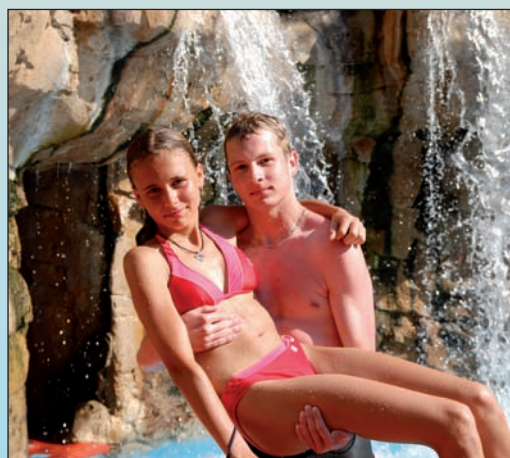
Autobus, který nás na ozdravný pobyt přivezl, celou dobu pobytu provázel a nakonec šťastně odvezl zpět domů

*Členové
Nadační
rodinky
v zábavném
parku Port
Aventura.*

gotickými hradbami a z vyhlídky vysoko nad mořem jsme pozorovali dění v přístavu“.

„Závěrem snad zbývá říci, že zájezd se skutečně podařil. Cesta byla sice dlouhá, ale autobus pohodlný a řidiči ochotní a příjemní, stejně tak jako delegátka cestovní kanceláře, která se nám věnovala po celou dobu pobytu, na výletech i během dopravy. Počasí bylo ideální, všichni jsme si odpoči-

Zastávka na exkurzi ve firmě Freixenet, kterou jsme uskutečnili cestou na celodenní výlet do Barcelony.

nuli, načerpali nové poznatky i zkušenosti, upevnili své zdraví a v podstatně lepší kondici, duševní i tělesné, jsme se vrátili domů“.

**Text a foto
Nadace policistů a hasičů**

Nadační děti v hotelovém bazénu Jaime, ve kterém jsme bydleli

Společná fotka účastníků v „dresu Zdravotní pojišťovny MV“ v přístavu Salou.

Skupina policistů se oblékla do cyklistických dresů a vydala se do služby jako policejní cyklohlídky

Do kraje vyjely CYKLOHLÍDKY

Šest policistů si ve středu 8. července do služby neobléklo běžnou uniformu, jako každý den, ale natáhli si cyklistické šponky a na hlavu si nasadili cyklistickou přilbu. Toho dne se do služby vydaly první policejní cyklohlídky.

„Policejní cyklohlídky, inovaci služby veřejnosti, jsme zavedli proto, aby policisté byli schopni efektivně působit i v místech a při situacích, kde se pěší a motorizované hlídky pohybují obtížně nebo vůbec. Důraz klademe na preventivní působení na širokou veřejnost,“ popsal důvody zavedení policejních cyklohlídek vedoucí územního odboru vnější služby Uherské Hradiště plk. JUDr. Bronislav Šabršula. Protože se jedná o novinku ve službě, byla vytvořena metodika k výkonu služby policistů na kolech. „Práci cyklohlídek zaměřujeme především do čtyř oblastí – cyklostezky, vodní plochy, zemědělské plochy a místa se zvýšeným rizikem krádeží jízdních kol,“ přiblížil zacílení služby Bronislav Šabršula.

Uherskohradištsko je specifickým a rozmanitým regionem, kde se střídá kopcovitá krajina Buchlovských kopců s vinařskými stráněmi, velké vodní plochy ostrožských nádrží na rozsáhlých rovinách, které pozvolně stoupají do kopců Bílých Karpat na hranici se Slovenskem. Územím protéká řeka Morava, kterou provází Baťův kanál. A tady všude jsou cyklostezky a na nich tisíce cyklistů. Jedni kolo využívají vylo-

ženě k rekreaci a sportu, druhí jej berou jako prostředek každodenní dopravy. O tom, že v této části Slovácka je kolo velmi populární svědčí bohužel časté nehody a havárie cyklistů. Neméně časté jsou situace, kdy kolo neplánovaně změní majitele. S ohledem na specifickou regionu bylo nutné i v tomto směru přizpůsobit výkon služby uniformovaných policistů.

Na cyklostezkách a silnicích často využívaných cyklisty dohlíží policisté jak na chování a jízdu cyklistů, tak na případný pohyb dopravních prostředků, které po stezkách jezdit nemají. „Jedním z problémů na komunikacích jsou v našem regionu cyklisté, kteří sednou na kolo klidně i s dvěma promile alkoholu. Jejich pády jsou pak nekontrolovatelné a mají těžké následky,“ popsal jeden z problémů některých cyklistů npor. Robert Rampáček, vedoucí hradištské skupiny dopravních nehod. V těch příjemnějších situacích se policisté setkávají s cyklisty, kteří se jich ptají na cestu.

Na kolech mohou policisté efektivně kontrolovat veřejný pořádek i v okolí přírodních koupališť, rybníků nebo v parcích a na sportovištích, kde lidé aktivně či pasivně odpočívají. Když se na pěšině na břehu rybníka nečekaně objeví policista, nepříjemné to může

překvapit potenciálního zloděje nebo vandala. Rekreační pak snad jen spokojeně přikývne, že i tady se policie stará o jeho bezpečí. Cyklohlídky však u rybníků nesledují jen malé zlodějské, ale zaměřují se také na pytláky s údicí v ruce.

Na Uherskohradištsku je velké množství rekreačních oblastí, stejně jako sadů a vinic. Všude tam se čas od času pohybují příležitostní či kovaní zloději. „Cyklohlídky se snaží preventivně působit směrem k rekreačním, stejně jako nenechat nepovšimnutý pohyb lidí například ve vinicích v době sklizně,“ vykrešlil další úkol policistů s cyklopřilbami plk. Šabršula. Policejní cyklohlídky se pohybují všude tam, kde se pohybují cyklisté. „Snažíme se je upozorňovat, aby si svá kola dostatečně zabezpečovali a nevystavovali je jako volnou lákavou nabídku vyčkávacím zlodějům,“ popisuje policejní snahu nstržm. Jan Rathůský, který si na začátku července poprvé nasadil cyklopřilbu s policejním znakem. „Protože se jedná o novinku, kterou neupravuje ústrojová norma, po dohodě s policejním prezidiem a za finanční záštitu krajského ředitelství v Brně jsme policisty oblékli do černých cyklistických kalhot, černých policejních triček, černých botasek a vybavili je černou cyklistickou přilbou. Doplněním je samozřejmě opasek, na němž je služební zbraň, pouta, odznak i taška na dokumenty,“ popisuje ústroj plk. Šabršula.

Cyklohlídky přivážejí na své základny zprávy o vesměs pozitivních reakcích občanů, kteří po prvním údivu policejním snahám přitakají. „Ze začátku chceme, aby si lidé na nás zvykli. Některé situace, které by jindy mohly skončit pokutou, řešíme domluvou,“ nastínil postup Jan Rathůský. Nekompromisní však policisté byli v situaci, kdy na Kopaničářských slavnostech ve Starém Hrozenkově přistihli opilého muže na babetě. Ten jim nejdříve chtěl ujet, ale poté, co jej cyklohlídka dojela, nemohl se už nijak vykroutit z toho, že v dechu měl 2,3 promile alkoholu.

A jak vznikl nápad cyklohlídek na Slovácku? „Inspirací mi byly cesty do Holandska a Francie, kde jsou policisté na kolech již stálou součástí služby veřejnosti,“ vysvětlil plk. Šabršula. Šest policistů na kolech bere prozatím výjezdy na kolech jako zpestření policejní služby, které kromě nových situací a služebních zkušeností jim přináší i pravidelnou péči o jejich fyzickou kondici. „Vyjždět služebně do obcí a jejich okolí na kole je zajímavým zpestřením,“ potvrzuje prap. Štěpán Hlůšek.

Policejní cyklistickou výbavu vymění šestice policistů za modré košile a šedé kalhoty v podzimních dnech, kdy po slováckých cyklostezkách, sadech, vinicích a v okolí rybníků se prohání už jen barevné listí.

Text a foto
por. Mgr. Aleš MERGENTAL
tiskový mluvčí
P ČR Uherské Hradiště

Na cyklostezkách dohlíží policisté také na případný pohyb dopravních prostředků a efektivně působí v místech, kde se pěší a motorizované hlídky obtížně pohybují

Každý z policistů cyklohlídky je vybaven cyklistickou přilbou a nápisem Policie

